

Gia Sư Vô Trách Nhiệm

Contents

Gia Sư Vô Trách Nhiệm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	20
5. Chương 5	23
6. Chương 6	27
7. Chương 7	30
8. Chương 8	34
9. Chương 9	39
10. Chương 10	43
11. Chương 11	45
12. Chương 12	47
13. Chương 13	49
14. Chương 14	51
15. Chương 15	53
16. Chương 16	56
17. Chương 17	58
18. Chương 18: Hết Chương 7	59
19. Chương 19: Chương 8	62
20. Chương 20: Chương 9	67
21. Chương 21: Chương 10	69

Gia Sư Vô Trách Nhiệm

Giới thiệu

Cô như thế nào lại “may mắn quá” như vậy, vì lòng tốt mà rước lấy phiền toái! Bất quá chỉ là tình cờ

1. Chương 1

“Cửu Tương, mau xuống dưới nhà, lớp phó của con đến tìm !”

Mẹ Trần vang giọng theo dưới nhà truyền hướng lên tầng hai.

Đợi một lát, không thấy phản ứng gì. Hừ, thích giả chết đi (kiểu như làm lơ không nghe thấy đó) ! Mẹ Trần không cam lòng để yên, thật sâu hít một hơi, lấy khí từ bụng!

“Trần Cửu Tương kêu con xuống dưới có nghe thấy không? Lớp phó lớp con đến đưa bài tập đến đây!” Cô gái đứng ở trước cửa nhà hoảng sợ, kính nể nhìn mẹ Trần

“Cháu đợi một lát, Cửu Tương xuống ngay lập tức bây giờ.” Mẹ Trần ngưng ngưng nhìn cô cười.

“Không sao, bác Trần, cháu đi lên đưa cho bạn ấy cũng có thể, bạn ấy không phải chân bị thương sao?”

“Không cần không cần, nó lập tức đi xuống đến đây, chân thương cũng ổn rồi, không lâu là có thể đi học.” Mẹ Trần quay đầu, lại một lần nữa hít sâu lấy khí, vừa muốn lại kêu.

Nữ sinh kia vươn ngón tay, nâng lên che lỗ tai. Xem ra ở đây điện thoại nội bộ trong nhà là không quá cần.....

“Tốt lắm! Xuống đây! Không cần lại kêu!” Chân phải của Trần Cửu Tương vẫn còn bó thạch cao, khổ sở nhảy từng bước xuống.

Thực không chịu nổi, đều đã bị thương phải ở nhà, cái lão yêu bà giáo viên kia vậy mà còn không buông tha, muốn lớp phó tới đưa bài tập. Nhất định lại là lão yêu bà bắt buộc làm bài rồi kiểm tra đi! Loại này, này nọ vài ngày không chăm chỉ thì chết sao?

Trần Cửu Tương nhảy lò cò đến chân cầu thang, nhìn đến lớp phó đứng ở trước cửa nhà, lại bĩu môi.

Ở trong lòng giáo viên, trong trường học chỉ có hai loại học sinh, một loại là học sinh ngoan ngoãn nghe lời lại chăm đọc sách, như lớp phó Thạch Đan Kỳ này chính là một trong số đó.

Một loại khác kêu học sinh “Lười học”. Cứ là không ở bên trong loại thứ nhất thì hầu hết học trò kêu học sinh “Lười học”, thuộc loại đó không cần quá chú ý thứ tự xếp hạng, giống Trần Cửu Tương chính là đại biểu loại đó.

Trừ phi bọn họ nghịch ra cái gì long trời lở đất, kinh động đến toàn trường mới có phiền toái lớn, nếu không ánh mắt các giáo viên bình thường rất ít đặt ở trên người học sinh “Lười học”.

Giống học trò ngoan Thạch Đan Kỳ này, giáo viên nói cái gì đều ngoan ngoãn nghe lời, nói cái gì đều là hay, giáo viên đánh rắm đều là thơm, còn người như Trần Cửu Tương chuyên kết bè kết đảng đến quậy phá hoàn toàn khinh thường đi kết bạn với Thạch Đan Kỳ. “Lớp phó, cảm ơn cậu đưa giúp tớ bài tập đến đây.” Mang theo cả một bụng thâm mắng, Trần Cửu Tương đành nhảy tới trước cửa, hé môi đưa ra một khuôn mặt tươi cười. Thạch Đan Kỳ nhẹ nhàng gạt đầu một cái “Không cần khách khí, dù sao tớ tan học cũng tiện đường.”

Nhìn con gái mình cả người đều là thái độ vô lễ, mẹ Trần cũng là càng xem càng thích Thạch Đan Kỳ.

Xem, nuôi con gái ngoan ngoãn nhu thuận lại có hiểu biết này thật tốt a!

Thạch Đan Kỳ không tính đặc biệt xinh đẹp, thậm chí có nhìn cũng bình thường, tai mắt mũi miệng đầy đủ, ở nơi cần không thiếu không thừa, nhiều lắm cũng được xem là “Thanh tú” mà thôi. Nhưng là khuôn mặt trắng nõn phần nộn, da thịt hoàn mỹ không tỳ vết, hoàn toàn chính là một phần đẹp che đi ba phần xấu, cùng với sự bình thản trên khuôn mặt càng tăng thêm khí chất xuất chúng vốn có. Thân hình cũng không cao, không giống con gái nhà mình, phổ thông năm nhất liền được 1m65. Trước mắt này cô gái nhiều lắm là 1m55, thoát nhìn đẹp để thanh tú, lúc mỉm cười trên gương mặt còn ửng đỏ lại có nho nhỏ một lúm đồng

tiền, thoát nhìn muốn bao nhiêu đáng yêu, có bấy nhiêu đáng yêu. Quả thực giống quả táo nhỏ, làm cho người ta nhìn không được ý nghĩ muốn thử lên cắn một miếng.

Mẹ Trần vẫn tiếc hận chính là cả con trai con gái nhà mình đều kế thừa chiều cao vượt trội của bọn họ, ở con trai trên người đương nhiên không sao cả, nhưng là nghĩ đến ở trên người con gái, không khỏi không phiền lòng.

Về khuôn mặt, sự thật cả trai lẫn gái nhà họ đều có một bộ dạng không sai, khuôn mặt góc cạnh đôi mắt thâm thúy, không cẩn thận còn có thể bị nhận lầm cho rằng con lai, nhưng mà tính tình hai đứa con đều giống nhau khó ưa, vẫn là giống Thạch Đan Kỳ loại con gái ngoan ngoãn dịu dàng như làn nước mới tốt, vừa nhìn liền như tri kỷ.

“Ai!”

Trần Cửu Tương xem cả khuôn mặt mẹ mình đều một bộ dáng tiếc nuối khổ sở, cảm thấy không ổn, vừa muốn hô lên !

“Bạn học” Vội vàng nói lý do “Tớ dùng hết vở viết rồi, muốn đi cửa hàng văn phòng phẩm đầu ngõ mua, cậu đi theo giúp tớ đi, đi!” Vội vàng cầm lấy cái nạng đặt ở bên cạnh cửa, mạnh mẽ lôi kéo tay Thạch Đan Kỳ đi ra bên ngoài.

“Hành động nhanh như vậy a, xem ra ngày mai con hẳn là có thể đi học, là đi.” Mẹ Trần lạnh lùng nói.

“Này..... Khụ..... Đi đường có nạng chống thôi, ha ha, ha ha.” Trần Cửu Tương cười khan hai tiếng, lôi kéo tay bạn học chạy nhanh rời đi hiện trường.

Thạch Đan Kỳ yên lặng đi đằng sau Trần Cửu Tương, ở ngoài mặt là muốn phòng ngừa cô ta té ngã, kỳ thật là nếu xem tình huống không ổn, bản thân tùy lúc cũng dễ dàng tránh đi. Cơ thể cô nhỏ bé không có lực lượng phù được Trần Cửu Tương, ngã hai người không bằng ngã một người thôi! (LC: Pó tay! @@ còn k phải k muốn mình cũng bị vạ lây ngã vào người sao... KK: khụ...khụ.. người không nói không bảo người cầm *lườm lườm* LC:*tắt tiếng*)

Hai người đi được một đoạn đường đều không có nói chuyện. Trần Cửu Tương nghiêng đầu xem một chút đi phía sau lưng im lặng bạn học kia, cái nạng theo tay trái đổi sang tay phải, lại theo tay phải đổi về tay trái.(đổi vui ha!)

“Tớ nói, bạn học a!” Trần Cửu Tương thanh giọng cổ họng, “Đường Kim thạch ở ngay phía trước, cậu không cần thật sự đi theo giúp tớ đi! Tự cậu về nhà đi, ai có đường thì tự đi thôi.”

“Được.” Thạch Đan Kỳ nhẹ nhàng cười.

Trần Cửu Tương thở ra, bằng không loại không khí không thể tìm thấy đề tài nói chuyện này thật xấu hổ!

Lại đi qua một lúc, sau lưng người theo đuôi kia vẫn là nhắm mắt theo đuôi, Trần Cửu Tương có điểm khó chịu.

“Bạn học, cậu thật sự không cần lại đi theo tớ. Thân hình cậu gầy nhỏ như vậy, cho dù tớ té ngã, cậu cũng chỉ có bị đè bẹp mất thôi! Vẫn là mau về nhà đi, không cần lại đi theo tớ.” Thực phiền nha!

Thạch Đan Kỳ dở khóc dở cười, ai đi theo cô ta? Nhà của mình cũng là đi hướng này a!

Còn không kịp nói gì, đột nhiên một trận thanh âm ‘bang bang thùng thùng’ từ bên trong ngõ nhỏ vang ra.

“×! Trần Cửu Hân mày có giỏi đừng chạy, tao đi kêu anh em tao đến nha!” Hiển nhiên còn không có nói xong đã bị đập một cái!

“× × ×! Trần Cửu Hân, chúng tao vốn không nghĩ so đo với mày, chính mày muốn tìm chết! A a a, đánh đánh đánh!” Lại một cái tiếng kêu này không biết lại ăn phải cú đánh gì.

‘Bình bình bang bang’, ‘bàng bàng rầm rầm’, tiếng nắm đấm nện ở trên thân thể vang lên liên tục không ngừng.

Mấy tên côn đồ đánh nhau? Thạch Đan Kỳ trong lòng rung mình, rút lui lại sau ba bước lớn, chuẩn bị nhanh chóng rời đi hiện trường.

“Hừ! Tên kia lại ở cùng người ta đánh nhau.”

Cái chân gãy kia của Trần Cửu Tương thế nhưng đi nhanh chóng nặng đi qua.

“Bạn học..... “Thạch Đan Kỳ bàn tay giơ ra dừng ở giữa không trung.

Làm sao bây giờ? Muốn hay không đi theo sau?

Lòng của cô kịch liệt giãy dụa đứng lên. Kỳ thật, Trần Cửu Tương cũng không thật sự được coi là bạn tốt của mình, bình thường đưa vài lần sách vở đến nhà lại muốn đi quản chuyện người ta, mà Trần Cửu Tương còn đứng đầu trong cái bang nhóm gì, được coi làm thủ lĩnh, chuyên cùng loại học tập tốt bạn học như cô chống đối. Chính mình có nhất thiết cùng cô ta cùng đi chịu chết sao?

Nhưng là..... chân Trần Cửu Tương xảy ra tai nạn xe cô phải bó thạch cao, nếu mấy tên côn đồ kia muốn gây chuyện với cô ta, chắc nhất định chạy không thoát đi?

Nói trở về, là bản thân Trần Cửu Tương muốn đi chọc phiền toái, cô làm sao lo lắng nhiều như vậy?

Cân bằng trong lòng bị lung lay nghiêm trọng, một mặt là tính cách sẵn không thích gây chuyện, mặt khác thì vốn là bạn học cần có trách nhiệm với nhau

“Ai!” Thạch Đan Kỳ thở dài, đeo túi sách theo vào trong ngõ nhỏ.

Đây là một cái ngõ cụt, chiều sâu chỉ có hơn năm mươi mét mà thôi, Trần Cửu Tương đang chống nặng đứng ở đầu ngõ, ở phía trong, năm nam sinh đang chật vật đánh nhau thành một đoàn.

Này năm thiếu niên rõ ràng chia làm hai phe, một phe là một cái học sinh trung học, đồng phục trên người bởi đánh nhau đã muốn bẩn, bốn người bên còn lại cũng mặc đồng phục học sinh. Thạch Đan Kỳ nhận ra được kiểu đồng phục, đó là một trường ngay cạnh trường cô, ý thức không được tốt, trường học đó nhiều bè đảng bang phái, xuất hiện rất nhiều vấn đề nghiêm trọng.

Tuy một bên chỉ có một người thế nhưng vẫn chưa thấy biểu hiện bị thua. Cậu ta so với bốn người kia đều cao hơn một đầu, nhưng là thân thể giống như chỉ dài vóc dáng không nhiều thịt, thoát nhìn đầu liền đặc biệt to, tròn tròn rất tốt cười.

Thạch Đan Kỳ lặng lẽ đi đến bên cạnh Trần Cửu Tương, tưởng khuyên cô ta muốn xem liền im lặng xem, miễn cho vạ lây vào thân

“Này! Trần Cửu Hân! Mày tan học không về nhà, lại ở bên ngoài cùng người ta đánh nhau, tao trở về cùng mẹ nói!”

Hiển nhiên nữ sinh này không biết cái gì kêu chỉ xem mà không nói là người khôn! Thạch Đan Kỳ ần ần huyệt thái dương, lắc đầu.

Cuộc chiến dừng nửa chừng, năm người cùng nhau quay đầu nhìn về phía các cô.

Mặt người học sinh trung học kia thật sự là đặc sắc a! Đủ mọi màu sắc, môi trên thũng thành lớn gấp hai, khóe miệng bị đánh ra máu, bên trái đuôi lông mày dính một cái vệt máu, vẽ vào đôi mắt một vòng thoát nhìn là màu đỏ, ngày mai khả năng liền biến thành lồi, trái phải khuôn mặt sưng đỏ một khối lớn cùng ánh mắt lẫn nhau nhìn lại, đồng phục nút thắt bị kéo, lộ ra ở dưới áo trong màu trắng.

Trần Cửu Hân? Ồ, chắc hẳn là em trai Trần Cửu Tương đi.

Bất quá bộ dáng của cậu tuy rằng chật vật nhưng kia bốn người cũng tốt không đến bao nhiêu, theo xem đến kết quả bốn đánh một, trình độ bị thương của hai phương thế nhưng không sai biệt lắm, có thể thấy được Trần Cửu Hân người này kỹ thuật đánh nhau vẫn là cao hơn một bậc.

Trong đó một cái có vẻ hơi cao lớn học sinh kéo lại quần áo, chật vật nói vài câu: “Hừ! Xem ở mặt mũi người đến cứu mày, hôm nay chúng tao tạm thời bỏ qua..... Oa a!”

Trần Cửu Hân đột nhiên cúi đầu đánh tiếp đi qua, năm người lại lần nữa đánh thành một đoàn.

Thạch Đan Kỳ nhìn xem cao hứng phấn chấn, chặc chặc lưỡi tiếp tục xem đứng lên. Cô bỗng hiểu được vì sao Trần Cửu Hân có thể đánh thương đối phương dù một mình, cậu ta đâm đá liều mạng quả thực rất

giống trâu bò, mặc kệ đối phương ra cái chiêu gì thức, kệ trên người bản thân trúng bao nhiêu cú đánh, tóm lại cậu ta chính là vùi đầu hướng trên người đối phương đánh qua một trận, dùng hoàn toàn là phương thức không muốn sống!

“Hự!” Một cái tiểu lưu manh bị cậu ta một đấm nện trực tiếp vào trên bụng, cả người mềm nhũn gục thành một đoàn.

Ba người khác thấy vậy trao đổi vài lần, khuôn mặt càng ngày càng trở nên kiêng kị.

Trần Cửu Hân dừng lại thở phì phò, trong mắt bắn ra ánh sáng như thú hoang hung dữ, chờ đợi thời cơ để vồ đi qua, một ngụm cắn cổ họng kẻ thù. Bốn người cũng dừng tại chỗ, người nhìn ta, ta nhìn người, bị khí thế của cậu ta dọa sợ, thế nhưng không dám lại vây lên đánh.

Thạch Đan Kỳ không khỏi cười thầm. Bất luận bốn người này vì cái gì lý do đánh nhau với Trần Cửu Hân, hiện tại hẳn là thực hối hận đi.

“Tốt lắm, không cần đánh! Trần Cửu Hân, tao kêu mày không cần lại đánh, có nghe thấy không?” Trần Cửu Tương gấp đến độ liều mình kêu.

“Làm âm ỹ cái gì!”

Rồi cậu ta đột nhiên ra khỏi cuộc chiến, thẳng tắp hướng phía các cô đi đến.

Thạch Đan Kỳ bị dọa kinh hách, đi nhanh trốn phía sau Trần Cửu Tương. Trời sập xuống dưới cũng làm cho người cao đứng chắn phía trước mới đúng!

Bốn người kia thấy cậu ta đột nhiên thoát khỏi cuộc chiến, đồng thời biểu tình nhẹ nhõm thở ra.

Trần Cửu Hân càng chạy càng gần, càng chạy càng gần, đã muốn chạy đến trước mặt chị mình..... Chậm đã! vì sao không có ý dừng lại chứ?

Thạch Đan Kỳ chân ngẩn tránh ở phía sau bạn học, thất kinh.

“Tránh ra!” Trần Cửu Hân dùng sức đẩy chị mình ra, một cái rẽ ngang biến mất ở đầu ngõ.

“Oa! Oa oa oa!” Cánh tay Trần Cửu Tương ở giữa không trung khuả hoảng loạn, “Mau ngã, mau ngã mau ngã!”

Thạch Đan Kỳ chưa từng có lòng “người khác ngã mình phải đỡ” hay mang tinh thần xả thân vì nghĩa, sự thật cô chính là muốn rời đi khỏi ngay, thật sự! Cổ tình Trần Cửu Tương trong lúc nguy cấp kéo lấy cánh tay của cô, “Bạn bạn bạn học, mau đỡ tớ một chút, mau “

Ầm vang! Thân hình cao 1m65 này nhất đổ, đè ở trên người gầy yếu 1m55

(LC:*cười cười* ghét của nào t.giả trao của ấy nhé Kì Kì..hồ..hồ..KK: Cười đã chưa LC *cười nham hiểm* có muốn thử cảm giác của ta không hử.LC *lè lưỡi, xách dép, vèo* ngu gì mà thử, lêu lêu, ta chuồn đây)

“Hô, nguy hiểm thật, may không ngã.” Trần Cửu Tương chống nạng xuống ngồi.

“Cậu không có việc gì tớ có việc..... “ Dưới bóng Trần Cửu Tương truyền đến một thanh âm khốc không ra nước mắt.

“A a, bạn học, thật sự là ngượng ngùng, tớ không phải cố ý ngồi ở trên người cậu.”

Ô, sớm biết rằng như vậy chính mình tránh trước là được, học người ta đi nhìn cái gì náo nhiệt đâu? Thạch Đan Kỳ thật sự là muốn hối hận cũng không kịp.

Chín giờ đêm, gió mát mẻ vô cùng, dưới ánh trăng, một cái xinh đẹp nhỏ bé đáng người đi ở trên đường, đang kiểm tra lại số tiền còn lại trên người.

Bảy, mười, ba mươi, năm mươi..... Lại móc trong túi tiền ở quần đùi ra, lôi ra vài tờ tiền nhăn nhúm, cuối cùng miễn cưỡng đếm được tròn một trăm. Cô thở một hơi dài nhẹ nhõm, đồ dùng cuộc sống cái gì đều có thể bớt, duy chỉ bằng vệ sinh là không thể không mua, làm nữ sinh chính là phiền toái nhất điểm ấy.

Cô đem tiền để lại vào trong ví, vừa ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời. Hai cánh tay như được thêm dải lụa phát sáng, ánh lên ánh quang, dưới đôi chân nhỏ đi một đôi màu xanh dệp lè, tuổi thanh xuân đẹp nhất chính là ở tuổi này.

Xa xa nhìn thấy cửa hàng tạp hóa, bước đi của cô đột nhiên chậm lại.

Trước cửa cửa hàng tạp hóa, một người tay dài chân dài, đầu đại, nhìn thật quen mắt a.....

Quên đi, không cần xen vào việc của người khác! Thạch Đan Kỳ tâm tư đã quyết, tiếp tục hướng trước cửa hàng tạp hóa đi đến.

Khi đi ngang qua bóng dáng kia, tiếng đẩy cửa “Leng keng” một tiếng tự động mở ra, bước đi của cô dừng một chút, rốt cục vẫn là đi lướt qua.

Đó là..... Trần Cửu Hân đi? Tuy rằng tại buổi chiều vội vàng xem liếc mắt qua một cái, nhưng cô vẫn nhớ rõ cậu ta có một đầu thật to, nhìn rất buồn cười so với diện mạo. Vì sao cậu ta ngồi xổm một mình trước cửa hàng tạp hóa đâu? Xem một thân chật vật kia, hẳn là từ khi hoàng hôn đánh nhau xong sẽ chưa từng về nhà?

Mặt mũi bầm dập cũng liền thôi, còn mắt lộ ra hung dữ, rõ ràng là muốn đem cửa hàng người ta dọa khách khứa vắng tanh. Cầm lấy chính mình đồ dùng sinh lý, đi đến quầy tính tiền, thu ngân viên tính tiền cho cô, ánh mắt không ngừng trộm ngấm ra qua cửa kính phía ngoài nhìn nam sinh đang ngồi, ánh mắt phiền muộn lo lắng.

Kia cũng không phải em trai cô, làm cho Trần Cửu Tương chính mình suy nghĩ lo lắng đi~ Thạch Đan Kỳ chủ ý quyết định, cầm lấy đồ dùng để vào trong túi bước đi.

“Trần....., mau chạy nhanh về nhà, đã muốn 9 giờ rồi.” Kỳ quái, cô nói với cậu ta làm cái gì?

Trần Cửu Hân vẫn như cũ vẻ mặt không chút thay đổi, không thêm quan tâm để ý. Cô bĩu môi, quyết định về nhà.

“Bạn học! bạn học bạn học....!” Nhân viên cửa hàng đột nhiên đi ra ngoài, đem cô kéo trở về, đưa vào cửa hàng, một mặt quay đầu nhìn thiếu niên kia, rõ ràng người kia đã từng cùng người khác đánh nhau. “Bạn quen biết nam sinh đang ngồi bên ngoài kia?”

“..... Cũng không tính quen biết, cậu ta là em trai bạn học của mình.” Cô không được tự nhiên nói.

“Thì ra là thế.” Nhân viên cửa hàng nhẹ nhàng thở ra. “Kia, bạn học, cũng có thể không phiền toái cậu gọi điện báo cho người nhà của cậu ta tới đón cậu về? Cậu ta đã ở bên ngoài hai giờ, vừa rồi chủ cửa hàng đi đuổi cậu ta, còn bị cậu ta hung dữ mắng trở về, khách nhân nhìn đến vậy cũng không dám vào mua ở cửa hàng.”

Điện thoại của cô bị hết tiền, phải chờ tới đầu tháng sau mẹ đem tiền sinh hoạt đưa lại đây, cô mới có tiền nạp điện thoại gọi điện.

“Mình ghi số điện thoại cho cậu, chính cậu gọi đi.”

“Tốt, cậu đưa số đây ỉnh!” Nhân viên cửa hàng vội vàng đưa qua giấy cùng bút. Nhưng là tùy tiện đem Trần Cửu Tương điện thoại cấp người lạ tựa hồ không tốt lắm. Thạch Đan Kỳ quay đầu lại nhìn xem cái kia cô đơn bóng dáng.

Cô không hiểu cậu ta vì sao không trở về nhà. Ở bên ngoài bị đánh, về nhà có ba mẹ, có thể nói không phải một sự việc thực hạnh phúc sao? Hay là cậu ta lo lắng người nhà biết cậu ta đánh nhau, sẽ xử phạt cậu ta?

Tay ngừng lại một lúc, cô bỏ xuống giấy bút, nhỏ giọng nói với nhân viên cửa hàng đợi chút, lại lần nữa đi ra ngoài cửa, chậm rãi đứng ở phía trước người nam sinh bị thương.

Cậu ta thật cao, cho dù là cúi đầu ngồi, chiều cao đều vượt qua thắt lưng của cô. Phía trước mặt cậu ta có quãng vài cái túi giấy bóng, cùng một chai nước khoáng uống dở, có khả năng bữa tối đã giải quyết như vậy.

Thân hình cậu ta gầy như vậy, vậy mà nắm đấm nắm đứng lên lại vừa chắc vừa cứng, nếu đụng phải giới hạn của cậu ta, ai biết cậu ta có thể hay không đánh một đấm qua đây. Dù sao ngay cả người chị đang gầy chân cậu ta còn dám đẩy ngã đâu!

“.....Em trai?” Thạch Đan Kỳ thật cẩn thận kêu một tiếng.

Trần Cửu Hân vẫn như cũ mắt điếc tai ngơ, cúi đầu không biết trầm tư cái gì.

Như thế nào như vậy không lẽ phép? Mang danh là lớp phó, Thạch Đan Kỳ đột nhiên khó chịu đứng lên!

Cô giẫm mạnh chân đi đến trước mặt cậu ta, đá văng đồng giấy gói trước mặt cậu ta, hung dữ nhìn thẳng cậu ta.

“Em trai?” Trần Cửu Hân chấn động một chút, phảng phất dường như tỉnh lại, ngẩng đầu.

Thạch Đan Kỳ thiếu chút nữa cười đi ra, suýt phá hư hiệu quả tạo hình. Trải qua vài giây, khuôn mặt hắn đã muốn càng ngày càng đặc sắc, đủ mọi màu sắc luân phiên thay đổi như bảng màu.

Cô thanh giọng “Em trai kêu Trần Cửu Hân đúng hay không? Chạy nhanh về nhà! Hiện tại đã muốn chín rười, nhất định người thân của em đang rất lo lắng!”

Trần Cửu Hân lạnh lùng nhìn cô một cái. “Liên quan người đánh rắm.”

Thạch Đan Kỳ mắt đẹp không hề giận nhú lại. Cậu ta thực quái gở nha! Tuy rằng Trần Cửu Hân cũng không thân thiết với cô, nhưng tốt xấu tính cách cô ta cũng sáng sủa, ở chung rất tốt, ở lớp học yêu đương cũng đều tốt lắm, như thế nào tích cách của em trai cô ta làm cho người khác chán ghét?

“Em nghĩ rằng chị thích quần áo, nếu không xem chị của em là bạn học của chị, chị mới mặc kệ em đó.”

Phốc tê!(LC: Hình như đây là hành động @@ >.<) bên=“” trong=“” nhân=“” viên=“” cửa=“” hàng=“” đối=“” diện=“” cô=“” khoa=“” tay=“” múa=“” chân=“” hy=“” vọng=“” cô=“” nhanh=“” đưa=“” người=“” mang=“”>

Cô sẽ hết sức. Cô đối nhân viên cửa hàng khoát tay.

“Này, em trai nhanh chút về nhà, có nghe thấy không? Ngày mai còn muốn đến trường đâu!”

“Ầm ỹ chết! Cút đi!” Tên học sinh trung học kia thế nhưng mở miệng mắng cô.

Thạch Đan Kỳ thở dốc vì kinh ngạc. Như thế nào như vậy không kính trọng? Bình thường trong nhà đều không có nhân dạy cậu ta viết hai chữ ‘lễ phép’ như thế nào sao?

“Hừ!” Mặc kệ, cô ôm đồ vật của mình, quay đầu bước đi.

“Ai ai ai, bạn học!” Nhân viên cửa hàng vội vàng lại đuổi theo ra.

“Cậu ta không để ý tới lời nói của mình, mình cũng không có cách nào.” Cô buồn bực nói.

“Làm ơn, nếu cậu ta còn không đi, tớ đành phải báo công an xử lý.” Nhân viên cửa hàng lại dỗ lại cầu, uy hiếp lợi dụng.

Thạch Đan Kỳ vừa nghe đến cảnh sát, trong lòng rung mình.

Hừ! Hôm nay coi như cô tính làm việc thiện. Cô đi trở lại đến trước người Trần Cửu Hân, không buồn khuyên nhủ, cầm tay cậu ta dùng sức lôi, nghĩ đem cậu ta kéo lên.

Trần Cửu Hân không có dự đoán được cô đột nhiên sẽ làm ra hành động như thế, lắp bắp kinh hãi, thế nhưng ngay ngốc đứng lên bị cô lôi kéo đi rồi.

Cứng rắn kéo cậu ta đi ra mấy chục mét, rồi đi phạm vi cửa hàng bách hóa, Thạch Đan Kỳ nhẹ buông tay, lười lại để ý đến cậu ta, thẳng đường cũ bước trở về nhà mình.

Đang đi, trong chốc lát, đột nhiên cảm giác phía sau có người đi theo, cô hoảng sợ, vội vàng quay đầu nhìn lại

“Em đi theo chị làm gì? “

“Hừ!” Thiếu niên vẻ mặt bầm tím kia thế nhưng còn đi theo phía sau cô.

Mặc kệ người! Thạch Đan Kỳ quay đầu tiếp tục đi.

Một lát sau.....

Cô lại dừng lại quay đầu xem. Thiếu niên kia giống nhau đi theo cô phía sau, vừa thấy cô dừng lại, cũng đi theo dừng lại, mặt hướng sang bên cạnh, một bộ dáng “Tôi chỉ là trùng đường”. Cô vừa tức giận vừa buồn cười.

Mặc kệ, cô đi đến chính mình trước cửa khu trọ, lấy ra chìa khóa mở ra cửa sắt, phía sau cước bộ dần dần tới gần.

Cửa mở, cô tiếp tục hướng trên lầu đi, đi vào đoạn rẽ cầu thang tầng hai, thiếu niên cao ngạo kia lại chần chờ đứng ở ngoài cửa.

“Đi lên a!” Cô trợn mắt, sau đó cũng không quản cậu ta có hay không làm theo lời, chính mình, tiếp tục đi hướng lên trên.

Chỉ chốc lát sau, tiếng bước chân ‘còm cộp’ cũng chậm chậm vang ở cô phía sau.

Lấy cái chìa khóa mở cửa nhà mình, cô vẫn như cũ không để ý tới cậu ta, đi thẳng đem đồ mua trở về cất vào phòng tắm.

Trần Cửu Hân đứng ở trước cửa nhà, tò mò nhìn chung quanh.

Nhà cô vừa cũ lại nhỏ. Vách tường có vài chỗ rộp lên bởi nước mưa, tới gần trần nhà còn có vách tường mọc rêu. Trong phòng khách chỉ có hé ra sofa cũ dành cho hai người ngồi, phía trước để một bàn để trà, dựa vào tường một cái khung tường sửa sang lại làm thành nơi để tivi. Nhà trọ tuy rằng cũ, lại quét tước thật sự sạch sẽ, ở bên cạnh tivi trên tường trưng bày treo một lọ hoa khô, nhìn ra được nữ chủ nhà tâm tư kín đáo.

Cậu lại đợi một chút, nhưng không có những người khác đi ra. Chẳng lẽ cô một người ở nơi này sao? Ba mẹ cô đâu? Ngay từ đầu đi theo cô về, chính là bị hành vi “To gan lớn mật” của cô hấp dẫn khiến trong lòng hiếu kỳ, muốn xem trong nhà cô là cái gì bộ dáng, lại không nghĩ rằng như thế tiêu điều, ảm đạm. So sánh với gia đình ấm áp, náo nhiệt của cậu phảng phất đây là một cái thế giới khác hoàn toàn.

Thạch Đan Kỳ thu thập xong mọi thứ, đi ra từ trong phòng tắm, nhìn nhìn cậu ta.

Đồng phục cậu ta phía trên thêu phù hiệu là trung học năm hai, so với cô nhỏ hai tuổi. Nhìn thân hình cậu ta rất cao, mà bộ dáng thì giống con rối gỗ, nhìn ngốc lại đáng yêu.

“Lại đây đi!” Cô quay đầu đi qua phòng khách tiến vào gian phòng bếp nhỏ nhỏ bên cạnh.

Đang ở tầm tuổi phát dục của học sinh, cậu ta chỉ ăn vài miếng cơm nắm nhất định không đủ no. Cô mở tủ lạnh ra, mang ra bữa tối khi đi tiệc đứng cố ý gói trở về cùng túi nước canh. Vốn này nước canh là muốn ngày mai buổi tối ăn đêm với cơm, bây giờ lấy ra, xem ra ngày mai bữa tối phải nghĩ biện pháp khác.

Trần Cửu Hân rốt cục nhìn đủ bên ngoài, ngửi thấy mùi hấp dẫn từ phòng bếp, tự động đi vào, ở nhìn thấy trên mặt bàn đồ ăn sau liền tự tìm chỗ ngồi vào.

Một chén canh mì lớn với một quả trứng cùng hành thái đặt ở trước mặt cậu. Thạch Đan Kỳ cũng không mở lời mời cậu ta ăn, tự mình lại múc một bát, ngồi ở trước mặt cậu ta ăn đi lên.

Trần Cửu Hân không chút khách khí, cầm lấy chiếc đũa ăn tận tình. Thạch Đan Kỳ nhìn cậu ta ăn ngon, không khỏi mỉm cười.

“Tên cô là gì?” Cậu ta không nâng đầu lên, hàm hàm hồ hồ hỏi.

Thạch Đan Kỳ rất muốn mượn lời lúc trước của cậu ta, trả lời: Liên quan người đánh rắm? Lại cảm thấy chính mình so đo với cậu ta, chẳng phải ngày thơ giống cậu ta?

“Thạch Đan Kỳ.”

“Ừ.” Cậu ta vui đầu tiếp tục ăn mỳ, không nói nữa.

Qua một lúc, cô chủ động mở miệng: “Những người đó vì sao muốn tìm em đánh nhau?”

“Không biết.” Nhếch hai vai trả lời.

“Không biết?” Như thế rõ ràng trả lời làm cho cô kinh ngạc một chút. “Không biết mà em còn cùng người ta đánh nhau cao hứng như vậy?”

Cậu nhìn cô liếc mắt một cái. “Tôi tan học thời điểm ở cổng trường gặp được bọn họ, bọn họ bảo tôi đưa tiền cho bọn họ, tôi nói tôi không có tiền, bọn họ nói đi sang kia nói chuyện, tôi liền theo chân bọn họ đi nói chuyện.”

Nguyên lai là muốn trấn lột thu phí!

Thần sắc hơi dịu đi, cô mềm mỏng thanh âm khuyên nhủ: “Về sau không cần lại cùng người ta đánh nhau, gặp được loại sự tình này, em hẳn là cùng giáo viên tố cáo mới đúng.”

Trần Cửu Hân ánh mắt trừng, xem ra lại muốn nói ra “Quan người đánh rắm” loại này không khiếm nhã trong lời nói, Thạch Đan Kỳ hung tợn nhìn lại trước.

“Nếu em lại không lễ phép, chị lập tức đem em đuổi ra ngoài!”

Cậu mở miệng ngừng lại một chút, lẩm bẩm hai tiếng quay đầu đi, lại tiếp tục ăn lên.

“Có nghe hay không?” Cô nhấn mạnh giọng.

”Được rồi được rồi, phiền chết người! “Cậu không kiên nhẫn nói.

Phòng bếp lại im lặng một chút, chỉ có âm thanh hân húp mỳ sùm sụp.

“Kỳ thật, người có cha mẹ quan tâm là tốt lắm, cho dù đánh nhau, về nhà sẽ bị mắng, em vẫn cần phải về nhà.” Thạch Đan Kỳ nhìn cậu, từ tốn nói “Khả năng bọn họ đến bây giờ đều còn chưa đi ngủ, đang đợi em về nhà đó!”

Trần Cửu Hân ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn cô, nhìn ngồi ở trước mặt cậu thân hình nhỏ bé im lặng, làm cho trong lòng cậu có một cổ cảm giác là lạ chảy qua.

“Hừ, tôi sẽ về nhà.” Cậu uống mồm to hết canh, buông chiếc đũa, cũng không để ý cô, vội vàng đi ra ngoài.

“Trực tiếp về nhà, không cần lại vòng đến địa phương khác đi!” Cô cao giọng nói.

Ngốc thiếu niên kia dừng bước một chút, “hừ” một tiếng tiếp tục đi ra ngoài.

“Còn có, không cần lại cùng người ta đánh nhau.”

Cửa sắt ‘phịch’ một tiếng đóng lại. Thiếu niên đi ra vài bước, đột nhiên quay đầu nhìn lại xem cánh cửa cũ.

Không biết vì sao, trước kia cậu thói quen đem mấy lời nói lải nhải này phao ra sau đầu, lại đem của cô dằn dồ để vào trong lòng.

2. Chương 2

“Bạn học.”

Sau tiết học đầu, Trần Cửu Tương nhảy lò cò đến trước chỗ cô ngồi.

“Rất cực cậu cũng đi học trở lại rồi hả! Chúc mừng!” Thạch Đan Kỳ ngẩng đầu, mắt nâu tràn đầy ý cười. Nhìn vẻ mặt cô chan hòa, Trần Cửu Tương ngồi dịch sang một bên ghế, cố sức di chuyển vào trong, cẩn thận nâng lên chân phải còn đắp thạch cao.

“Chuyện kia, ha ha, cậu..... Nghe nói mấy ngày trước cậu đưa em trai tớ về nhà., còn nấu cho nó ăn đêm. Thật ngại quá ! Thằng nhóc kia cũng không biết hai chữ “khách sáo” viết như thế nào, mẹ tớ bảo lúc nào đến trường đi học nhất định phải cảm ơn cậu.”

“À. ” Cô nhẹ nhàng gạt đầu, “Không cần khách khí, cũng không phải chuyện gì ghê gớm lắm.”

“Vây cũng tốt, ha ha, vậy..... Khụ, tớ đi đây.” Trần Cửu Tương chạy nhanh chui qua, quay về chỗ đám bạn xấu của mình.

Cô mới đi một lúc, có tiếng nghị luận thì thào ngay lập tức vang lên!. “Cửu Tương, mày thế mà lại đi đầu hàng người của bọn học giỏi đó!”

“Mệt mày vẫn còn là thủ lĩnh trong nhóm, đồ phản bội!”

Trần Cửu Tương khó chịu, gầm nhẹ: “Câm miệng đi ! Bọn mày cho rằng.....” .Thét lên một nửa, khẩn trương ngẩng đầu nhìn một chút, phát hiện Thạch Đan Kỳ giống như đang nhìn bọn họ, cười nhìn lại một chút, rồi lùi đầu về hạ giọng, “Bọn mày cho là tao muốn thế hả! Tao cũng bắt đắ dĩ không thể không như vậy, được hay không?”

Đều là do thằng ngốc Trần Cửu Hân! Không có chuyện gì chạy tới trong nhà người ta ăn uống thả cửa. Muốn ăn muốn uống cũng thôi, làm sao mà không chọn một cái đối tượng khác, mà lại đi chọn Thạch Đan Kỳ. Hại cô ta đường đường là đứng đầu trong nhóm không thể không đi cúi đầu người của đám học giỏi kia, thật muốn đánh chết hần!

“Vây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Thạch Đan Kỳ bỏ qua đám người lấp ở trong góc nói chuyện như đám chuột, cô cúi đầu tiếp tục sắp xếp lại bút sách của mình.

Cho tới nay, đây là thái độ của cô đối với bạn bè, không chủ động cũng không đi gây sự.

Cùng đồng học đi thân cận quá gần, thường thường phải mời họ đi ra ngoài uống trà nói chuyện phiếm xem phim, gây dựng cảm tình, mà này đó đều tốn tiền, mà cô thiếu thốn nhất chính là tiền.

Cô biết ở trong lòng của thầy cô giáo và bạn học, hình ảnh của cô chính là “Dịu dàng ít nói hiểu chuyện, học sinh giỏi thành tích nổi trội xuất sắc”. Có trời mới biết cô nào tính là cái gì học trò ngoan hiền! Cái gọi là “Dịu dàng ít nói hiểu chuyện”, chẳng qua là không muốn dùng nhiều thời gian đi làm những hoạt động xã giao vô vị với người khác; Cái gọi là “Thành tích tốt”, là lo lắng đến học phí sau này ở trường đại học công lập sẽ tương đối được lợi thôi.

Thực chất cô chỉ lo cho thân mình, thờ ơ lạnh nhạt, cho dù có lúc giúp đỡ người khác, cũng là do nghĩ đến sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt bản thân. Giống như mấy ngày hôm trước, mang ra bữa tối của bản thân đưa cho em trai của Trần Cửu Tương ăn khuya, khiến dù sự việc xảy ra rất lâu rồi, mà cô còn thề từ nay về sau không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như thế nữa, cho nên Trần gia cũng không tất yếu làm cái gì nói lời cảm ơn với cô.

Cô sắp xếp lại sách bút xong, đứng dậy đi ôm tài liệu giảng dạy cho thầy toán.

Nhìn không chớp mắt bóng hình nhỏ nhắn xinh xắn dần dần mất hẳn phía ngoài cửa lớp, như trời râm có mây, muốn xấu không xấu, muốn đẹp chẳng đẹp, cô hoàn toàn không dẫn người chú ý.

Trong góc, Trần Cửu Tương hướng về phía bạn bè giải thích hết ngọn nguồn lí do, cuối cùng đạt được sự đồng tình của mọi người, lần nữa được giữ lại vị trí đứng đầu trong nhóm.

“Trần Cửu Tương! Bên ngoài có người tìm!” Có người kêu.

“Hả? Người nào?”

Cô ta quay đầu, là Trần Cửu Hân kia, thân hình cao lớn đứng ở trên hành lang, ánh mắt tầm tối hướng cô ta trừng lại đây.

Thật sự hiếm có a! Trần Cửu Hân học ở trường trung học cơ sở ngay sát bên cạnh là trường trung học phổ thông, vườn trường ở phía đối diện đường đi của bọn họ, cho nên chỗ hai người đi học rất gần nhau. Tuy là

như vậy, nhưng tỉ lệ hai chị em từng đi học với nhau chưa từng có, nguyên nhân đương nhiên là ở đức tính quái gở chết tiệt kia của Trần Cửu Hân.

“Trần Cửu Hân, mày không đi vào học, chạy tới trường học của tao làm cái gì?” Trần Cửu Tương nhảy đến bên cửa sổ, hung dữ trừng mắt nhìn đầu sổ gây tội hại cô ta sáng sớm phải cúi đầu trước kẻ thù.

Một cái túi trực tiếp bay thẳng đến! Trần Cửu Tương tay chân lúng túng tiếp được, thiếu chút nữa đem nạng chống làm rơi.

“A, hộp cơm! Tao chỉ biết mẹ sẽ không quên cái dạ dày của tao... Không đúng, vì sao là mày đưa tới, mà không phải mẹ?”, Hiện tại hẳn là giờ vào học đi, nó làm sao có thể ra cổng trường?

“Hừ!” Thiếu niên cao gầy kia ngay cả trả lời đều lười.

“Tao biết rồi, mày nhất định bỏ học rồi đúng hay không?” Trần Cửu Tương nổi giận dè dè nói: “Tao làm sao có thể có loại em không biết tiến thủ như mày hả? Nói đi ra thật sự là mất mặt!”

“Mình thế nào mà còn chê bai người khác!” Trần Cửu Hân khinh thường nhếch khóe miệng.

“Tao lại làm sao vậy? Tao chỉ là lười làm bài tập một chút (), ít nhất khi nên đi học thời điểm đều ngoan ngoãn đến trường. Quên đi, mặc kệ mày, đưa cơm đến rồi, mau cút!” Cô ta nhảy thẳng qua quay về chỗ ngồi của mình.

Nhìn một hồi, nhưng thấy Trần Cửu Hân không có giống trước kia quay đầu bước đi, mà là ở lại tại chỗ, không biết đang đợi cái gì.

“Mày còn không mau trở về đi học, còn muốn làm gì?” Trần Cửu Tương gất gỏng. (Đây chính là cách quan tâm của chị em nhà này thừa các bác)

Không để ý đến cô ta, Trần Cửu Hân nhìn lướt qua phòng học một lần, rồi nhìn lại hành lang. Đột nhiên, cậu ngừng một chút, một thân hình xinh xắn nhỏ nhắn đang ôm đầy tài liệu trong lòng, trật vật hướng phòng học đi đến.

Hả? Là cậu ta? Lúc này đang học, cậu ta làm sao có thể xuất hiện ở trường học của bọn họ?

Thạch Đan Kỳ không hề có ý định chào hỏi, trực tiếp xem như không có người, tiếp tục đi vào phòng học.

“Chị ở trong này làm gì?” Chân trước của cô vừa mới bước vào cửa, phía sau một âm thanh ồm ồm liên vang lên.

Thạch Đan Kỳ ngẩng đầu nhìn bảng tên lớp, không hiểu gì ngoảnh đầu lại nhìn cậu ta.

“Chị đi học ở trong này.”

Trần Cửu Tương tròn mắt nhìn hành động của hai người ngoài cửa hả hả hả? Chuyện gì xảy ra với tên này? Về mặt của nó làm sao lại thối lại một chút rồi? Không thể nào đâu? Đánh chết Trần Cửu Tương cũng không tin tưởng đứa em trai hư hỏng này của mình vậy mà sẽ biết đồ mặt!

“Hừ! Tôi giúp chị!” Trần Cửu Hân thô lỗ đoạt lấy tất cả tài liệu giảng dạy trong lòng cô, đi nhanh tiến vào phòng học, hướng tới bục giảng để thật mạnh xuống, lại cộp cộp đi ra ngoài.

“Hừ!” Khi đi qua bên người nàng thì hừ một tiếng rồi chạy mất.

Mũi cậu ta dị ứng sao? Làm sao ở trong này hừ đến hừ đi? Thạch Đan Kỳ từ đầu tới cuối đều chẳng hiểu cái gì.

Khi đến giờ tan học, từng nhóm học sinh trung học cơ sở bắt đầu lao ra ngoài cổng trường.

Hôm nay, bố phải tăng ca, mẹ đi ăn đám cưới, Trần Cửu Tương đã sớm cùng hẹn cùng bạn bè đi ăn tiệc đứng, vừa mới bước ra cổng trường, cô ta đã nhìn thấy bên đường một cái bóng dáng cao lớn đang đứng.

“Trần Cửu Hân, mày tan học không về nhà, chạy đến trường học chúng tao để làm gì?” Sẽ không phải là tới chờ cô ta cùng đi ăn cơm đi? Trần Cửu Tương thực sự có chút cảm động.

“Hừ!”

“Buổi tối mày định ăn cái gì? Muốn hay không đi theo chúng tao đi ăn tiệc luôn?” Lâm chị gái vẫn là có tình cảm chị em.

“Khỏi cần.” Nhưng làm em trai chưa từng có.

Trần Cửu Tương nhe răng trợn mắt. “Mặc kệ mày! Cơm nước xong mày ngoan ngoãn về nhà cho tao, nếu lại chơi muộn hơn trước khi bố mẹ về nhà, lại hại tao bị mắng, đêm hôm tao cũng phải đi đánh mày quay lại.”

“Thủ hạ bại tướng còn dám nói.” Tên em trai chết tiệt vẻ mặt bình tĩnh khiêu khích.

Trần Cửu Tương tức giận đến thiếu chút nữa ngay tại chỗ đem nó xử lí, một đám bạn bè ba chân bốn cẳng vội vàng đem cô ta kéo đi.

“Cơm nước xong liền cho tao về nhà, có nghe hay không?” Sau khi bị bạn bè kéo đi, tiếng đe dọa của Trần Cửu Tương như trước rống quay lại sau.

Thiếu niên tiếp tục tựa vào cạnh tường, hai tay đút vào trong túi quần, không thèm quan tâm đến ánh mắt tò mò của người qua lại.

Đợi hơn nửa tiếng, trước cổng trường đám người tan học càng ngày càng ít, cửa chính của trường học cuối cùng cũng đóng lại, chỉ chừa cửa phụ bên cạnh để học sinh và giáo viên chậm trễ đi ra, người cậu đang đợi vẫn chưa xuất hiện.

Một nửa bầu trời đã nhuộm thành màu da cam, làm cả khu vực được bao trùm trong ánh sáng cam, ngay cả khuôn mặt “chờ gần người” của thiếu niên kia cũng hiện ra vẻ nhu hòa ít có.

Rốt cục, một bóng dáng xinh xắn lạnh lợi vội vàng từ cửa phụ đi ra.

“Tạm biệt bác.” Thạch Đan Kỳ vẫy tay hướng bác bảo vệ nói lời tạm biệt.

“Tạm biệt.” Bác bảo vệ cười đối với cô phát phát tay.

Cô đang muốn bước đi hướng điểm buýt để đứng đợi xe, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng rất quen thuộc

“Hừ.”

Không thể nào? Cô chậm rãi quay đầu lại.

Một thiếu niên mặc đồng phục trung học cơ sở chẳng biết đi theo từ lúc nào, trên mặt vẫn là biểu cảm ai thấy cũng sẽ không ưa được, kiểu tóc cắt cực ngắn đầu húi cua càng khiến hai mắt của hắn sắc sảo, tràn ngập hung dữ.

“Trần Cửu Hân? Em đang đợi chị em sao? Chị ấy đã muốn đi trước rồi.”

“Ai đang đợi chị ta?” Cậu ta cộc lốc nói.

“..... À.” Dù sao không liên quan chuyện của cô, Thạch Đan Kỳ nhún vai, chính mình bước đi.

Đi được vài bước, cảm giác bị người khác đi theo lại nổi lên. Ngoảnh đầu lại

“Em đi theo chị làm gì?”

Thiếu niên bĩu môi, nhìn về phía bức tường bên cạnh.

“Tôi cùng chị về nhà.” Hai má lại hiện một màu thẫm rất khả nghi.

“Không cần, chị tự trở về là được.” Cô lập tức từ chối.

Tầm mắt của Thạch Đan Kỳ chuyển lên trên mặt cậu ta, mấy ngày hôm trước sau đánh nhau vết tích lưu lại sau đánh nhau đã muốn dần dần phai nhạt, chỉ còn lại có mấy vết máu bầm. Nếu sau khi những vết đó cũng mất đi, cô chợt thấy, bộ dạng của tiểu quỷ này cũng không khó xem đâu!

Nói thật thì hai chị em họ kì thực đều lớn lên không sai, giống nhau ngũ quan thâm thúy, mũi cao thẳng, duy nhất nơi không giống nhau chính là môi đi! Chị gái cậu hình dạng môi có vẻ đầy đặn còn môi của Trần Cửu Hân đặc biệt mỏng, quả nhiên phù hợp với tính cách lạnh nhạt của cậu ta.

Bất quá đôi mắt cậu luôn luôn sáng ngời hữu thần, tràn ngập một loại động vật hoang dại, mang lại cảm giác uy hiếp cho người khác, phẳng phất như một con sư tử trước khi đi săn lộ ra tia sáng hung dữ.

Cậu ngoan cổ nhìn chằm chằm cô, không nói lời nào, cũng không chịu đi khỏi. Bác bảo vệ nhìn thấy cô bị một học sinh trung học chặn không cho đi, cau mày chậm rãi đi tới.

Thạch Đan Kỳ thở dài, đành phải khuất phục.

“Vây đi thôi.” Dù sao nhà cậu ta cùng nhà cô là một hướng, cô so với cậu ta xuống xe sau một điểm, cùng nhau đi cũng không sao.

“Ừ.” Một nét ý cười thoáng hiện tan ra tiến vào trong đôi mắt đen hung ác kia.

Thật nguy hiểm, tuy rằng ngũ quan còn không có định hình, nhưng tiếp qua vài năm cậu ta nhất định là một tiểu tử đẹp trai, suýt nữa cô đã bị mê hoặc.

Bất quá, nghĩ đến một đám học sinh nữ háo sắc giống nhau vây ở quanh người cậu ta, sau đó bị gương mặt cáu kỉnh của cậu ta mắng, hình ảnh từng người từng người bị dọa chạy khiến cô không khỏi nở nụ cười.

“Chị đang cười cái gì?” Xem cô một bộ dáng tâm tình tốt lắm, tinh thần của cậu cũng thoải mái không ít.

“Không có, chị đang nghĩ đến một ít chuyện cười giáo viên nói buổi sáng.” Cô mới không ngốc đi nói cho cậu ta. “Em mấy giờ tan học?”

“Năm rưỡi.”

Cô xem một chút đồng hồ đeo tay, “Em đứng ở trước cổng trường chị hơn một giờ rồi?”

“Tạm tạm.” Cậu ta không để ý lắm nói.

“Mỗi ngày thứ năm bọn chị có ba phòng thi nhỏ, cho nên sau khi tan học chị đều đã ở thêm hơn một giờ, giúp giáo viên chữa bài thi.” Thực ra kỳ thật không cần thiết cùng cậu ta nói nhiều. Thạch Đan Kỳ cũng không biết vì sao, có thể là vì không tìm được đề tài nói là đi.

“Ừ.” Trần Cửu Hân vẻ mặt có xu hướng vui sướng.

Cô vẫn là không hiểu được Trần Cửu Hân làm sao đặc biệt chờ cô tan học, ngoại trừ ba ngày trước một lần mời cậu ta ăn khuya một chút, bọn họ lại cũng không có giao tình gì!

“Về sau tan học, em vẫn nên đi thẳng về nhà đi, đừng lêu lổng ở bên ngoài, lại gặp phải đám côn đồ trước đây.” “Tôi mới không sợ bọn họ!” Trần Cửu Hân khinh thường nói.

“Đây không phải vấn đề em có sợ hay không, nếu như bọn họ suốt ngày tìm em gây phiền toái, bố mẹ em biết sẽ lo lắng, em không có việc gì làm gì làm cho người nhà đi lo lắng sao?”

“Tôi sẽ đi về nhà muộn hơn họ, ra ngoài sớm hơn, bọn họ cũng sẽ không thấy được.” Ở trong mắt Trần Cửu Hân, việc này hoàn toàn không là vấn đề.

Lông mày lá liễu của Thạch Đan Kỳ nhíu lên. Nghe nói Trần gia là một gia đình thực bình thường nhưng cũng thực hạnh phúc, thật không hiểu như thế nào dưỡng ra một đứa con phản nghịch như vậy.

“Những người bên cạnh có ba mẹ là một việc hạnh phúc nhất, nhìn em đang ở trong phúc mà không biết, thật sự làm cho người ta rất tức giận.” Cô thực thật trọng nhìn thẳng cậu ta. “Con người sinh ra không thể lựa chọn cha mẹ, đồng thời, cha mẹ cũng không thể lựa chọn con cái của chính mình. Nếu bọn họ cố gắng như vậy dành cho em một gia đình ấm áp, xin em ít nhất tôn trọng một chút thân phận người làm cha ba làm mẹ, cho dù không thể làm một người con tốt, ít nhất cũng không cần làm cho bọn họ lo lắng.”

Trần Cửu Hân dừng lại đối diện với cô, một đôi ánh mắt lại chậm rãi hung ác lên. Thạch Đan Kỳ trốn cũng không trốn, kiên định mà đón cái nhìn từ cậu ta.

Một lúc lâu sau, cậu ngoảnh đầu ra chỗ khác, lại ‘hừ’ một tiếng.

“Biết rồi !” Phẳng phất nghe cậu ta nói thẳm một tiếng linh tinh “Phụ nữ thật lắm chuyện” .

Thạch Đan Kỳ vừa lòng gật đầu.

Hai người tiếp tục đi xuống. Trong ánh nắng chiều, gió mát nhẹ nhàng thổi qua, dòng xe cộ hiện ra. Bên cạnh một thiếu nữ điệu bộ dễ thương là một thiếu niên cao gầy, gió thổi làn váy thiếu nữ nhẹ nhàng bay, ống tay áo thiếu niên khẽ lay động, hình ảnh hai người hài hòa được bao phủ trong bầu không khí chiều tà, tự nhiên mà yên tĩnh.

Kỳ thật, Trần Cửu Hân cũng không phải rất rõ ràng vì sao bản thân muốn tới chờ cô. Đi được một đoạn đường, cậu đột nhiên có chút hiểu ra

Ở bên cạnh nàng, chính mình sẽ cảm thấy thực bình yên, không nghĩ tức giận, khác với cảm giác ở chung một chỗ cùng người khác. Cậu lén nhìn khuôn mặt trong suốt xinh đẹp bên cạnh kia, đột nhiên có cảm giác giống như theo cô cùng đi rất lâu rồi.....

“Bố mẹ của chị đâu?” Cậu nhớ tới gian nhà trọ đơn sơ kia của cô, bỗng nhiên có ham muốn suy nghĩ hiểu rõ hơn về cô.

Đợi một hồi lâu, cứ tưởng rằng cô sẽ không trả lời, Thạch Đan Kỳ mới lẳng lặng mở miệng.

“Mẹ chị đi Đài Bắc công tác, một mình chị ở lại Đài Nam.”

“Kia bố chị đâu?” Cậu ta hiển nhiên thiếu năng lực quan sát sắc mặt. “Kệ chuyện của chị đi, em hỏi cái này làm gì?” Thạch Đan Kỳ liếc mắt nhìn cậu ta một cái.

“Tôi nghĩ hiểu rõ chuyện có liên quan với chị!” Cậu ta nói được như vậy trực tiếp, Thạch Đan Kỳ ngược lại bị cậu làm sững sốt một chút.

Vừa vặn xe giao thông công cộng lắc lắc mà đi gần sát dừng đến điểm buýt, cô nhấc túi sách chạy nhanh đuổi qua, người bên cạnh chân dài thoải mái mà đuổi theo sao cô.

Hai người một trước một sau lên xe, cô lập tức chen chúc về phía sau, Trần Cửu Hân gắt gao đi theo phía sau cô.

“Hôm nay em tại sao đến trường học chờ chị?” Xe dừng lại ở mấy điểm đợi, Thạch Đan Kỳ mới cau lại đôi mi thanh tú hỏi cậu.

“Tôi thích nghe chị nói chuyện, cho nên mới chờ chị.” Vẫn là câu trả lời trực tiếp đến không thể thẳng hơn, một đôi mắt nhìn chăm chăm xem người đi tiến vào trong lòng cậu.

“Chị nói chuyện cũng không phải đặc biệt thú vị, có cái gì để nghe?” Cô xoay đầu nhìn hướng ra ngoài cửa sổ.

“Tôi cũng không biết. Tôi chính là thích nghe chị nói chuyện, người khác nói chuyện đều chọc tôi tức giận, nhưng là chị nói trong lời nói tôi sẽ không tức giận, còn có thể chăm chú thật sự nghe.” Cậu đột nhiên tràn ra một cái tươi cười, cùng bộ dáng cao lớn của cậu hoàn toàn không hòa hợp.

Thạch Đan Kỳ nhìn ảnh ngược trên kính cửa sổ, chỉ cảm thấy phiền phức hết sức. Cậu nói lời này là có ý gì? Nên sẽ không từ nay về sau đều mỗi ngày đến quán quýt lấy cô nói chuyện đi? Vừa nghĩ đến về sau bị thiếu niên tính tình cổ quái này quẩn lên, ngực của cô liền một trận run lên.

“Chúng ta cũng không có nói quá nhiều mà? Nếu em là muốn cảm ơn chị ngày đó mời em ăn khuya, thực ra sáng sớm hôm nay chị gái em liền đề cập qua rồi, em cũng không cần rất để bụng.”

Nụ cười trên kính cửa sổ biến mất, cậu hừ nhẹ một tiếng, hung hăng trừng mắt cô.

Thật may, trạm dừng đến nhà cậu ta tới rồi, Thạch Đan Kỳ hàm ý nói. “Nhà em tới rồi, em chạy nhanh xuống đi, bằng không chen chúc như thế này không xuống xe được.”

Trần Cửu Hân vẫn là hung hăng trừng cô, không nhúc nhích.

Xe giao thông công cộng ngừng, cửa xe mở, có người xuống xe rồi, cửa xe lại đóng lại, xe giao thông công cộng chạy đi.

“Tại sao em không xuống xe?” Thạch Đan Kỳ quay đầu phẫn nộ trừng cậu.

Cậu trừng trở về, hai người mắt to trừng đôi mắt nhỏ, trừng đến khi đến phiên cô nên xuống xe mới thôi.

Thạch Đan Kỳ buồn bực dè xuống chuông dừng xe, chen chúc đi đến trước cửa, sau lưng là một thân hình người cao lớn như hình với bóng đi theo không bỏ, cô khó chịu đi lên vỉa hè, quay đầu trừng cái người theo đuôi.

“Chị muốn đi mua cơm, mua xong phải về nhà ăn bữa tối, em không chạy nhanh về nhà ăn cơm sao?”

“Hôm nay mẹ tôi đi ra ngoài uống rượu mừng, không có nấu cơm, buổi tối tôi tự mình ăn ở bên ngoài thì tốt rồi.” Cậu cảm giác ra cô không kiên nhẫn, lại cố chấp không chịu rời đi.

“Tiền của chị chỉ đủ chị mua bữa tối của mình, không thể lại mời em rồi!” Thạch Đan Kỳ tuyên bố trước.

“Tôi mời chị.”

Lông mày của cô nhăn lại một chút. “Trên người em có bao nhiêu tiền?”

Trần Cửu Hân nghĩ đến cô đồng ý để cho cậu mời rồi, lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ. Phản ứng của cậu không chút nào giả bộ, làm cho Thạch Đan Kỳ thoáng đối với suy nghĩ xấu của mình xấu hổ một chút.

Trần Cửu Hân nhanh chóng lấy ra tiền trong túi, ‘đỉnh đỉnh đang đang’ đếm một hồi, ngay cả tiền giấy in bằng đồng cũng được hơn một trăm năm mươi đồng. Đêm nay, cô dự định mất bốn mươi lăm đồng tiền ăn, hai người góp lại, còn có thể gần được hai trăm đồng.

Thạch Đan Kỳ suy nghĩ một chút, “Chúng ta đi mua đồ ăn đi!”

Hai trăm đồng có thể ở siêu thị mua được một bó rau muống, một hộp thịt băm, hơn cân cá cùng một cái bắp cải to.

Trước đó là cô không có tiền không thể lựa chọn, đành phải dùng cơm hộp qua ngày, hiện tại nếu đủ tiền, mua về nhà nấu đương nhiên có hợp vệ sinh hơn quan trọng nhất là, hôm nay ăn không hết đồ ăn, cô có thể giữ lại, vài ngày tiếp theo còn có thể đem ra ăn cơm, hẳn là Trần Cửu Hân sẽ không cùng cô giành giật đi?

Nghĩ đến vài ngày tiếp theo bữa cơm lại có thức ăn, cô không khỏi nở nụ cười ngọt ngào một chút.

Cô đang đối với cậu cười chứ! Trần Cửu Hân vừa mừng vừa lo, hai má nhàn sắc càng đậm. Không biết vì sao, cậu không thể nhìn thẳng nét mặt vui cười rực rỡ của cô, đành phải xấu hổ đem tầm mắt dời đi chỗ khác.

“Đến đây đi, thời gian ăn bữa tối vừa hay qua, chắc chắn siêu thị sẽ đặc biệt có một đồng đồ ăn đại giá, chúng ta nhanh đi giành lấy.” Cô nhảy nhót nhanh chóng về phía trước.

Nhìn bóng dáng vui vẻ kia, cậu đột nhiên cảm thấy hô hấp không thuận, giống như cổ có cái gì vậy tắc ở trong họng, nuốt cũng nuốt không xuống được, phun cũng phun không ra, lại không một chút nào cảm thấy không thích.

Chỉ hy vọng như vậy càng dài càng tốt, tốt nhất vĩnh viễn cũng không cần đi qua.....

“Việc ấy..... Bạn học?”

Ngày hôm sau, giờ ra chơi, một người vẽ mặt áy náy lại chống nạng đến phía trước chỗ ngồi của cô, đầu cúi thấp, mắt nhìn xuống đất.

“A, có việc gì sao?” Tâm tình của Thạch Đan Kỳ hôm nay thực không sai.

“Cái kia...việc ấy..... Khụ..... Ngày hôm qua tớ nghe em tớ nói, nó lại đến nhà cậu ăn cơm?” Trần Cửu Tương tươi cười có phần xấu hổ. “Việc này thật sự là..... Khụ..... Thật sự là ngượng ngùng! Tớ cũng không biết nó bị làm sao thế, luôn đi quấy rầy cậu, thật có lỗi ! Mẹ tớ muốn tớ nói với cậu lời cảm ơn, hôm nào có rảnh, mời cậu cũng tới nhà của tớ ăn cơm.”

Đây đúng là nỗi nhục của nước mất chủ quyền! Cô ta rõ ràng là một thủ lĩnh, vậy mà lại nhiều lần, ăn nói khập nhệ cúi đầu trước kẻ địch, vì sao cô tình lại có thằng em trai hay gây chuyện vậy đâu?

“Việc nhỏ mà không cần khách sáo, dù sao cũng thay tớ cảm ơn mẹ của cậu.” Thạch Đan Kỳ cười meo meo nói.

Ngày hôm qua, lúc đi mua đồ ăn, vừa hay gặp được thời gian siêu thị đặc biệt hạ giá: thịt băm xuống còn một hộp ba mươi chín đồng, cô cầm một lúc ba hộp; rau muống cũng chỉ có mười đồng một bó mà thôi, cô cầm được hai bó to.

Về đến nhà, cô làm đơn giản mấy món ăn hấp cải xào tôm, rau muống xào, cùng một nồi thơm phức canh thịt băm, liền một bát ô tô cơm trắng đem cậu ta ăn tha hồ đến no, mà nguyên liệu nấu ăn mới dùng hết có một phần ba mà thôi. Còn dư lại đến giờ đó có thể cho cô ăn đủ một tuần bữa tối, tính ra người chiếm tiện nghi vẫn là cô dâu!

Xem cô cười đến như thế rực rỡ, Trần Cửu Tương thật sự là không còn gì để nói. Đều là do thằng em trai luôn lạnh lùng kia, hại cô ta ở trước mặt kẻ địch thất bại thảm hại!

Trần Cửu Tương dứt khoát kéo một chiếc ghế dựa qua, để đến bên cạnh bàn chỗ cô ngồi xuống. “Đầu tiên, chúng mình giải thích rõ ràng nha! Thằng em trai kia của tớ thực sự không có ý xấu gì, chính là bị nhiễm kiểu con chó nhỏ lang thang nặng nề một chút.”

“A..... “Thạch Đan Kỳ rất muốn nói cho cô ta, cô hoàn toàn không quan tâm chuyện của em trai cô ta.

. “Từ nhỏ, trái tim của thằng em trai tớ cũng rất cứng rắn ,” Trần Cửu Tương không quan tâm cô, tiếp tục nói. “Chỉ cần được nó nhận định là người tốt, mặc kệ chuyện đối phương giết người phóng hỏa hay đi cướp ngân hàng..., vĩnh viễn nó đều cho rằng đối phương là người tốt. Ngược lại, chỉ cần là người mà nó ghét, cho dù là nữ bồ tát nó cũng không coi trọng ngay cả liếc mắt nhìn một cái. Từ lúc cậu vô ý lôi kéo nó, còn đem nó mang về nhà cho ăn no, nó giống như một chú chó con lang thang ngoài đường bị người ta cho ăn một chút bánh bao thịt, nhìn cậu tràn đầy tình cảm, đem cậu trở thành một người rất lương thiện!”

“Thật ra thì..... “

“Bản thân tớ cũng là cảm thấy không ổn cho lắm, nhưng mà ba mẹ tớ sau khi biết được lại vui mừng vô cùng. Bởi vì từ bé tính tình thằng nhóc đó cổ quái, ít kết giao bạn bè, không nghĩ tới hiện tại nó rất cục cựa kết giao được một người bạn thật sự.”

“Này..... “Không phải nha! Cô không có ý định làm bạn với Trần Cửu Hân! (*__* muốn làm gì hở hở??)

“Tuy rằng tớ luôn mắng tới mắng lui với thằng nhóc đó, nhưng dù sao nó vẫn là em trai tớ, nhìn nó cùng cậu ở chung tốt như vậy, tớ chỉ cảm thấy vui về thay nó.” Trần Cửu Tương dùng sức vỗ vỗ của bả vai cô. “Chỉ có điều nếu cậu thật sự cảm thấy rất phiền – lần sau cậu trực tiếp đem nó mắng bỏ đi là được rồi! Chờ một ngày nào đó, một người chủ nhân mới đến lôi nó, lại cho nó ăn một ít bánh bao thịt, nó chắc là sẽ không đến làm phiền cậu nữa.”

“Được, tớ biết rồi, cậu không cần quan tâm tớ.”

Tại sao có thể có người lấy hình ảnh con chó nhỏ lang thang đến so sánh em trai của mình, cô ta cùng Trần Cửu Hân cùng một mẹ sinh ra, Trần Cửu Hân nếu là thế, vậy cô ta là cái gì? Nhưng Thạch Đan Kỳ cái gì cũng không nói, cô tiếp tục duy trì hình tượng hoàn mỹ học sinh giỏi.

3. Chương 3

Tuy là đã nói rõ ràng, để thằng em trai đáng chết kia không thể hại cô ta rơi vào hoàn cảnh “Nhục nước mất chủ quyền” được nữa, nhưng Trần Cửu Tương vẫn kiên quyết dứt khoát đi cùng bọn họ khi tan học.

Bởi vì thêm một người làm kì đà cản mũi khiến cậu không thể nói chuyện thoải mái với cô, Trần Cửu Hân cũng dứt khoát kiên quyết đem thời gian đi học buổi sáng của cậu cho vào thời gian biểu đi cùng cô.

Sau khi Trần Cửu Tương phát hiện ra hành động phản bội của em trai, đành nghiêng răng nghiêng lợi, mỗi ngày dậy sớm, chạy đến đứng ở điểm dừng xe buýt gần nhà bọn họ, khi xe dừng cũng đi theo cùng lên.

Cứ như vậy, cuộc sống vốn đơn giản bình tĩnh của Thạch Đan Kỳ bị hai chị em nhà này huyên náo không thể tách khỏi.

Hỏi cô có thể kiên nhẫn được hay không? Đương nhiên không! Nhưng mà cô cũng không thể đuổi bất cứ người nào đi. Nếu đuổi cô chị đi, Trần Cửu Hân sẽ càng vui vẻ dính lấy cô không tha; Nếu đuổi cậu em đi, Trần Cửu Tương đương nhiên sẽ không lại đi theo cô, thế nhưng Trần Cửu Hân vừa phát hiện chị cậu biến mất, nhất định sẽ lại dính trở về, giống như thay bình rượu mới nhưng bên trong vẫn là rượu cũ (Câu: ‘Bình mới rượu cũ’ trong truyện ‘Boss đen tối, đừng chạy’ đó. Ai nhớ k??) cho nên ba người đành phải duy trì loại cân bằng kinh khủng kì quái này.

Cứ như vậy cho đến khi bọn họ chào mừng năm học mới, hai cô gái trở thành học sinh trung học phổ thông năm hai(tương đương lớp 11 của ta) và Trần Cửu Hân cũng lên thành học sinh năm ba của trung học cơ sở (cấp 2 của họ chỉ có ba khối tương đương với học sinh lớp 9 đó @@).

“Hôm nay thầy giáo lớp tôi nói tôi thể lực rất tốt, muốn tôi đi đăng kí tham gia đội bóng rổ.”

Vẫn như mọi ngày trên đường đến trường, Trần Cửu Hân vui vẻ vừa đi vừa tán gẫu cùng cô, thông thường Thạch Đan Kỳ ít khi mở miệng, nhưng mà một mình cậu ta nói chuyện cũng là rất hăng say vui vẻ.

“Cái loại tính tình không biết sống chết của mày, nếu bị người khác chop được bóng, chắc là trực tiếp đâm người ta một quả phải không? Thầy giáo thể dục bọn mày thật sự là có tinh thần can đảm.” Trần Cửu Tương nhin không được nói chen vào.

“Tôi cũng không phải nói chuyện cùng chị!” Trần Cửu Hân hung tợn trừng mắt liếc cô ta một cái.

“Tao có tai tao nghe mày làm được gì tao?,” Trần Cửu Tương trừng trở về.

Trần Cửu Hân mặc kệ cô ta, lại quay đầu tiếp tục nói chuyện với Thạch Đan Kỳ: “Tôi nói với ông ta rằng tuy tôi thích chơi bóng rổ, nhưng mà không thích tham gia vào đội, ông ta lại khuyên tôi đi đăng kí vào đội điền kinh, bởi vì tôi chạy cũng rất nhanh, với lại tập chạy chỉ cần tập luyện một mình là được.”

“Như vậy thật tốt a!” Thạch Đan Kỳ ánh mắt sáng lên. Như vậy cậu ta sẽ không có thời gian suốt ngày quần quít lấy cô được? Mỗi khi cô cười với cậu, Trần Cửu Hân sẽ cảm thấy tim mình là lạ. Cậu không được tự nhiên quay đầu dời sang hướng khác.

“Nhưng mà, nếu tôi tham gia hoạt động ngoại khóa, về sau sẽ không thường xuyên cùng chị tan học được.”

Như vậy mới tốt! Tự do muôn năm. Thạch Đan Kỳ cười càng thêm rực rỡ.

“Dù sao chị cũng không vội vã chuyển nhà, về sau nếu em muốn cùng đi học với chị vẫn là có cơ hội, nhưng thật ra em còn đang trong kì phát triển, thân thể vận động nhiều hơn mới có thể ngày càng khỏe mạnh, tham gia đi tham gia đi, chị ủng hộ em!” Cô tươi cười rạng rỡ làm cho ánh mắt cậu nhìn xem không muốn dời đi.

Thạch Đan Kỳ cười rộ lên thật sự đáng yêu, con mắt đen trắng rõ ràng híp lại tạo ra hai đường cong cong như vầng trăng khuyết, gương mặt có một cái lúm đồng tiền ẩn hiện càng thêm mê người, làm cho người ta thật muốn.....thật muốn..... thật muốn cái gì? Mặt cậu đỏ lên, si ngốc nhìn chằm chằm, không dám nghĩ tiếp về sau.

“Này, mày đi đường mà không nhìn à? Sắp đụng vào cái cột rồi !” Nhưng cổ tình đi bên cạnh có cái bóng đèn phá vỡ ảo tưởng của cậu.

Trần Cửu Tương càng nhìn càng chịu không nổi. Nó mang danh là em trai của một thủ lĩnh, làm sao có thể dùng ánh mắt đầy ham muốn như vậy nhìn người khác, mà lại còn là nhìn kẻ thù không độ trời chung với cô ta, nói đi ra ngoài cô ta còn biết đi lại ở bên ngoài như thế nào?

Trần Cửu Hân quay đầu phẫn nộ trừng mắt cái bóng đèn này, bóng đèn cũng không cam lòng chịu yếu thế trừng trở lại, hai chị em lại bắt đầu trừng nhau.

“Tối trường học của bọn chị rồi, em cũng đi nhanh đến trường đi!” Thạch Đan Kỳ không thèm để ý ở phía sau hai con trâu này trọi nhau (cách so sánh tác giả thật đặc biệt @@), hoàn toàn vui sướng chạy vào trong trường.

“Hừ!” Cô vừa đi, Trần Cửu Hân cũng mặc kệ chị mình, quay đầu hướng cổng trường mình chạy vào.

Trần Cửu Tương bấu môi, bước nhanh trên đường đuổi theo lớp phó của lớp cô ta.

“Này, bạn học, chờ một chút.”

“Có việc gì sao?” Thạch Đan Kỳ cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi đường cô.

“Là như vậy, tối hôm nay mẹ tớ có việc muốn tìm cậu nói chuyện, nếu hôm nay cậu rảnh, có thể hay không đến nhà tớ ăn bữa cơm chiều?” Trần Cửu Tương thật sự là một trăm lần không muốn, nhưng vì là mệnh lệnh của mẹ đành phải mời cậu ta đến nhà.

“Cho tớ hỏi chuyện đó có liên quan em trai cậu à?” Thạch Đan Kỳ liếc nhìn cô ta một cái.

“Đương nhiên là cùng thằng nhóc kia có liên quan, nhưng mà không phải chuyện gì xấu, cậu yên tâm!” Trần Cửu Tương ngay thẳng nói.

Cô suy nghĩ một chút. “Em cậu có biết tối nay mẹ cậu muốn gặp tớ không?”

“Tớ không biết. Chuyện này có cái gì quan trọng sao?” Trần Cửu Tương trợn trừng mắt nhìn. Muốn đến thì đến, không đến thì thôi, lè mề hỏi nhiều như vậy làm gì? Thực phiền.

Cô lại vừa nghĩ. “Không có quan trọng”.

Trần Cửu Tương liếc mắt, “Vậy cứ quyết định như thế, buổi tối gặp.”

Không đợi cô đặt nhiều câu hỏi hơn, Trần Cửu Tương đeo cặp sách nhanh chóng chạy đi.

Hôm nay là ngày vui nhất từ khi sinh ra trên đời trong mười lăm năm qua của Trần Cửu Hân!

Không những tan học chỉ có một mình cậu cùng Thạch Đan Kỳ về nhà, hơn nữa Thạch Đan Kỳ còn muốn về “nhà của cậu”!

Tính từ lúc tan học cho đến buổi tối đưa cô về tận nhà, tổng cộng là có bốn năm tiếng đồng hồ có thể cùng cô ở chung, cậu quả thực cũng không thể tin được mình có thể hạnh phúc như vậy! Cả một ngày cậu đều hưng phấn đến không muốn ngồi xuống, chỉ mong sao tiếng chuông hết tiết chính là tiếng chuông tan học.

Cuối cùng khi kết thúc tiết học cuối, cậu lưng đeo cặp sách, trực tiếp chạy sang cổng trường học phía đối diện đường. Hôm nay, Thạch Đan Kỳ phải giúp thầy giáo dạy toán sửa bài thi, cho nên phải hơn sáu giờ mới có thể về, nhưng mà không sao, cậu có thể chờ.

Trần Cửu Hân không ngừng đi đi lại lại trước cổng trường, thỉnh thoảng nhìn vào trong trường, mong chờ bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của cô sẽ lập tức xuất hiện ở trên đường đi ra.

Thạch Đan Kỳ là người bạn duy nhất của cậu! Mặc dù trong lớp học có hơn ba mươi người, nhưng không có người nào cho cậu cảm giác thân thiết được như cô. Bản thân cậu cũng biết, Thạch Đan Kỳ chưa chắc có cảm giác giống như vậy, nhưng mà cô cũng chưa từng nói đuổi cậu đi, chẳng qua là bị động để cậu đi theo. Trần Cửu Hân nghĩ “Chắc là cô cũng không quá chán ghét cậu đúng không?”

Lần đầu tiên, khi được ăn món ăn của cô nấu, lưu lại ấn tượng trong đầu Trần Cửu Hân là hình ảnh một học sinh nữ hơn cậu ta có mấy tuổi mà lại biết nhiều thứ đến thế.

Mỗi ngày khi cậu đưa cơm trưa đến cho chị mình, lại là một lần nhìn thấy cô ở trường học, cứ như vậy một lần hai lần ba lần, dần dần, mỗi lúc khi cậu muốn tìm người nói chuyện, trong đầu luôn xuất hiện là hình ảnh của cô.

Sau khi cùng cô trò chuyện, Trần Cửu Hân lần đầu tiên phát hiện ra hóa ra nói chuyện cũng là một việc vui vẻ như vậy.

Mỗi khi ở cùng cô, cậu có thể thoải mái nói tới những gì mình nghĩ, cô đều “chăm chú” lắng nghe chuyện cậu nói! Nhiều khi, cậu thường nói được một nửa, lại chuyển sang đề tài khác, mặc dù nói không đầu không đuôi, thế nhưng cô cũng sẽ không để ý.

Không giống như những người khác, lúc cậu không muốn nói chuyện bọn họ đều bắt cậu nói cùng, hay khi cậu cảm thấy câu chuyện đã kết thúc lại còn hỏi: “Vì sao?”, “Tại sao có thể như vậy?”, “Sau đó thế nào?”

Thật khó hiểu, chuyện đều đã kể xong, còn có cái gì sau đó nữa? {LC (LimCa)@@: Thấy cái câu ông nói giống chỉ tôi rồi đây... Thế lúc nói chuyện không hỏi thế thì biết hỏi thế nào, bạn Trần Cửu Hân?? CH (CửuHân): *dép bay* thế nên ta mới không thích nói chuyện với người như Đan Kỳ (ĐK), LC: *tổn thương tâm hồn* hử, đúng là không biết thưởng thức, chỉ có 2 người mới không giống người trái đất thế thôi *vọt lẹ*, ĐK: để còn dịp lần sau xử lí đi CH, CH *vẫy đuôi* đều nghe ĐK *mài dao*, LC*đứng từ xa, toát mồ hôi hột* Amen!}

Từ đó, hầu hết mọi người đều bảo cậu “Nói chuyện không đầu không đuôi”, “Không hề thú vị”, làm cậu tức giận đến quát to một câu: “Mẹ nó! Bọn mày sao phải làm ầm lên!” Sau đó tất cả bạn học đều bị dọa chạy.

Về sau cậu liền thêm một cái tính cách quái gở, hơn nữa tính tình thô lỗ, không ai muốn tới gần cậu nói chuyện.

Không sao cả, cậu cũng không cảm thấy khó chịu hay đi để ý lời của những người đó, bọn họ đều không hiểu cậu. Cậu chỉ cần có Thạch Đan Kỳ là tốt rồi!

Cậu ta không biết là, Thạch Đan Kỳ dùng chính là biện pháp bị động, biết mình nhất định không đuổi được cậu đi, dứt khoát dùng biện pháp cư xử bị động đối phó cậu ta muốn đi theo mặc kệ cho cậu ta đi theo, cậu ta muốn nói thì kệ cho cậu ta nói chuyện, dù sao trong đầu cô cũng đều suy nghĩ chuyện của mình, để mặc kệ cậu ta.

Nếu biết biện pháp bị động của chính mình ngược lại là nguyên nhân chính ủng hộ Trần Cửu Hân đi theo sát không buông tha cô, cô chắc sẽ đâm ngực giậm chân (LC: giống KingKong á! :v) hô to đúng là “tự chuốc họa vào thân” đi!

Đang lúc suy nghĩ lung tung, một hình dáng nhỏ nhắn rút cục xuất hiện ở trên đường ra khỏi trường, Trần Cửu Hân nhanh nhẹn, chủ động chạy tới chào đón.

“Thật xin lỗi, hại em đợi lâu.” Đôi con ngươi đen trắng rõ ràng của cô tràn đầy ý cười.

Cô lại đối với mình cười rồi! Đây là tiếng nói từ trong đáy lòng của Trần Cửu Hân.

Phiền quá đi, cô cũng không phải không biết đường, làm sao nhất định phải cho cậu ta tới đón. Đây là tiếng nói đáy lòng của Thạch Đan Kỳ.

“Cũng không phải đợi lâu, tôi giúp chị cầm cặp sách.” Cậu ta chủ động lấy cặp sách trên vai cô.

Bình thường lúc vừa thấy mặt thì cậu ta đã bắt đầu ồn ào nói đến nói đi, hôm nay khó ngày đi được một lúc mà vẫn yên lặng không một tiếng động, Thạch Đan Kỳ không khỏi liếc nhìn cậu ta một cái.

Liếc mắt qua một cái, thì ra là dọc theo đường đi Trần Cửu Hân vẫn nhìn chăm chăm vào cô, nhìn rất chăm chú. Ánh mắt của cậu ta so với người bình thường càng thêm tối đen sâu sắc, cứ như vậy trực tiếp nhìn thẳng cô, làm cho cô cảm thấy sợ hãi, tim đập thật nhanh.

“Em nhìn cái gì?” Thạch Đan Kỳ nhú mi hỏi.

Trần Cửu Hân không được tự nhiên dời ánh mắt sang chỗ khác, “Không có gì.”

Cậu ta không nói thì thôi. Cô cũng không có hứng thú hỏi nhiều.

Đột nhiên, Trần Cửu Hân toàn thân cứng đờ, nghiêng người bước lên phía trước che cho cô.

Đi ở phía trước mặt có hai người, trong đó là một cậu thiếu niên vừa cùng Trần Cửu Hân đánh nhau lần trước. Thạch Đan Kỳ nhanh chóng tìm kiếm con đường nhanh nhất để bỏ chạy, cô cũng không có hứng thú cùng mấy thằng nhóc nam sinh này đánh nhau thành một đoàn.

Hai người kia vừa bước đến vừa ‘hi hi ha ha’ cười nói, cũng không có chú ý tới bọn họ bên này, nhưng thân hình oai phong nghiêm nghị của Trần Cửu Hân đứng ra chắn ở phía trước cô như vậy, ngược lại làm cho bọn họ sợ hãi!

Chợt hơi thở mạnh mẽ từ trên người Trần Cửu Hân điên cuồng phát ra, giống như một con sư tử bị xâm chiếm mất lãnh thổ, bất cứ lúc nào cũng có thể liều mạng đánh một trận.

4. Chương 4

Hai tên thiếu niên còn đồ kia bị cậu dọa đến, hai người bốn mắt nhìn nhau, nhanh chóng tính toán có thể dạy dỗ cậu một trận hay không.

Hơi thở Trần Cửu Hân phát ra càng ngày càng nguy hiểm, ngay cả Thạch Đan Kỳ đứng ở phía sau cậu đều có cảm thấy khó chịu, khó thở.

Cuối cùng, hai tên thiếu niên còn đồ ‘hừ’ một tiếng, tức giận quay đầu bỏ đi.

Thạch Đan Kỳ hít một hơi dài lấy không khí thở.

“Chị không có việc gì chứ?” Trần Cửu Hân ngay lập tức quay đầu lại, vẻ mặt thân thiết hỏi, hai tên học sinh cấp hai kia đã đi một đoạn, biến mất tức thì không thấy tăm hơi bóng dáng.

“Không có việc gì.” Cô lặng lẽ bước lại gần cậu từng bước, để tránh bị cậu phát hiện lúc này mình có ý định bỏ chạy. Nếu nguy hiểm đã đi qua, hình ảnh cô là học sinh ngoan vẫn nên tiếp tục duy trì.

Nhìn cô hướng về phía mình “Đi lại gần”, ngực Trần Cửu Hân nóng lên, cái cảm giác hô hấp không thông lại xuất hiện.

“Chị..... Chị không cần sợ hãi, tôi..... Tôi sẽ không làm cho bọn họ làm chị bị thương.” Cậu nói chuyện đều lắp bắp.

“Kỳ thật bọn họ cũng không có định làm gì, đúng lúc vừa hay đi ngang qua mà thôi, chị nhìn em còn có vẻ hung dữ hơn ấy chứ!”

“Hừ!”

“Em luôn thích dùng bạo lực giải quyết vấn đề, như thế là không được.” Bởi vì đã không còn nguy hiểm, cho nên phải nói sao cho đúng một chút. (LC: *toát mồ hôi* bây giờ tôi mới hiểu câu ‘được tiện nghi lại còn khoe mẽ’, đến lúc đánh nhau thì định bỏ chạy giờ không còn đánh nhau thì giảng đạo lí..*bái phục*.ĐK *khoát tay* không cần phục tôi, tôi chỉ là truyền thuyết. LC*té ghế* dừng hỏi vì sao nhà tôi ghế hay mất chân *thầm thì* chính là có những con người như vậy *chỉ chỉ* Lắm nhảm nhiều rồi! CHÚC MỌI NGƯỜI ĐỌC TRUYỆN ZUI ZÈ)

“Bọn họ không phải người tốt gì, tôi biết bọn họ có một lần.....” Nói đột nhiên dừng lại.

“Có một lần như thế nào?”

“Hừ..... Không như thế nào.” Cậu đem mặt quay đi, thần sắc có vẻ mặt có vẻ khó chịu.

Không nói thì thôi, Thạch Đan Kỳ lười hỏi lại. “Đi nhanh đi, mẹ em còn chờ chúng ta ở nhà đấy.”

Cô bước nhanh đi đến bến xe buýt, lên xe. Trần Cửu Hân giống như trước, ngăn cách cô cùng những người trên xe, để tránh cô bị người khác đụng vào. (LC: Galăng a!)

Xe buýt lắc lư, thân thể của cô cũng thỉnh thoảng đụng vào trên người cậu. Cậu cúi đầu nhìn đỉnh đầu dễ thương của cô cùng mùi dầu gội đầu hương chanh thỉnh thoảng bay lên tiến vào mũi cậu, trái tim càng trở nên ngọt ngào.

Cậu thở nhẹ một cái, chỉ mong chuyến xe buýt này đi được càng lâu càng tốt.....

Vừa đến cửa nhà bọn họ, mẹ Trần nhanh chóng ra mở cửa, cả khuôn mặt đều là vẻ nhiệt tình niềm nở, chào đón đưa cô vào nhà.

“Cuối cùng cháu cũng đến, thật may quá, mau vào nhà, bác đang nấu một nồi chè đậu xanh, nhưng mà vẫn nên để đến tý nữa uống sau, không là không ăn được cơm đâu.”

Tính cách cởi mở của Trần Cửu Tương hiển nhiên là thừa hưởng từ gen của mẹ cô ta.

Thạch Đan Kỳ chân tay luống cuống bị kéo vào trong nhà, Trần Cửu Hân vẻ mặt khó chịu muốn đem cô kéo trở về, lại bị một tay mẹ mình đập một cái, nhìn chằm chằm cậu.

“Thân hình con lớn như vậy đứng ở cửa làm gì? Còn không mau đi cắt cặp sách, rót một cốc hồng trà mời chị con uống.” “Chị ta không phải chị ruột con.” Cậu bác bỏ.

“Con bé là bạn học của chị con, đương nhiên là phải xưng hô là chị - em, làm sao có thể không lễ phép như vậy?” Mẹ Trần trừng mắt liếc cậu một cái, lại thay bằng khuôn mặt thân thiết tươi cười đối với cô xem ra công lao làm Trần Cửu Hân biến sắc mặt nhanh như vậy cũng có phần chịu ảnh hưởng từ mẹ cậu ta.

“Cháu kêu Đan Kì đúng không? Bác đang còn chuẩn bị vài món ăn ở trong bếp, đến, trước hết cháu vào phòng khách ngồi một chút, xem tivi, bữa tối lập tức sẽ xong. Hôm nay, công ty ông nhà bác có liên hoan, không thể trở về ăn cơm, Cửu Tương đi tham gia sinh nhật bạn, buổi tối chỉ có ba người bác cháu mình ăn thôi.”

“Mẹ nhanh đi nấu cơm!” Trần Cửu Hân không kiên nhẫn đem tay cô cầm lại vào trong tay mình.

“Bác Trần..... “Thạch Đan Kì rất cục cựa có được cơ hội nói vài lời khách sáo, lại bị Trần Cửu Hân không ngừng kéo lên tầng hai . “Em chờ một chút! Bác Trần, cảm ơn bác mời cháu.....”

“Được rồi được rồi.” Cậu cứng ngắc nói: “Đi lên phòng tôi đi, tôi có một vài thứ này muốn đưa cho chị xem.”

“Này! Em không cần kéo chị..... “Thạch Đan Kì cảm thấy bất an.

“Không sao, cháu đừng ngại, Cửu Hân, con mang Đan Kì đi dạo xung quanh, mẹ đi làm nốt thức ăn lập tức sẽ xong.” Mẹ Trần cười meo meo, đối với cô khoát khoát tay.

Thạch Đan Kì không biết làm sao, chỉ đành ngoan ngoãn bị lôi lên tầng. Bởi vậy mới biết, hành động dứt khoát, cá tính mạnh mẽ này của Trần gia đều có chung một nguồn gốc chứ không phải tự nhiên mà có.

“Đến, đây là phòng của tôi.” Trần Cửu Hân đem cô mang vào một phòng ngủ rộng lớn.

Trần gia ở trong một ngôi nhà ba tầng, tầng một gồm phòng khách, nhà ăn, phòng bếp cùng một vài không gian sinh hoạt chung. Tầng hai vừa lên đến chính là một phòng khách nhỏ, cùng một phòng sách luôn mở cửa, bày bốn phía đều những tủ sách. Toàn bộ tầng hai chỉ có hai phòng, cho nên phòng bố mẹ họ chắc là ở tầng 3.

Trần Cửu Hân phòng thật lớn, ước chừng khoảng ba mươi, bốn mươi mét vuông, đã muốn bằng tổng toàn bộ nhà cô.

Trong phòng không có nhiều lắm đồ dùng, toàn bộ sàn nhà được ốp lát bằng sàn gỗ, còn có một chiếc giường lớn hai người nằm, một tủ quần áo đặt sát tường, một bộ máy tính để bàn cùng laptop, một bộ bàn ghế để học, giữa phòng trống không, chỉ trải chiếu để trên đó một bàn trà nhỏ. Phong cách giản dị, hoàn toàn phù hợp tính cách không thích rườm rà của cậu .

Trần Cửu Hân kéo cô ngồi xuống trước cái bàn trà ở giữa phòng, chính mình lấy từ trên giá sách một cái hộp sắt đựng bánh bích quy, đặt ở trước mặt cô như khoe của quý của mình.

“Đây là mấy viên đá từ hồi đi học tôi đã sưu tầm được, cho chị nhìn.”

“Em có biết mẹ em tìm chị làm gì không?” Thạch Đan Kì hỏi.

“Không biết.” Trần Cửu Hân hạ thấp vai gây sự chú ý với cô, rõ ràng nhận ra là cậu hoàn toàn không quan tâm vấn đề kia.

Cậu mở ra hộp sắt, hăng hái dạt dào cùng cô chia sẻ nguồn gốc của mỗi viên đá.

Thật sự mà nói, cô đáp ứng đến Trần gia, chính là bởi vì Trần Cửu Tương nói mẹ cô ta muốn mời cô ăn cơm. Tiền tháng này của cô sắp tiêu hết, có người mời cô được bữa cơm nào hay bữa cơm đó, hơn nữa cô đã muốn thật lâu thật lâu không có ăn qua một bữa cơm gia đình bình thường.

Có điều cô vẫn là rất ngạc nhiên, bác Trần tìm cô làm gì.

“..... Đây là một viên đá lấy từ trong văn phòng của thầy hiệu trưởng, tôi còn biết một hang động rất lớn, bên trong đầy những viên đá như thế này. Viên đá này tên là Hắc Diệu Thạch, tôi cảm thấy nhìn nó rất đẹp, cho nên liền cầm nó cất vào hộp.” Trần Cửu Hân cầm một viên đá đen bóng như dâng vật quý đặt ở trên lòng bàn tay cô.

“Em làm thế nào mà đi vào được văn phòng thầy hiệu trưởng?”

“Lúc ấy ở bên trong không có người, hiệu trưởng cũng không có ở trong văn phòng, lại không khóa cửa, tôi đi ngang qua liền thuận tiện vào xem.” Cậu nhớ lại nói. (LC: *tế ghế* đi vào văn phòng mà như đi dạo nhà mình!)

“Em là lén lút đi vào một mình?” Cô kinh ngạc nói.

“Một mình tôi rảnh rỗi đi trên hành lang, đứng lúc nhìn thấy phòng đó không đóng cửa, nên hiếu kì một chút đi vào xem một lúc mà thôi.” Nhìn về mặt cô trong mắt càng lúc không hài lòng càng lớn, Trần Cửu Hân không khỏi có chút vội vàng đứng lên giải thích.

“Tôi chỉ đi vào một lần mà thôi, về sau sẽ không đi vào nữa, hơn nữa tôi cũng chỉ cầm có viên đá này.”

“Như vậy vẫn là tính trộm đồ a!” Cô khiển trách nói: “Làm sao giáo viên trường em lại có thể làm cho học sinh tùy tiện lượn lờ ở bên ngoài văn phòng hiệu trưởng?”

Cậu ngừng lại một chút, thấp giọng mở miệng: “Mọi người đều tan học, trong trường học không ai, chỉ có một mình tôi.”

“Em mới học mẫu giáo à! Tan học, em không trở về nhà, một người ở trường học đi lung tung làm gì?” Thạch Đan Kỳ thật sự là càng ngày càng không hiểu nổi cậu.

“Không làm gì, chỉ chơi thôi.” Trần Cửu Hân lạnh lùng thốt ra.

Tan học rồi, trường học còn có gì để chơi? Cô thực sự chưa từng gặp qua người nào quái dị hơn so với cậu ta.

Quên đi, cậu cũng không phải em trai cô, cậu thích ở nơi nào lượn lờ cũng không liên quan đến việc của cô.

“Về sau, mỗi khi tan học em không nên đi lung tung ở bên ngoài thì tốt hơn, bằng không bị bảo vệ bắt được, liền gây ra phiền phức lớn cho bố mẹ.” Cuối cùng, cô lựa chọn qua loa hai câu nói cho xong việc.

Đôi lông mi Trần Cửu Hân cau lại. Một lúc lâu sau, hai người đều không có nói chuyện với nhau. Mọi khi, chỉ cần cậu không nói câu nào, Thạch Đan Kỳ cũng sẽ không chủ động mở miệng, trừ khi thật sự có việc muốn hỏi cậu.

Duy trì im lặng một lúc, Trần Cửu Hân bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn rất chăm chú vào cô. “Chị có phải rất chán ghét tôi hay không?”

Thạch Đan Kỳ kinh ngạc, ánh mắt sắc bén của cậu nhìn vào, làm cho cô có chút chột dạ.

Cô chủ động rời ánh mắt đi chỗ khác, làm bộ không nghe thấy gì nói: “Hả? Em nói gì?”

“Chị cảm thấy tôi làm phiền phải không?” Con ngươi đen của cậu sáng ngời đầy chăm chú như con báo đi rình chiếm lãnh thổ.

“Cũng..... bình thường.” Lần đầu tiên, cô tránh đi ánh mắt của cậu ta.

Cặp mắt đen như mực kia dần mất đi toàn bộ sự sắc bén, Trần Cửu Hân trong lòng buồn bã, bực bội mà cầm lấy viên đá chơi đùa.

“Tôi biết chị không thích tôi, chị của tôi cũng mắng tôi rất nhiều lần, nói tôi làm như vậy sẽ quấy rầy chị.” Cậu cúi đầu nói: “Nhưng mà, chị là người bạn duy nhất của tôi, nếu không có chị, tôi cũng không muốn đi tìm người khác chơi.”

Chơi? Cô hoàn toàn không hiểu được bản thân mình có thể cùng một học sinh nam cấp hai “Chơi” gì? (Chơi gì a *tưởng tượng*). Thậm chí có nhiều hôm vào cuối tuần, cậu ta cũng không nói trước một tiếng, tự mình sáng sớm chạy đến trước nhà cô ấn chuông cửa, cô thực sự bị cậu ta làm phiền, nên dứt khoát trốn ở trong nhà không ra mở cửa, làm cho cậu ta nghĩ rằng không có ai ở nhà. Từ đó, cuối tuần cậu ta cũng rất ít đến gõ cửa. Ngoại trừ mỗi ngày sau khi tan học, cậu kiên quyết muốn cùng cô đi về nhà, cô nghĩ mãi không ra mình từng cùng cậu ta đi “Chơi” quá lúc nào.

“Trước đây, có rất nhiều người muốn kết bạn với tôi, nhưng tôi đều cảm thấy bọn họ rất phiền phức. Bọn họ nói chuyện rất vui vẻ, tôi lại không hề cảm thấy một chút thú vị. Khi tôi cùng bọn họ nói về việc sưu tầm những viên đá, bọn họ lại cảm thấy tôi không thú vị. Khác với chị, tôi nói gì chị đều lắng nghe. Tôi mang chị đi xem những viên đá, chị cũng sẽ cùng tôi cùng nhau xem. Đan, Đan Kì, chị thực sự là người bạn tốt nhất của tôi.”

Không phải đâu, cô chỉ vì muốn đi ăn một bữa cơm, mới không từ chối lời mời của cậu ta mà thôi.

Thạch Đan Kì rốt cục nhìn thẳng vào ánh mắt cậu, bên trong tràn ngập ý nghĩ mong chờ sự thừa nhận cùng sợ hãi bị thương tổn. Cô biết mình phải nói gì đó linh tinh, chẳng hạn như “Chị cũng không cảm thấy em rất phiền phức” hay “Chị cũng thích ở cùng em”. Nhưng sự thật, cô vốn cảm thấy cậu ta rất phiền phức, cũng không có hứng thú ở một chỗ với cậu ta. Cuối cùng, cô lựa chọn sự im lặng. (LC: *chăm chăm nước mắt* Vô tình- Ing, thật thương Trần Cửu Hân quá đi!)

Cùng với không khí im lặng bao phủ, ánh mắt chờ đợi của cậu dần dần càng buồn bã.

Cô không ngồi nổi nữa, đành đứng dậy. “Chị đi xuống tầng dưới xem bác Trần có việc gì cần giúp đỡ một tay không.”

Ánh mắt thất vọng của Trần Cửu Hân vẫn nhìn theo đằng sau lưng cô.

Một lúc lâu sau, mẹ Trần cũng bưng mâm cơm đặt lên bàn, cô vội vàng chủ động đi cầm bát đũa.

Mẹ Trần nhìn dáng dấp cô thông minh khôn khéo, càng xem càng thích. Hai đứa con trong nhà, con gái thì giống như một con khỉ, không bao giờ chịu cả ngày ngồi yên; con trai lại tính cách quái lạ giống như một vị thần, đều khó có thể nhìn thấy bọn chúng cùng một lúc ở nhà. (câu gốc: thần long kiến thủ bất kiến vĩ)

5. Chương 5

Niềm vui duy nhất của Mẹ Trần là hai đứa con này cũng được coi là ngoan ngoãn, không ở bên ngoài kết giao bạn xấu, tuy rằng đôi khi Cửu Hân sẽ cùng người khác đánh nhau, nhưng hầu hết đều do đối phương ra tay trước, rất ít khi chủ động gây sự. Nhưng mà sắp tới Cửu Hân sẽ học lên cấp ba, cách sống không lo nghĩ như trước kia nhất định phải được thay đổi, tuyệt đối không thể lại để cho nó sống thờ ơ qua ngày như vậy.

“Cửu Hân, xuống dưới nhà ăn cơm.”

Ba người ngồi vào chỗ của mình, Trần Cửu Hân vẫn còn buồn rầu không vui. Mẹ Trần đã thói quen loại tính tình lạ lùng này của con trai, cũng không buồn nói gì. Nhưng mà Thạch Đan Kì lại cảm thấy có chút tội lỗi, ngay cả nhìn cũng không dám liếc một cái về phía cậu.

“Đan Kì, Tiểu Tương nói cháu ở một mình gần đây à?” Má Trần giúp cô múc bát canh, Thạch Đan Kì vội vàng buông đôi đũa, đón nhận.

“Vâng ạ.”

“Vậy hiện tại việc học của cháu có bận rộn không?” Mẹ Trần hỏi.

Cô nhai kỹ một miếng rau muống, sau khi nuốt xuống mới trả lời: “Tạm ổn ạ, lên đại học mới có thể có nhiều việc một chút, hiện tại cháu mới học cấp ba mà thôi, bình thường chính là ôn tập một ít bài tập thầy giáo đã dạy.”

“Cái này ăn rất ngon!” Trần Cửu Hân gấp một miếng thịt để vào trong bát cô.

“Cám ơn! Em cũng ăn nhiều một chút đi! Em còn đang trong tuổi cơ thể phát triển, muốn ăn nhiều một chút mới có thể cao.” Có người khác ở đây, bộ dáng dịu dàng thông minh của cô nhất định phải thể hiện tốt. (LC: ~>~)

Trần Cửu Hân nghe cô lại dùng giọng điệu thân thiết dịu dàng cùng mình nói chuyện, nháy mắt tâm tình khá hơn. Đúng là một đứa trẻ đơn thuần a! (LC: Là nói Trần Cửu Hân đó!)

“Con a, phát triển chiều cao thì dùng được việc gì? Chỉ dài thân hình không tăng thêm đầu óc.” Mẹ Trần trợn mắt đi qua.

Mẹ cậu vậy mà ở trước mặt Đan Kỳ nói xấu cậu? Trần Cửu Hân khó chịu trợn mắt trở về.

Hai mẹ con lập tức đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ, ngồi trừng mắt nhìn nhau, giống như bình thường cậu cùng Trần Cửu Tương không có việc gì cũng một kiểu đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Những người này tuyệt đối chính là người một nhà, không thể có chuyện trước kia ôm nhầm con. Thạch Đan Kỳ trong lòng thầm nghĩ.

“Vậy bố mẹ cháu đều đi làm sao? Bình thường thì bao giờ trở về một lần?” Mẹ Trần lại chú ý đến và hỏi cô.

Câu hỏi này lập tức khiến cho Trần Cửu Hân hứng thú. Cậu cũng muốn biết nhiều hơn về gia đình cô, nhưng là mọi khi bất luận cậu hỏi như thế nào, Thạch Đan Kỳ đều câu nói câu không, cũng không chịu nói thêm cái gì.

Thạch Đan Kỳ từ từ nuốt đồ ăn vào miệng, nở một nụ cười nói “Mẹ cháu ở tại Đài Bắc, chỉ có nghỉ hè mới có thể về Đài Nam thăm cháu, nhà cháu bình thường cũng chỉ có một người là cháu mà thôi.”

Mẹ Trần nghe cô chỉ nhắc tới mẹ, không thấy nói đến bố, cũng đoán ra được phần nào cô mồ côi cha. Gật đầu khẽ ‘ừ’ một tiếng, nhưng không lại hỏi nhiều hơn nữa. Chỉ có thằng con ngồi bên cạnh là không hiểu nhìn nét mặt người khác để đoán ý!

“Còn bố chị đâu?” Trần Cửu Hân nói như chọc thủng một cái gai vào tim cô.

“Bố chị ở nơi khác.” Thạch Đan Kỳ thản nhiên nói: “Bác Trần, hôm nay bác tìm cháu có chuyện gì phải không ạ?”

Mẹ Trần dùng sức trừng mắt liếc con một cái, không cho phép cậu lại hỏi tiếp.

“Là thế này, bác muốn cùng cháu nói chuyện về Cửu Hân, cho nên muốn hỏi trước bình thường buổi tối cháu có rảnh không, bố mẹ có thể cho cháu ra ngoài hay không.”

Chuyện của cậu ta? Thạch Đan Kỳ không hiểu gì nhìn cậu ta liếc mắt một cái.

“Bác biết thằng nhóc này dạo này thường quần lầy cháu, Tiểu Tương đã từng phàn nàn rất nhiều với bác.” Mẹ Trần bỏ bát đĩa xuống, thở dài. Trần Cửu Hân vẫn chỉ vui đầu ăn cơm, cũng không quan tâm tới mẹ mình. “Ban đầu bác tưởng rằng, qua một thời gian, nó hết hứng thú với cháu, sẽ lại đi tìm người khác, không ngờ rằng nó cùng cháu lại rất có duyên, chỉ thích tìm một người là cháu mà thôi.”

“Dạ.” Cô cũng rất bối rối a! Thạch Đan Kỳ gật đầu.

“Cháu cũng biết tính tình Cửu Hân không được tốt, kỳ thật chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách nó. Hồi trước, nó từng có thói quen chán ghét người khác đụng chạm vào người, nếu không phải hai bác cùng giáo viên đã từng phối hợp với nhau, sửa được thói quen đấy của nó để lớn lên cũng sẽ không xuất hiện vấn đề gì quá lớn. Nhưng trong năm cuối của thời tiểu học, có một chuyện quan trọng xảy ra do giáo viên khi đó của Tiểu Hân.”

Nhắc tới người này, Trần Cửu Hân hừ lạnh một tiếng, trên người lại bắt đầu phát ra một tầng khí lạnh, Thạch Đan Kỳ bỗng chốc bị khơi dậy tò mò nên chăm chú lắng nghe.

“Giáo viên đó làm sao ạ?”

“Bởi vì từ nhỏ, Cửu Hân đi học vừa không chịu ngồi yên một chỗ vừa không chú ý nghe giảng, lên trước mỗi kỳ khai giảng, hai bác cùng giáo viên mới đều phải quan tâm tới nó, hai bên đều cố gắng, nên ban đầu nó cũng dần dần thích nghi với cuộc sống ở trường học, không nghĩ tới đến một giáo viên năm cuối bậc tiểu học, lại là một người nghiêm khắc.

“Thỉnh thoảng, Tiểu Hân đi học vẫn có một chút không chuyên tâm, thường nghịch cặp sách hoặc nhìn xem bạn học đang làm cái gì, mà sự kiên nhẫn của giáo viên kia rất kém, thường phạt chính là rất nghiêm khắc,

mỗi khi nhìn đến nó không học lại phạt nó một lần. Ban đầu là phạt ngồi, phạt viết hoặc phạt đứng, hai bác biết là do Cửu Hân sai nên đành phải để mặc cho thầy ấy phạt nó.

“Nhưng mà thầy ấy phạt nó càng ngày càng nặng, bác cùng ông nhà cũng rất lo lắng, một hôm cũng đến trường học tìm thầy ấy nói chuyện, hơn nữa nói tình hình thực tế của Cửu Hân cho thầy. Ai biết sau khi thầy ấy biết được, chẳng những không có thông cảm, ngược lại còn ở trước mặt toàn bộ bạn học nó nói Cửu Hân có vấn đề, không phải là học sinh bình thường, còn giễu cợt chế nhạo nó ngu ngốc.”

Thạch Đan Kỳ im lặng nghe, tự nhiên sinh ra sự đồng cảm với người ngồi bên cạnh.

“Sau khi Tiểu Hân bị thầy giáo cùng bạn bè ức hiếp xa lánh và tính tình nó cũng quật cường, về nhà đến một câu cũng không chịu nói, từ đó về sau nó bắt đầu trốn học! Sau đó hai bác không thể để nó tiếp tục bỏ học nên đành phải chuyển lớp giúp nó, nhưng từ đó về sau nó sinh ra cảm giác bài xích đối với trường học, không bao giờ thích đi học nữa.” Mẹ Trần thở dài nói.

“Những thứ họ dạy, một mình con cũng có thể học, sao cứ phải đến trường mới được?” Trần Cửu Hân bĩu môi, nhận lấy bát canh mẹ múc cho cậu.

“Chúng ta đến trường học không phải chỉ có việc học thôi, còn phải bao gồm cuộc sống tập thể, việc đó không phải một mình ở nhà học là được.” Ánh mắt Thạch Đan Kỳ nhìn cậu dịu đi không ít.

“Không sai!” Mẹ Trần dùng sức gạt đầu. “Sau đó, hai bác vẫn hết lòng khuyên nó đi học lại, nhưng từ đó đến nay nó liền buổi học buổi không, thích thì vào lớp học, không thích thì trèo tường trốn học đi chơi. Cả nhà bác mắng cũng mắng rồi, phạt cũng từng phạt, đều không làm gì được, tính cách nó vẫn lắm lì khó chiều, cũng không chịu cùng bạn học khác làm quen một chút.”

“Về sau, lúc nó lên cấp hai, gặp được một giáo viên có vẻ có kiên nhẫn, cuối cùng cũng chịu đi học chăm chỉ một chút, nhưng vừa lên lớp cao hơn, đổi thành giáo viên khác, nó lại chứng nào tật ấy, thích thì đi học, chán lại trốn học chạy đi chỗ khác chơi.”

“Em làm như vậy rất dễ mang lại rắc rối cho bố mẹ.” Thạch Đan Kỳ nhìn không được mắng cậu. Cậu bị mắng thành ngoan ngoãn ngồi im không cãi.

“May mắn là, nó cũng không đi đến những nơi xấu. Cũng không cùng những thanh niên xấu kết bè kết đảng tụ tập, bình thường trừ phi có người trọc nó trước, bằng không nó cũng rất ít chủ động đi tìm người ta gây sự. Những lúc trốn học thường là một mình chạy đến nơi không người để nhặt đá.” (LC a này có thói quen khác người)

Rất cục Thạch Đan Kỳ cũng sinh lòng thương tiếc với cậu, nhưng mà cô vẫn không hiểu được mẹ Trần tìm cô nói chuyện này để làm gì.

“Vậy bác Trần, cháu có chỗ nào có thể giúp được việc sao ạ?”

“Thực ra nói đến thành tích của nó, Cửu Hân không phải người không thông minh, ngược lại nó vẫn rất thông minh, rất nhiều bài lần đầu nghe đã hiểu chỉ là nó không nghĩ học bài. Trước đây, nhà bác cũng đã tìm gia sư cho nó, nhưng cũng chẳng dùng, vì chủ yếu nó tan học xong cũng không về nhà. (LC: kiểu có gia sư nhưng k có học viên học thì dùng = niềm tin à, dạy bố mẹ h/s chắc...-_-!!!) Cho dù về nhà, gia sư giảng bài nó cũng không chuyên tâm nghe, có đôi khi còn mắng nữ gia sư đến phát khóc.” Mẹ Trần trừng mắt liếc con một cái. (LC*bái phục bái phục*, CH *hừ* k cần coi ca là thần tượng, ca chỉ là truyền thuyết, LC *khóc ròn* ta có nói vậy a m.n, M.n: ngu ngốc, đây là cậu ta tự sướng *cười nhạo*, LC: vì sao yêu hay ghét cuối cùng người bị mắng đều là mình a, bất công *quay mặt vô tường tự kỉ*)

Nghe qua thì đúng là chuyện cậu có thể làm! Thạch Đan Kỳ âm thầm gạt đầu.

Mẹ Trần nói tiếp: “Nó năm nay đều năm cuối cấp hai, mà thành tích từ trước đến giờ đều bê bét. Bác nghĩ, nếu việc học của cháu cũng không bận rộn thì có thể buổi tối đến nhà làm gia sư cho nó được không?”

Gia sư? Hai mắt Thạch Đan Kỳ trợn ngược lên.

“Tốt!” Trần Cửu Hân đột nhiên để xuống bát canh, vui sướng kêu.

Làm gia sư của cậu, Thạch Đan Kỳ sẽ không thể lại gần cậu tiếp cận cô, hơn nữa, mỗi ngày cô còn có thể cùng cậu học bài, Trần Cửu Tương không thể ở bên cạnh cản trở họ! Thật sự là một mũi tên trúng ba đích, cậu có thể hoàn toàn độc chiếm cô, trước kia tại sao cậu không nghĩ ra được phương pháp hay như vậy đâu?

Vẫn là mẹ mình là tốt, con có mẹ như có được báu vật, ánh mắt Trần Cửu Hân tràn đầy cảm kích nhìn mẹ mình. Mẹ Trần vừa tức vừa buồn cười, “Nuôi nó lớn như vậy còn chưa bao giờ thấy nó dùng ánh mắt đó nhìn mình”, mẹ Trần nghĩ thầm.

“Đan Kỳ, cháu nghĩ sao?”

Sau một hồi kinh ngạc, đầu óc Thạch Đan Kỳ mới bắt đầu hoạt động, suy nghĩ. Tuy rằng cô cực kì không muốn dùng nhiều thời gian ở chung cùng cậu, nhưng làm gia sư có nghĩa là có thêm thu nhập, hơn nữa là một thu nhập không hề nhỏ. Có thêm thu nhập này thì từ bây giờ cô có thể bắt đầu dành dụm học phí cho đại học.

Vừa là tăng thời gian cùng cậu ta rảnh rỗi, vừa lại gia tăng thêm thu nhập ình, trong lòng cô đang đấu tranh dữ dội. Trước tiên nghe tiền lương như thế nào đã rồi quyết định đi.

“Nhưng mà, cháu cũng chỉ là học sinh phổ thông thôi, trước kia cũng không có kinh nghiệm làm gia sư, cháu sợ cháu dạy không tốt, bình thường tìm sinh viên làm gia sư nghe có vẻ hợp lí....” Về mặt cô khó xử nói.

“Tìm sinh viên đến cũng không dùng đến, cho dù tìm giáo sư đại học đến, nó không chịu học chính là không học thì có ích gì? Nó chỉ nghe lời nói của cháu, đây mới là điều quan trọng nhất.” Mẹ Trần vội vàng nói.

“Chị đến đi!” Trần Cửu Hân nắm thật chặt tay cô. “Chị đến dạy, tôi nhất định sẽ chăm chỉ học bài, mỗi lần kiểm tra sẽ đạt được điểm cao.”

Thạch Đan Kỳ đỏ mắt trừng mắt liếc cậu ta một cái, đem tay rút trở lại.

“Đúng vậy đúng vậy, cháu xem, cháu đến đây nó chắc chắn học bài! Kỳ thật cháu cũng không cần dạy nó cái gì, nói là làm gia sư, không bằng nói là bạn cùng học với nó, chỉ cần đem nội dung buổi học trên lớp của nó ôn tập lại một lần, bài tập làm đầy đủ là tốt rồi, cháu có thể ôn tập bài tập của cháu, không sao cả.” Mẹ Trần thực ra rất tin tưởng tư chất của con mình, nó thiếu chính là động lực để nó học tập.

Thạch Đan Kỳ do dự một chút.

Trần Cửu Hân chưa từng có ý chí tiến thủ, nhưng lúc này cậu lại đi đến trước mặt cô, ôn tồn nói: “Chị đến dạy đi, về sau mỗi lần đến kì thi tôi sẽ đứng đầu cho chị xem.”

“Thật sự nha, nếu con không có tên trong những người đứng đầu, mẹ sẽ bảo Đan Kỳ từ sau sẽ không đến đây nữa.”

“Con sẽ làm được!” Trần Cửu Hân giận dữ, trừng mắt liếc nhìn mẹ cậu một cái.

Thạch Đan Kỳ nhìn nhiệt huyết của mẹ con họ, nhỏ giọng nói: “Vây, không biết được lương...”

Mẹ Trần lập tức tiếp lời: “Bác sẽ không bởi vì cháu học trung học phổ thông mà làm khó cháu! Lương của cháu sẽ giống gia sư ở bên ngoài, một giờ 500 nghìn. Thời gian là thứ 2, thứ 3, thứ 5 hàng tuần và mỗi buổi nửa tiếng đồng hồ.”

(LC: *lắm bầm, nhắm tính* 1h = 500.000đ => 2h = 1 triệu => 1 tuần = 1,5 triệu, 2 tuần là 3 triệu, 3 tuần, 4 tuần.... *mất phát sáng* giàu to rồi c...h...ị.. ơi em nữa em nữa, Độc giả: *khinh bỉ* vì tiền mà cúi mình, LC: m.n giàu, tôi nghèo aaaaaaaa *quay sang ĐK tiếp tục nịnh nọt* chia em xúi nha, 5/5 đi chị, ĐK *trợn mắt, lườm* người mơ à, k làm gì mà đòi chia 5/5, ta k phải nước vào đầu *quay người bỏ đi*, LC: *núm kéo* đừng đi mà, em k có công lao cũng có khổ lao edit truyện chứ chị..... *k ai quan tâm* đau khổ- —Ing)

Cô lo nghĩ, nói: “Bác có thể đổi cho cháu thành thứ 3 cùng thứ 4, mỗi buổi 2 giờ trong một tuần? Như vậy thì những buổi tối còn lại cháu có thể làm chuyện của mình.”

Ba ngày biến thành hai ngày, Trần Cửu Hân đương nhiên không vui, nhưng là nghĩ đến thời gian mỗi ngày kéo dài thành hai tiếng đồng hồ, cậu lại cảm thấy so với nửa tiếng vui sướng hơn.

“Được!” Cậu cũng đồng ý.

“Con không cần sớm vui mừng, nếu mời Đan Kỳ đến giám sát con học bài mà con còn học không khá lên, mẹ sẽ bảo Đan Kỳ sau này cũng không cần quan tâm đến con nữa!” Mẹ Trần đe dọa cậu.

“Thật phiền phức, con nhất định thi kết quả tốt là được chứ gì!” Trần Cửu Hân lại giận dữ trừng trở lại.

Vì thế, gia sư dạy cậu đã được quyết định ngay trong một bữa cơm.

6. Chương 6

“Trần Cửu Hân, cậu chờ tớ quét dọn xong một lát được không?”

“Để làm gì?” Trần Cửu Hân lạnh lùng hỏi.

Hôm nay là thứ bảy, không phải đi học, nhưng mà bọn cậu được phân công theo quy định đến sân trường quét dọn, sau khi dọn dẹp xong là có thể giải tán ngay lập tức. Tuần lễ này, Thạch Đan Kỳ có chuyện xin nghỉ, cho nên buổi chiều phải giúp cậu học thêm, hôm nay cả ngày cậu chỉ chờ cho thời gian học thêm nhanh đến.

“Là thế này, Vương Hưng Nguyên hẹn chúng ta đến nhà cậu ta xem Viedo, cậu có muốn đi cùng hay không?” Cậu dường như có chút quan tâm đến câu hỏi của Lâm Chính Hồng với mình.

“Bộ phim trên Video như thế nào?”

“Không biết được, Vương Hưng Nguyên bí mật như vậy, chỉ nói là tìm được từ trong tủ treo quần áo của ba cậu ta, hẹn chúng ta đến sau, buổi trưa đi xem, cậu cùng đi a!” Lâm Chính Hồng dốc sức thuyết phục.

Nói đến Trần Cửu Hân người này cũng thật là một người lập dị, bạn học cả lớp đối với cậu vừa quý vừa ghét. Quý là cậu mặc dù biết không có bạn học mến, nhưng nếu có người ở sân trường bị côn đồ bắt nạt làm khó dễ, chỉ cần có biện pháp đem những tên côn đồ đó đến trước mặt Trần Cửu Hân, tạo cho cậu cảm giác là “Mình bị quấy rầy rồi.”, cậu sẽ không khách khí chút nào đánh nhau với đối phương, cuối cùng trong trường đến một tên tiểu lưu manh cũng không dám quá ngang nhiên đến tìm học sinh lớp bọn họ gây sự.

Hận, đương nhiên là việc cậu lạnh lùng vô tình. Người này sợ âm ỉ, sợ phiền toái, trời sinh luôn làm việc một mình. Chỉ cần cậu cảm thấy có người phiền đến cậu thì những lời nói ác độc đều có thể nói hết được chỉ nhằm mục đích đuổi được người đó đi, ngay cả giáo viên cậu cũng không chừa mặt mũi.

Những lúc cậu bị bắt buộc tham gia hoạt động tập thể cùng những bạn học trong lớp, nhiều lắm cũng chỉ là mấy nam sinh tan học tìm cậu cùng nhau chơi bóng. Trần Cửu Hân rất thích chơi bóng rổ, cũng chỉ có mời cậu về mặt này, cậu sẽ không từ chối.

Nói một cách thẳng thắn, trong trận bóng rổ Trần Cửu Hân thực sự rất sáng chói, cùng là con trai Lâm Chính Hồng không thừa nhận cũng không được.

Cậu vừa lên sân bóng, tất cả lạnh lùng u ám sẽ biến mất. Dưới ánh mặt trời cậu tha hồ đổ mồ hôi, cầu vừa đến trên tay của cậu sẽ không người nào ngăn được, bấp thập như màu của đồng thiếc theo mỗi lần chạy nhảy ném mà duỗi ra, ngay cả lúc dẫn bóng, cậu thậm chí cũng ít cười đùa vui vẻ với đồng đội.

Mỗi lần Trần Cửu Hân vừa vào sân bóng, bên cạnh sẽ vây quanh một đám nữ sinh đang nhìn. Mỗi người như mê như say, ngay cả những nam sinh như bọn họ cũng theo “Tư thế oai hùng rạng rỡ” cậu mà tinh thần dâng cao.

Giống như cậu, kiểu học sinh cao hứng mới đi học, mất hứng thì không làm bài tập, đương nhiên là có thể đoán ra thành tích kém. Dù giáo viên phạt thế nào cũng vô ích. Nhưng nói thành tích cậu kém a, đó là chỉ tổng điểm trung bình các môn rất thấp, nếu như xem riêng từng môn, cậu hoàn toàn không hứng thú học khối xã hội gồm ngữ văn, lịch sử, địa lý, công dân cùng đạo đức, có thể thi hết mỗi môn đạt điểm 4 đã được coi là có tiến bộ. Ngược lại các môn thuộc khối tự nhiên: toán học, vật lý, hóa học thì thành tích lại rất ít khi thấp hơn 8.5 điểm. Nhìn xem, người này rất kiêu căng, ngay đến việc học cũng đều chỉ chọn những môn cậu thích.

Chẳng qua, tình hình cậu như vậy mà không lâu sau khi lên đến năm thứ 3 đã sớm có sự thay đổi. Giáo viên cùng bạn học không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Trong quá khứ cậu thi tốt được ở mấy môn, thành tích như cũ chỉ là không tồi, nhưng trước kia cậu khinh thường học các môn thuộc về khối xã hội, vậy mà điểm số cũng từ từ tăng lên.

Còn nhớ rõ khi giáo viên ngữ văn lần đầu tiên chấm bài thi cậu đến 6 điểm thì ngồi ở trên bục giảng đã cảm động sắp phát khóc.

Không chỉ ở thành tích có tiến bộ, cá tính của cậu cũng không có như trước quá gở. đương nhiên phần lớn cậu vẫn là một thân một mình á..., và hoạt động những ngày nghỉ theo quy định phải làm vệ sinh của nhà trường, trước kia cơ bản là không có người dám bắt buộc cậu, hiện tại chỉ là cần nói với cậu một tiếng, cho dù cậu cực kỳ khó chịu giận đến tím mặt, nhưng đến giờ thì bóng dáng cậu vẫn sẽ đúng lúc xuất hiện.

Không biết được là chuyện gì thay đổi cậu, thế nhưng làm cho cậu bằng lòng hòa đồng với mọi người một chút.

Lâm Chính Hồng đoán rằng, chắc là bạn hoa hậu xinh đẹp của lớp bên cạnh đã viết thư tình cho cậu rồi. Ngược lại, cậu rất muốn nhìn một chút phản ứng của Trần Cửu Hân trong hoàn cảnh lúc ấy khi nhận được bức thư tình đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ? Hi vọng không giống bộ dạng lần đầu tiên của cậu, có một nữ sinh mới chuyển trường tới kiêu căng ngạo mạn, ‘phịch’ một tiếng nhảy đến trước mặt cậu hô to: “Trần Cửu Hân, tớ thích cậu, cùng tớ hẹn hò được không?” Bị cậu nói một câu: “Đồ mê trai, không có con trai mày sẽ chết sao? Cút ngay!” Lâm cô bạn tức đến khóc lớn chạy đi.

Ai ai ai, mang danh là một trong những người thường xuyên nhất cùng Trần Cửu Hân đánh bóng rổ trong lớp, làm sao cậu có thể ngồi nhìn một thiếu niên trẻ tuổi một mình trải qua năm tháng buồn tẻ thiếu niềm vui đây? Cho nên, hôm nay dù bộ phim có chiếu gì đều muốn lừa gạt Trần Cửu Hân cùng đi xem!

“Xong đây xong đây, dù sao hiện tại mới hơn mười giờ, chúng mình đến nhà Vương Hưng Nguyên vừa ăn mỳ ăn liền vừa xem Video, buổi chiều còn nhiều thời gian, cậu muốn làm gì cũng được. Dù sao hôm nay thứ bảy, buổi chiều cũng không có việc gì.”

Trần Cửu Hân suy nghĩ một chút. Thạch Đan Kỳ phải đến bốn giờ chiều mới có thể tới, quả thực cậu cần một ít việc giết thời gian.

“Được rồi!” Cậu cảnh cáo trước: “Nếu như bộ phim không hay, tao lập tức bỏ đi.”

“Tin tưởng tớ, cam đoan rất kích thích, vật lộn gần người, không nhìn sẽ cực tiếc bộ phim!”

Bốn rưỡi chiều, Thạch Đan Kỳ ngồi ở trên ghế có tựa lưng và lui vào cả trong ghế, đọc sách Anh Văn của mình đặt trên chiếc bàn trà nhỏ ở giữa phòng, Trần Cửu Hân ngồi đối diện với cô, làm thử đề thi Ngữ văn.

Lần thứ N cảm thấy một đôi mắt liên tục nhìn vào trên người mình, cô ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc gặp được ánh mắt đang ngậy người của cậu.

“Em đang nhìn cái gì?”

“Không có, không có cái gì.” Ánh mắt của cậu lập tức quay lại trên bài thi, âm thanh so với bình thường khàn khàn.

“Oh, chỗ nào không hiểu có thể bảo tôi.” Cô cúi đầu tiếp tục học Anh Văn của mình. Một lát sau.

“Rốt cuộc em đang nhìn cái gì?” Cậu lại nhìn cô chằm chằm rồi.

Đôi mắt đen nhánh của Trần Cửu Hân do dự, trên má từ từ nổi lên một chút đỏ sậm, tinh thần không chăm chú, thật làm cho người khác không hiểu nổi cậu sao lại như vậy.

“Tôi nghĩ tôi chuyển máy vi tính sang bàn bên kia thì tốt hơn, chỗ này để lại cho em, tránh cho em phân tâm. Tuần sau sẽ phải thi giữa kỳ rồi, lúc này không chuyên tâm là không thể được.” Thạch Đan Kỳ bắt đầu thu thập sách học của mình.

“Không cần!” Trần Cửu Hân vội vàng dè lại tay của cô, đột nhiên tay run lên một cái, nhanh chóng rút về.

Thạch Đan Kỳ nhìn cậu không hiểu ra sao cả. Tay người bị đụng là cô cơ mà, cô cũng chẳng có gì phản ứng, cậu ta làm sao lại biểu hiện đáng vẻ như thể thiếu chút nữa không giữ được trình tiết không bằng?

Sau đó, tập trung tinh thần nhìn cậu một lúc, rốt cuộc cô phát hiện hôm nay cậu thật sự không thoải mái. Khuôn mặt đen của cậu đỏ sẫm so với bình thường, hơi thở nóng hừng hực từ trên người cậu thoát ra ngoài, ngồi đối diện cạnh cậu cô cũng có thể cảm thấy.

“Em có phải bị sốt hay không? Thân thể không thoải mái chỗ nào?”

Tầm mắt cậu không được tự nhiên mà dời đi chỗ khác, yết hầu không ngừng nuốt vào hoạt động lên xuống. Làm sao vậy?

“Không có việc gì, cô. Cô ngồi ở chỗ này là được rồi, không cần đi.” Kỳ lạ, bên má trái Trần Cửu Hân càng ngày càng đỏ thẫm hơn, mắt không dám nhìn cô, chỉ là hít một hơi thật sâu. “Tôi sẽ chú tâm đọc sách, cô ngồi đây là được.”

Nếu cậu ta nói không có việc gì lại không sao nữa, Thạch Đan Kỳ nhún vai một cái. Kỳ thi giữa kì của cô cũng vào ngay tuần sau, không có thời gian rảnh rỗi đi trông nom cậu ta. Dù sao bác Trần cũng đã nói chỉ là muốn cô làm bạn cùng học mà thôi, cô yên tâm thoải mái tiếp tục công việc học Anh Văn của mình.

Ngẫm lại thật là không công bằng, vậy mà Trần Cửu Hân so với cô còn có thể học tiến bộ!

Thạch Đan Kỳ biết mình không phải là loại người thông minh học máy móc (Lim: học cho có lệ, học đánh trống ghi tên), từ trước tới nay thành tích tốt đạt được đều dựa vào việc mỗi ngày chăm chỉ hơn người khác, học hành cũng rất nhiều lúc gặp khó khăn, nhưng Trần Cửu Hân lại không giống vậy.

Chỉ cần Trần Cửu Hân chịu quyết tâm học, học thuộc lòng đối với cậu ta dễ dàng giống như chỉ ăn một bữa cơm vậy, tất cả môn học cậu ta xem qua không quá hai lần đều nhớ kỹ trọng điểm. Cuối cùng, ngay đến gia sư là cô đây từ trước đến giờ cũng không hề phát huy được chút tác dụng nào, cô giống như một củ cà rốt bị treo ngược buộc vào một cái que để trước mặt một con ngựa, mục đích là khiến con ngựa liều chết chạy đuổi theo cà rốt, để sau đó chạy đến đích mà thôi.

Đã như vậy, cô liền quyết định làm một gia sư vô trách nhiệm, trừ phi cậu chủ động hỏi, còn không cô sẽ ít đi hỏi về việc học hành của cậu.

Thật may là thành tích cùng hạnh kiểm của Trần Cửu Hân cũng đều giống nhau, mỗi ngày đều tăng lên, bác Trần cười đến không khép miệng, cô vừa có tiền lương lại có thời gian học bài vở của mình, Trần Cửu Hân thì ngồi ở bên cạnh có cô làm bạn cùng học, tất cả ba bên đều vui vẻ. (Lim: một mũi tên trúng ba con chim)

Đọc được một lúc, Thạch Đan Kỳ dần dần có chút buồn ngủ.

Phạm vi cuộc thi lần này tương đối lớn, mấy ngày trước cô lại bị cảm, mất mất mấy ngày không có ôn tập bài vở, cảm giác đọc sách thế nào cũng đọc không vào.

Cơ thể mới khỏi bệnh, cô cố gắng nhìn chăm chú vào bài thi ở trên bàn, nhưng trước mắt bắt đầu dần dần mơ hồ.....

Trần Cửu Hân ngơ ngác nhìn thân hình nhỏ nhắn xinh xắn mềm mại bên trong ghế dựa.

Lông mi cô thật dài như hai chiếc lược siêu nhỏ tinh tế, tạo thành hai bóng râm mờ nhạt che đôi mắt. Hai bờ môi sáng bóng màu hồng, theo hô hấp vững chãi mà khẽ nhếch lên.

Cậu ngơ ngác đứng dậy, ngơ ngác đi tới bên cạnh cô, ngơ ngác ngồi xuống, một giây cũng không dời ra được hình ảnh làm người ta miệng lưỡi khô khan này.

Hình ảnh cuộn phim buổi trưa mà cậu xem ở nhà Vương Hưng Nguyên bây giờ đang nhanh chóng lướt qua trong đầu cậu, ngực cậu nóng lên, cổ họng bỗng nhiên cũng theo đó mà như muốn phun ra lửa.

Từ trước đến nay, cậu chỉ biết là đi cùng với cô rất vui vẻ, lúc không nhìn thấy cô thì luôn luôn mong đợi để mau đến thời gian có thể nhìn thấy cô. Đối với tình cảm, cậu rất mơ hồ, chưa từng có nghĩ tới đây là dạng tình cảm gì, cho đến một buổi tối, nửa đêm cậu không ngủ được, trong đầu không ngừng nhớ đến hình ảnh cô, sau đó không nhịn không được liền.....

Đây là lần đầu tiên cậu nghĩ tới một cô gái rồi “tự an ủi” (Lim: chuyện ấy đầy *khụ khụ* *che mặt*) sau khi xong chuyện, mặc dù cảm thấy rất thoải mái, nhưng lại tràn đầy cảm giác tội lỗi, giống như ở trong lòng khinh nhờn cô (không tôn trọng). Hôm sau, cậu ít dám nhìn thẳng mặt cô, chỉ sợ Thạch Đan Kỳ phát hiện tối ngày hôm qua cậu đã làm gì, sẽ cảm thấy tâm địa cậu bẩn thỉu, về sau sẽ không bao giờ nói chuyện cùng cậu nữa.

Mấy buổi học giáo dục khỏe mạnh về tâm sinh lý cho học sinh cậu đều bỏ nên cậu cũng không biết rõ ràng chuyện gì xảy ra giữa con trai và con gái, cho tới hôm nay, cho đến sau khi xem bộ phim kỳ quái trong Video.....

Thì ra là, thì ra là con gái và con trai, là có dạng như vậy.....

Cậu nhìn chăm chú vào gương mặt ngủ ngọt ngào này, tay trở nên rất run, thật sự rất muốn vươn ra để sờ gương mặt xinh đẹp của cô. Bàn tay đưa đến một nửa, lại không dám đụng vào mặt của cô, sợ sẽ làm cô tỉnh giấc.

Trong lòng giãy giụa mãnh liệt, cuối cùng không kiềm chế được xúc động đụng vào vể mặt cô. Đầu ngón tay của cậu run run, rốt cuộc chạm vào được gò má tươi mát. Tay của cậu run lên thật mạnh, sâu trong thân thể có một loại cảm giác vừa nóng vừa tê tê, chỉ muốn mạnh mẽ đem cô ôm vào trong ngực, sau đó....sau đó....

Sau đó, giống như trong bộ phim, như người đàn ông đó đối với người phụ nữ đó một dạng?

Khuôn mặt đẹp trai của cậu đỏ lên.

Không được, loại chuyện đó. Cậu không dám tưởng tượng, Kỳ Kỳ tỉnh lại nhất định sẽ tức giận. Nhất định sẽ!

Nhưng mà, thật là muốn mặt đụng mặt cô a, chỉ cần, chỉ cần ôm một cái là được rồi. Nhẹ nhàng xuống. Hiện tại cô ngủ thiếp đi, cô nhất định sẽ không phát hiện.....

Lần nữa, tay cậu run run áp lên gương mặt của cô, cô đang ngủ “ưm” một tiếng, rốt cuộc phòng tuyến cuối cùng mà cậu khổ sở đè nén thất bại.

Cậu nghiêng người tiến lên, toàn thân rung động , khẽ hôn xuống đôi môi hồng của cô.

Cô “ah” một tiếng, thân thể mềm mại khẽ ngo nguẩy một cái. Cậu vội vàng giật mình lùi lại, chỉ sợ cô cứ thế tỉnh lại.

Kết quả, cô chỉ là trở mình ở trong ghế để được thoải mái hơn mà thôi, cũng không tỉnh giấc. Cậu ngây ngốc ngồi ở tại chỗ, lại nhìn hồi lâu.

Rốt cuộc, cậu nhịn không được, lần nữa nghiêng người in lại lên môi của cô.

Hơi thở nóng hổi của cô thổi lất phất vào mặt cậu, làm cho tâm hồn cậu rung động. Đầu lưỡi của cậu thử thăm dò sâu vào trong rồi lại lùi ra, nhẹ nhàng liếm môi cô. Hơi thở của cậu càng ngày càng gấp rút, chỉ muốn làm nhiều hơn một chút nữa, rồi lại không dám mạo phạm cô. Cậu nhắm mắt lại không ngừng khẽ liếm môi của cô, hôn làm cho cậu trở nên say mê, ngây ngất.

Thạch Đan Kỳ chỉ cảm thấy hít thở càng ngày càng khó khăn, trong lỗ mũi như bị thứ gì đó chặn lại. Trong lúc còn nửa tỉnh nửa mê, cô mở mắt ra!

7. Chương 7

“Cậu...cậu đang làm gì?” Kinh hãi hoảng sợ!

Cả người Trần Cửu Hân cứng lại, nhanh chóng lùi ra sau.

Thạch Đan Kỳ khiếp sợ lùi lại vào trong ghế, còn bị dọa sợ lớn hơn so với cậu. Vừa rồi tại sao mặt cậu ta lại dán cách mặt cô gần như vậy? Môi cô còn có chút cảm giác kỳ quái.

Cánh mũi Trần Cửu Hân động dậy, gương mặt ửng hồng, nhiệt độ cơ thể toàn thân lan tỏa hơi nóng xông vào trong mũi cô, chứa đựng mùi vị tình dục, làm người khác nghĩ thấy bỗng dâng lên một cảm xúc xa lạ chưa từng có từ trước đến nay.

Cô cảm thấy môi mình có một chút ẩm ướt, theo thói quen liếm khe liếm quanh môi, toàn bộ đều là mùi vị của cậu. Ánh mắt Trần Cửu Hân mê say nhìn vào chiếc lưỡi màu hồng đào của cô đang liếm quanh môi, đôi mắt đột nhiên càng thêm thâm màu, không nhìn được nữa bỏ nhào đến

“Không nên.” Trong lòng cô mới thầm kêu không được, một luồng hơi nóng đổ ập lên người.

Cô ngã nhào ra trên sàn nhà bằng lớp gỗ thô, luồng khí nóng đó tỏa ra, có mặt khắp bốn phương tám hướng đè lên trên người cô, đôi môi chạm mạnh in lên đôi môi của cô.

“Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ.” Cậu lẩm bẩm mơ hồ gọi tên, lúc này trong môi răng của cậu đều là mùi vị thơm ngọt của cô.

Cậu không ngừng mút vào, hôn, mạnh mẽ xoay thân thể mảnh mai để trên ngực mình, trọn đời trọn kiếp cũng không muốn buông ra.

“Buông tôi ra! Ừm. Buông tôi ra. Để.” Cô giãy giụa kịch liệt, một đôi môi khác in vào môi cô nhưng lại như hình với bóng, làm cho cô ngay cả kêu ra cũng kêu không được.

Tâm tư tình cảm trong lòng Trần Cửu Hân hoàn toàn không có cảm hóa được cô, chỉ làm cho cô cảm thấy cực kỳ sợ hãi. Khi ở dưới thân thể cường tráng mạnh mẽ của cậu, sức lực của cô yếu ớt như hoa bèo, làm thế nào cũng đẩy cậu ra được.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra!” Cô dường như điên cuồng đẩy đánh cơ thể cậu!

“Kỳ Kỳ, chị không phải sợ. Tôi. Tôi không muốn làm gì, tôi chỉ là. Chỉ là muốn ôm chị.” Cậu dùng toàn bộ sức lực gắt gao ôm người của cô, khẩn cầu.

“Cậu cậu ” Thạch Đan Kỳ thở không ra hơi.“Buông tôi ra! Trần Cửu Hân! Tên khốn kiếp cậu! Mau buông tôi ra, để cho tôi đứng dậy!”

Cô vừa gào vừa khóc mà đánh đá cậu, tay chân cậu luống cuống không biết để ở đâu ở trên người cô, hoàn toàn không biết nên kết thúc như thế nào. Nước mắt cô rơi trên cánh tay cậu, bỗng làm cậu muốn run rẩy một hồi.

“Được, được, tôi đứng lên là được, chị đừng khóc.” Cậu lúng túng ngồi đứng dậy.

Thạch Đan Kỳ kéo lại quần áo xong, nức nở nấc một tiếng, lao thật nhanh ra khỏi phòng.

Không được! Bây giờ để cho cô chạy mất, thì cô sẽ mãi mãi không bao giờ để ý đến cậu nữa.

“Kỳ Kỳ!” Trần Cửu Hân vội vàng đuổi theo.

Môn thể dục cô vốn luôn luôn kém, vậy mà bị chất a-đrê-na-lin xúc tác, thể nhưng trong nháy mắt đã lao ra khỏi cửa chính nhà cậu. (Lim: Chất Adrenaline: thuốc kích thích thần kinh-> kích thích các bộ phận trên cơ thể hoạt động nhanh hơn)

“Kỳ Kỳ!”

Cậu co cẳng chạy như điên, một mạch chạy đuổi đến trạm dừng xe, đã thấy cô trực tiếp nhảy lên một chiếc xe buýt, lúc cậu đuổi theo đến gần thì xe buýt đã lái đi.

Trần Cửu Hân chưa từ bỏ ý định, chạy một mạch như điên, trực tiếp chạy thẳng hướng nhà cô.

Cậu vừa mới chạy đến cửa chính khu nhà trọ cô ở, liền nghe thấy trên tầng vang lên một tiếng “Phang” rất lớn! Cậu ba chân bốn cẳng, chạy lên ngoài cửa nhà trọ của cô, dùng sức đẩy cửa.

“Kỳ Kỳ, chị hãy nghe tôi nói, chị không nên tức giận, tôi không phải cố ý!” Cậu vừa vội lại vừa hối hận, dán người vào trên cửa sắt, lời nói xin lỗi cứ một tiếng lại một tiếng vang lên.

“Kỳ Kỳ, thật xin lỗi. Chị mở cửa đi. Sau này tôi...tôi sẽ không như vậy nữa. Thật sự xin lỗi? Sau này chị nói gì tôi đều nghe lời chị , chị mở cửa đi, không cần tức giận có được hay không? Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ.”

Người bên trong cửa không thèm quan tâm đến lời lẽ của cậu, thấp thoáng trong lúc đó, giống như còn nghe thấy tiếng khóc sùt sùi bị đè nén của cô

“Việc ấy, bạn học, thật xấu hổ.” Trần Chính Tương chửi mắng em trai đáng ghét của mình vô số lần ở trong lòng. Không biết đây là lần thứ mấy cô vì nó mà phải tới nói xin lỗi với Thạch Đan Kỳ? Cô làm sao mà xui xẻo như vậy, có một thằng em trai như thế chứ?

Hôm nay, ngay từ lúc Thạch Đan Kỳ vừa vào lớp học, sắc mặt liền trắng bệch, không yên lòng, nói mười câu với cô thì có tới chín câu cô không có phản ứng.

“Việc đó, ngày hôm qua em trai tớ nói ẹ tớ, ách.”

Sắc mặt Thạch Đan Kỳ chuyển từ trắng bệch sang đỏ bừng. Cậu, cậu, cậu ta còn có mặt mũi mà nói với người nhà cậu? Làm vậy thì cô còn mặt mũi nào để nhìn người khác?

”Nó nói nó chọc cậu tức giận rồi buồn bã cúi đầu, cầu xin mẹ tớ đến mời cậu quay trở lại, nó muốn nói xin lỗi trước mặt cậu!

Mẹ tớ có gọi vài cuộc điện thoại, nhưng không thấy ai nhà cậu bắt máy, cho nên việc đó. Khụ. Hôm nay lại đến lượt tớ tới nói xin lỗi.” Trần Chính Tương thật sự muốn khóc rống, tại sao cô phải vì tên em trai không ra gì đó, mà cả ngày lẫn đêm đều đi nói xin lỗi với người ta? Tại sao?

Sắc mặt Thạch Đan Kỳ lại trở về tái nhợt, ngồi cứng đờ một chỗ không trả lời.

Tình hình dường như thật sự có chút nghiêm trọng. Trước đây lúc tên nhóc đấy đắc tội với cô, chỉ cần mình xin lỗi hai tiếng thì sẽ hết chuyện, đây là lần đầu tiên Thạch Đan Kỳ tức giận đến mức ngay cả tình bạn bè cũng không buồn để ý.

Tên nhóc kia rốt cục đã làm chuyện tốt gì?

“Bạn học, nếu không buổi dạy thêm ngày mai, mẹ tớ nấu một bữa ăn tối để xin lỗi cậu nữa!” Trần Chính Tương cúi đầu nói.

“Tớ sẽ không đi nữa !” Cô lạnh lùng kiên định đánh gãy.

“Cái gì?”

Thạch Đan Kỳ lại chờ người một lúc lâu, rốt cuộc nói: “Mong cậu chuyển lời giúp tớ đến bác gái, tớ xin từ chối làm gia sư, sau này sẽ không đến nữa.”

Xôn xao, sự việc rất nghiêm trọng ư!

“Này, bạn học, không nên như vậy, có chuyện gì có thể bàn bạc kĩ lưỡng, tháng sau sẽ là lần đầu tiên hẳn thi khảo sát rồi, nếu như bây giờ đột nhiên cậu không đến, thế không phải cố gắng hơn nửa năm vừa rồi là uổng phí sao?” Trần Chính Tương vội vàng kéo ra một cái ghế, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Thật xin lỗi, tớ không thể tiếp tục được.” Khuôn mặt Thạch Đan Kỳ lạnh lùng, mở ra sách học.

“Trời ơi! Bạn học đừng làm vậy! Mặc dù tớ không biết rốt cuộc tên nhóc kia đắc tội với cậu thế nào, nhưng mà cậu cũng biết đức tính chết tiệt kia của nó, nó chắc chắn không phải cố ý, cậu hãy tha thứ nó một lần được không! Tớ đảm bảo về sau nó tuyệt đối sẽ không tái phạm. Nếu lại tái phạm lần nữa, tớ sẽ lấy đầu của nó lấy xuống làm bóng đá cho cậu.”

Còn có lần sau? Thạch Đan Kỳ vừa nghĩ tới cảnh tượng ngày đó, oán hận cắn môi dưới.

“Xin lỗi, thật sự tớ không giúp được nữa.”

Cái tên đáng ghét kia, lại dám làm chuyện như thế với cô. Cậu ta còn thiếu gia sư cái gì? Cậu ta căn bản là không cần có gia sư! Nếu cậu không kiếm được gia sư, cô coi như là một người gia sư vô trách nhiệm hoàn toàn, đành công cho cậu xem.

“Bạn học, tớ xin cậu rồi! Suy nghĩ kỹ thêm đi, bằng không cậu muốn điều kiện gì thì cậu nói đi, cần tăng lương sao? Tớ giúp cậu nói một chút với mẹ tớ.” Trần Chín Tương ăn nói khép nép, khóc không ra nước mắt.

Nếu như cô không tiếp tục dạy, tình huống có khả năng xảy ra nhất chính là mình bị mẹ bắt đi trông nom tên nhóc kia làm bài tập. Nói đùa! Hai người chị em bọn họ vừa đóng cửa, đầu tiên không đánh nhau 300 trận mới là lạ.

Nhưng mà, bất luận cô cầu xin như thế nào, Thạch Đan Kỳ không đồng ý chính là không đồng ý. Cô muốn nghe xem hai người bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nét mặt Thạch Đan Kỳ càng thêm tức giận, cuối cùng, ngay cả người được xưng là người thông minh khôn khéo nhất lớp Trần Chín Tương cũng không có biện pháp.

Ông trời thật sự quá không công bằng, tại sao thằng em trai cần ăn đòn của mình - Trần Cửu Hân lại không phải chịu trận đâu? Tại sao

Ban đêm, ánh trăng tròn nhô lên cao, gió mát thổi vào tâm tình đang phấp phỏng của cô.

Thạch Đan Kỳ chậm rãi đẩy ra cửa chính, bước đi trên con đường không một bóng người.

Tên đó không phải lại tiếp tục canh chừng trước cửa nhà cô chứ?

Bỏ làm gia sư ở nhà họ Trần đã một tháng. Trong một tháng này, cô hoàn toàn tránh né cơ hội được gặp người nào đó, sau khi tan học lập tức đi cửa sau, buổi sáng ra ngoài không cố định giờ giấc.

Chờ một tuần không gặp được cô, cậu dứt khoát quyết định thay đổi địa điểm, vào giờ tan học hàng ngày, đợi ngay ở gần khu nhà cô, vì vậy mỗi lần vào nhà cô cũng không muốn ra cửa nữa.

Về sau cô lại thấy phiền phức, vì người vô vị như cậu ta mà cô lại nhốt mình trong nhà như bị ngồi tù? Cuối cùng cô đành phải gọi điện thoại đến nhà họ Trần, lễ phép xin bác gái đến nhà mình bảo cậu ta đi về. Mặc dù trong lòng cảm thấy rất áy náy sau mấy lần bác gái tự mình đến nhà cô, nhưng rốt cục Trần Cửu Hân cũng không hề chờ đợi vô nghĩa vậy nữa.

Cô còn thấy rất tức giận! Rất tức giận rất tức giận, hơn nữa có khả năng sau này cũng không tính tha thứ cho cậu. Đây là nụ hôn đầu của cô! Cái tên chết tiệt đó, thế nhưng thừa dịp cô chưa chuẩn bị. Đáng chết!

Cô tức giận đi vào cửa hàng tạp hóa, mua loại bóng đèn mình cần.

Trần Cửu Hân không bám đuôi theo sau cô, trong lòng Trần Chín Tương vô cùng vui vẻ, lại tiếp tục quay về lêu lổng cùng nhóm bạn trong bang hội của mình.

Cuộc sống yên ả của Thạch Đan Kỳ rốt cục cũng khôi phục như trước khi có sự xuất hiện của hai chị em bọn họ.

“Kỳ Kỳ.” Một tiếng kêu trầm thấp vang lên ở đằng sau lưng cô.

Thạch Đan Kỳ bị dọa sợ hãi giật mình, xoay người lại thật nhanh.

Ánh trăng không chiếu sáng ở khúc cua trong ngõ, một cái bóng thon gầy soi bóng xuống nền đường. Cậu. Cậu ta như thế nào lại canh giữ ở xung quanh đây? Cũng đã một tháng không gặp, cô cứ nghĩ là cậu đã hết hi vọng!

Từ trước đến nay cô không nghĩ đến Trần Cửu Hân lại có thân hình cao lớn như vậy, cô đề phòng lui về phía sau một bước, nếu thấy tình hình không ổn, ngay lập tức sẽ nhấc chân chạy về lại cửa hàng tạp hóa.

“Chị. Chị không cần phải sợ hãi, tôi sẽ không làm gì chị đâu.” Cậu áp úng đi ra khỏi ngõ. “Tôi chỉ muốn nói với chị vài câu.”

“Không còn gì để nói, tôi muốn về nhà ngủ.” Cô tức giận quay mặt đi.

“Tôi chỉ nói mấy câu thôi.” Cậu nhẹ giọng cầu xin.

Thạch Đan Kỳ cắn môi dưới, tính tình người này, nếu không để cho cậu nói xong lời muốn nói, cậu sẽ không chịu cho cô đi. Cô xăm mặt, rút cuộc gật đầu một cái. Trần Cửu Hân vừa thấy, vui mừng hơn đi lại gần cô.

Cậu vừa tới gần, Thạch Đan Kỳ liền lập tức lùi về phía sau. Cậu phát hiện động tác của cô, vẻ mặt thất vọng, im lặng đứng lại tại chỗ không động nữa.

“Ngày mai là lần đầu tiên tôi tham gia kì thi khảo sát.”

“Cậu nói cho tôi biết cái này để làm gì?”

“Bởi vì chị là gia sư của tôi.” Ánh mắt Trần Cửu Hân vẫn chuyên chú nhìn cô. “Tôi biết rằng chị vẫn còn giận tôi, dù tôi nói lỗi nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì, cho nên, tôi muốn xin chị đồng ý với tôi một việc.”

“Việc gì?” Cô cảnh giác hỏi.

“Nếu như lần thi thử lần này tôi có thể đạt đến 27 điểm thì chị không được giận tôi nữa, trở lại làm gia sư của tôi như trước được không?” Trong con người đen như mực của cậu mơ hồ ẩn chứa ý cầu xin.

Thạch Đan Kỳ vừa nghe, không biết nên khóc hay nên cười. Suy nghĩ của cậu ta thật là kỳ lạ, thành tích của cậu cao là việc nhà cậu, có liên quan gì đến việc cô tức giận hay không? Lại nói, nếu thi thử cậu có thể làm được đến điểm cao như vậy thì bác gái còn cần mướn cô làm gia sư làm cái gì?

Mặc dù thành tích nửa năm qua của Trần Cửu Hân tiến bộ rất nhiều, nhưng muốn bù đắp lại kiến thức ba năm qua ngay lập tức cũng là điều không thể nào, hiện tại kiến thức cậu còn lại tương đối, nhiều lắm cũng chính là lý thuyết năm thứ ba, còn lại hai năm trước cơ hồ đều là mất gốc, từ từ phải bắt đầu bổ sung lại, ban đầu mục tiêu bọn họ hướng đến ở lần khảo sát đầu tiên là gần 20 điểm; kể cả cậu thông minh đến đâu, muốn ở ngay bài khảo sát lần đầu tiên này đạt 27 điểm, không thể nghi ngờ là đã quá gượng ép, có lẽ, đây là một cơ hội thoát khỏi cậu.

Thạch Đan Kỳ nhắm mắt một cái, “. Được, nếu như ngay ở lần khảo sát lần này cậu có thể đạt được 27 , tôi sẽ lại trở về làm gia sư của cậu.”

“Có thật không?” Cậu vui mừng tiến lên một bước, hàm răng trắng lóe sáng trong màn đêm.

Cô vội vã lui về phía sau một bước. “Nhưng! Nếu như cậu không có thi được thì sẽ phải đồng ý với tôi, sau này, không được đến tìm tôi nữa, ngay cả khi rảnh rỗi đi đến gần khu vực nhà tôi cũng không được.”

Nụ cười vừa hé mở nhanh chóng biến mất.

“Như thế nào? Cậu có dám đánh cược hay không?”

Cậu nhìn thẳng vào cô. Qua hồi lâu, thiếu niên rút cuộc gật đầu một cái, giọng nói tuy nhỏ, nhưng tràn đầy kiên định không thể lay chuyển được

“Được, nếu như mà tôi không thi được 27 điểm, về sau sẽ không bao giờ tới làm phiền chị.”

8. Chương 8

“Trần Cửu Hân, cậu có thể giúp tớ một tay được không?”

Lớp trưởng Giang Lan Nhược chỉ vào một thùng nước ở bên chân, nở một nụ cười ngọt ngào với nam sinh cao nhất trong lớp.

Trần Cửu Hân cầm cặp sách đang muốn xoay người đi ra khỏi lớp, nhìn qua thùng nước một cái, tiện tay xách lên, giống như không buồn quan tâm nước trong thùng có sạch hay không, sau đó đặt thùng nước vừa tiện tay xách để xuống, lại xoay người muốn đi.

“Trần Cửu Hân, đợi một chút!” Giang Lan Nhược ngăn cậu lại.

Lông mày Trần Cửu Hân nhíu lại: “Cậu còn muốn làm cái gì?”

“Tớ chỉ muốn cảm ơn cậu mà thôi, tớ mời cậu đi uống nước có được không?” Khuôn mặt Giang Lan Nhược hiện lên một lớp màu đỏ ửng như hoa mùa xuân. Cô biết dáng vẻ thẹn thùng của mình là đẹp nhất, rất ít nam sinh chống đỡ được một chiêu này.

“Không cần, chẳng qua là một thùng nước mà thôi!” Nhưng không may người trước mặt này lại không ăn bộ dạng này của cô. Trần Cửu Hân đeo cặp sách lên lưng bỏ đi.

Giang Lan Nhược ở sau lưng cậu dùng sức dậm chân xuống đất.

Ban đầu, lớp bọn họ vốn là những học sinh ở trường trung học cấp 2, lần đầu tiên được nhà trường thử ghép nam sinh và nữ sinh gộp chung vào một lớp. Cũng từ buổi huấn luyện tân sinh lần đầu tiên ngày đó, cô liền nhìn trúng Trần Cửu Hân cao lớn trong biển người.

Từ khi lên lớp mười, ngũ quan cậu dần dần bỏ đi vẻ non nớt, ánh mắt ngày càng sắc bén, sống mũi thẳng như được điêu khắc. So với thể hệ mỹ nam lưu hành hiện nay như Genese, Trần Cửu Hân dường như một tác phẩm nghệ thuật chưa được điêu khắc ra ngoài, tràn đầy sức hấp dẫn.

Trước nay ở cùng lớp, Giang Lan Nhược không phải chưa bao giờ thử qua các loại biện pháp tiếp cận cậu, nhưng đều không có tác dụng, cậu vĩnh viễn đều lạnh lùng như vậy đối với bạn học, chỉ duy trì những hành động bình thường nhất cùng những người khác. Nhìn xem học kỳ sau cũng sắp được một nửa, mà chưa có ai có thể thân thiết với cậu.

Giang Lan Nhược quyết định không chịu thua.

Từ nhỏ, cô đã nổi danh là hoa hậu lớp, hoa khôi của trường, bây giờ cũng không ngoại lệ, ngay cả lúc đang là học sinh trường trung học cấp hai cũng không có cô gái nào nổi bật hơn so với cô.

Cho tới nay đều là bọn con trai cố gắng gây chú ý ở trước mắt cô, chưa bao giờ có kiểu cô phải hạ mình để đi hấp dẫn sự chú ý của bọn con trai? Hôm nay nếu cô làm thì nhất định phải mã đáo thành công.

Trần Cửu Hân cũng không thân thiết với người nào, ngoại trừ mấy đứa con trai học cùng ngày xưa, giờ cũng cùng lên lớp biết chơi đá ra, vậy chứng tỏ bên cạnh cậu còn chưa có bạn gái, một khi đã như vậy thì cô có cơ hội.

Giang Lan Nhược vội vàng đi về phòng học, đeo cặp sách của mình, vội vã đuổi theo.

“Lớp trưởng, cậu hết hi vọng đi!” Trong lớp, một đứa con trai khác là Lâm Chính Hồng, chẳng biết từ lúc nào cũng cười ‘hì hì’ đi theo. “Tên kia ngay từ trong trứng đã có tính khí đáng ghét như vậy, dù cậu tốn nhiều thời gian hơn nữa ở trên người cậu ta đều sẽ lãng phí, không bằng đi xem phim cùng.”

“Nghĩ hay quá nhỉ!” Giang Lan Nhược trừng mắt nhìn cậu, chưa từ bỏ ý định theo sát sau lưng Trần Cửu Hân.

“Tớ nói nghiêm túc, trước kia ở trên lớp chúng tớ có người không từ bỏ ý định, cả ngày lẫn đêm giúp em gái đưa thư tình, kết quả thiếu chút nữa bị Trần Cửu Hân kéo tới xô xấp đánh thành xác ướp. Người như cậu ta! Đã nhận định thế nào thì sẽ không dễ dàng thay đổi quan điểm.”

Lâm Chính Hồng lạnh lùng nói.

Đây không phải rất tốt? Chỉ cần có biện pháp để cho cậu ấy chấp nhận mình, tất cả sẽ bị cô nắm giữ trong lòng bàn tay rồi. Tinh thần Giang Lan Nhược trở nên thoải mái, nhắm mắt theo đuổi càng nhanh hơn.

Đi một lúc, đột nhiên cô phát hiện, Trần Cửu Hân sao lại đi hướng phòng học cấp ba?

“Chị cậu ta gần trường bọn tớ, hiện tại đang học năm thứ ba.” Lâm Chính Hồng còn cười ‘hì hì’ cung cấp tin tức.

“À!” Như vậy càng tốt, khi ở trước mặt chị cậu phải lưu lại ấn tượng tốt, cô sẽ lại có thêm nhiều hậu thuẫn. Hiển nhiên Trần Cửu Hân đều biết có hai đuôi đi theo phía sau, cậu liếc bọn họ một cái, chỉ ‘hừ’ nhẹ một tiếng, liền không thèm để ý đến bọn họ nữa.

Giang Lan Nhược coi cái nhìn này chính là “Ngoảnh đầu nhìn lại” , cậu đã “Ngoảnh đầu nhìn lại” mình, phải chăng chứng tỏ cậu để ý cô.

Chỉ có người bên cạnh cô chơi bóng rổ cùng cậu ta ba năm hiểu rõ, cái nhìn kia nghĩa là “Ít đến làm phiền tôi, nếu không các cậu sẽ đẹp mặt!”

Đi lên tầng bốn, cậu đi thẳng đến phòng học cuối hành lang. Dựa vào tên phòng học được bố trí, lớp học càng xa thì học sinh học tập càng tốt, có thể thấy được chị cậu vốn là học sinh giỏi, mà ban đầu bản thân Trần Cửu Hân cũng là người đứng đầu kì thi, có thể thấy được gen người nhà họ Trần bọn họ rất tốt. Giang Lan Nhược càng vui mừng hơn.

Đi tới bên ngoài cửa phòng học cuối cùng, bóng dáng cao lớn của Trần Cửu Hân đứng bên cạnh cửa sổ, không hề nóng vội, lẳng lặng chờ đợi. Đằng sau cô gái xinh đẹp đỡ lấy trái tim đập nhanh của mình, bất cứ khi nào chị cậu vừa đi ra khỏi lớp sẽ viện cớ tiến lên tự giới thiệu bản thân.

“Mẹ kiếp, thằng nhóc đáng ghét, sao mày lại chạy tới nữa? Sao hỏi quá nhiều không bị phạt chạy quanh sân thể dục mười vòng, thật bực mình!” Dừng lại, tiếng kêu gào vừa thô lỗ vừa không có khí chất bay ra từ trong phòng học.

Cô gái xinh đẹp sững sốt, khoe miệng bắt đầu co rút.

“Có muốn tiến đến giới thiệu tên hay không?” Lâm Chính Hồng sớm đã quen với cảnh như thế, cười meo meo đề nghị.

Cô gái xinh đẹp lườm cậu một cái.

“Tối ngày hôm qua bát canh đậu xanh kia là của mày nấu mang đến cho tao đi, chị mày còn chưa hạ hỏa, mày còn dám chạy tới tìm chết?”

Đột nhiên, hai cánh tay trong cửa sổ thò ra ngoài, Cửu Tương bị những bạn học khác ngăn lại. Trần Cửu Hân đứng ở tại chỗ, không buồn tránh, nghiêng mắt lạnh lùng nhìn người kia bên trong phòng học một cái, thuận tiện đi kèm một tiếng ‘hừ hừ’ khinh miệt.

Trong phòng học lửa giận của người kia càng lớn hơn, nhao nhao lại muốn nhào tới chỉ cậu, tận mấy đôi tay ba chân bốn cẳng kéo cô đi vào.

Hóa ra, chị cậu vốn “Có sức sống” như vậy a! Cùng thiếu nữ xinh đẹp học giỏi trong tưởng tượng cô có chút mức nước chênh lệch như của lòng sông so với mặt biển.

” Tình cảm chị em bọn họ không tốt?” Giang Lan Nhược nhỏ giọng hỏi thăm tin tức của người bên cạnh.

Lâm Chính Hồng tiếp tục cười hì hì, “Rất tốt a.”

“Như vậy coi là rất tốt?”

“Đây chính là đáng về tình cảm bọn họ tốt nhất!” À?

Giang Lan Nhược sững sờ. Vậy cậu tan học còn đặc biệt chạy tới lớp chị mình để bị mắng là vì cái gì?

Không lâu sau đó, nghi ngờ của cô liền có đáp án.

“Thật xin lỗi, em gái, nhường đường một chút.” Một giọng nói mềm mại khẽ gọi sau lưng bọn họ.

Giang Lan Nhược vội vã tránh ra, một chị ôm đầy giáo trình trong lòng, đang ở phía sau lưng bọn họ, ngọt ngào yêu cầu nhường đường. Bộ dạng chị gái này không được coi là xinh đẹp, nhưng lại cực kỳ đáng yêu. Gò má hồng hào, mịn màng xinh xắn dễ thương giống như một quả táo, mắt cười đứng lên như hai vầng trăng sáng cong cong làm người khác rất thích. Nếu như không phải nhìn thấy sổ lớp của cô, Giang Lan Nhược thật khó tưởng tượng được cô gái nhìn như học sinh cấp hai này lại là học tỷ học lớp mười hai của bọn họ.

“Chào học tỷ!” Lâm Chính Hồng đứng nghiêm chào hỏi, sau đó cười ‘he he’ kéo Giang Lan Nhược sang bên mở đường.

“Xin chào, đã lâu không gặp.” Học tử ngọt ngào thăm hỏi trở về, rồi ôm đầy giáo trình trong lòng, tiếp tục đi.

Sau đó, ngoài dự liệu của cô

“Kỳ Kỳ!” Trần Cửu Hân đi nhanh đến đỡ.

Cái gì?

Khóe miệng Giang Lan Nhược lại bắt đầu co rút.

Đầy, đây là tình huống gì? Biểu tình kia trên mặt Trần Cửu Hân, tại sao lại giống như khóe miệng khê nhếch, gọi tên là nét mặt có “Nụ cười”? Trần Cửu Hân thế nhưng lại cười, hơn nữa còn cười với một cô gái! Trong lòng cô chịu một chút đả kích.

“Cái gì Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ là sao? Ừ, sến chết! Tên của Kỳ Kỳ mà mày được gọi sao? Gọi chị !” Tiếng quát mắng thô lỗ lại bay ra từ trong phòng học.

Đối với chị em nhà này, bộ dạng thể hiện tình cảm thật không tốt lắm.

Trần Cửu Hân cũng không thêm để ý đến cái người ồn ào kia, hai mắt chỉ nhìn chăm chăm thân hình bé nhỏ đi vào trong phòng học.

Chỉ chốc lát sau, vị học tử kia đeo cặp sách đi ra, Trần Cửu Hân bước một bước dài tiến đến, cầm lấy cặp sách cô bỏ vào trong tay của mình mang đi.

“Tôi cầm giúp chị.”

Lần đầu tiên, Giang Lan Nhược nhìn thấy cậu lấy lòng một người nữ sinh như vậy.

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Cậu là Trần Cửu Hân ư! Năm nhất tính tình cổ quái trong đám tân sinh nổi danh Trần Cửu Hân!

Có lúc nào cậu từng ở trước mặt những khác lộ ra kiểu trái tim mong ngóng rồi còn nở nụ cười nữa? Cô còn chưa có chinh phục lãnh thổ của cậu, làm sao cậu lại có thể cười với những cô gái khác?

Cặp sách bị cậu cầm đi, chị gái kia dùng âm thanh mềm mại dạy dỗ cậu, “Tại sao cậu tan học còn không về thẳng nhà đi? Về sau, chúng tôi sẽ phải ở lại càng ngày càng muộn, hay cậu tan học thì về trước đi thôi.”

Chị gái, chị không cần đang ở - trong phúc mà chẳng biết, chị cho là ngày ngày cậu ta chờ đón học sinh nữ về nhà sao? Giang Lan Nhược ở trong lòng gào thét.

“Không sao, tôi đợi chị được.”

Xem ra, cậu thật sự là.

Trái tim Giang Lan càng bị đả kích lớn hơn. Trần Cửu Hân cầm cặp sách của hai người, che chở chị gái ấy ở sau lưng, chợt hiểu, không chú ý hai người bọn họ đi qua bên cạnh. Người chị gái đích thực còn bị phạt ở trong phòng học, phải dọn sạch sẽ thùng nước cô ấy vừa mới đánh đổ nữa.

“Đây là xảy ra chuyện gì? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Cô mất hồn nói.

“Oh, chị gái kia gọi là Thạch Đan Kỳ, là gia sư của Trần Cửu Hân.” Từ đầu tới cuối Lâm Chính Hồng đi theo bên cạnh, cười ‘hì hì’ lại tiếp tục cười ‘hì hì’.

“Chị ấy. Là gia sư của cậu ấy?” Cô, trái tim không thể nào chấp nhận được sự thật.

“Chẳng qua theo cách nói của chị ấy, chị ấy cảm thấy mình không đủ kinh nghiệm, là một gia sư không trách nhiệm, do đó đã không còn dạy nữa, trước mắt chỉ chuyên tâm đảm nhiệm là người Trần Cửu Hân thăm mền.” Hai năm rồi, không nghĩ tới thẳng này còn không phải là cố chấp bình thường. lòng của Giang Lan Nhược đã không chịu nổi hành hạ khác.

Chị gái kia chỉ là lớn lên đáng yêu một chút, âm thanh hơi mềm mại, hơn nữa còn lớn tuổi hơn bọn họ, có điểm nào có thể so với cô? Tên Trần Cửu Hân kia đúng là chó mất mù, heo què chân, gà gãy móng, mèo cắn lưỡi, nào hồ đồ rồi sao?

Tức chết người đi được! Nếu như Giang Lan Nhược cô còn có bất kì suy nghĩ nào với tên gia hỏa có mắt không trông kia trong lời nói thì cô thề cả đời này cũng không ai thêm lấy!

“Lâm Chính Hồng, chúng ta đi!”

“Đi tới nơi nào?”

“Đi xem phim, ăn cơm, uống trà, nói chuyện phiếm, nói yêu thương!” Thiếu nữ xinh đẹp gầm lên giận dữ.

“Tra.” Cười mỉa mỉ, người cung cấp tin tức lại trở thành người thắng lớn nhất trong chiến dịch này.

Trần Cửu Hân mỉm cười đi theo vào nhà cô. Khóe mắt cậu liếc về khuôn mặt bất đắc dĩ của Thạch Đan Kỳ, trước kia còn có thể có chút phản ứng bị thương, bây giờ đã trở thành bình thản ung dung. Vì bù đắp lại quan hệ gần như tan vỡ của bọn họ, một năm trước đây cậu đã tốn rất nhiều tâm tư.

Thạch Đan Kỳ yêu cầu cậu không thể tiếp tục “Hành động vô lễ”, cậu đồng ý.

Cô cũng yêu cầu cậu không thể mỗi ngày đều quán lấy cô nữa, điểm này cậu giả bộ như không nghe thấy.

Mỗi lần quán cô, đây đưa đến một trình độ, khi lại chọc giận làm cô thấy phiền, cậu sẽ nói lên một điều kiện để trao đổi, nghe tốt đẹp để cô cảm giác cậu nhất định không làm được, sau đó gật đầu đồng ý.

Sự thật chứng minh, mỗi lần cậu đều thắng, mà cô từng bước bị xâm chiếm không gian càng ngày càng nhiều, cuối cùng Thạch Đan Kỳ cũng đã có kinh nghiệm, không hề đồng ý với cậu bất kỳ điều kiện gì nữa, lại trở lại lúc mới quen cậu dùng tinh thần để chống cự.

Đợi sau khi cô không hề công khai bắt cậu đi nữa, Trần Cửu Hân thấy hài lòng, bình thường cậu cũng không quán quýt lấy cô để nói chuyện, có lúc bọn họ chỉ yên lặng ở trong cùng một không gian, từng người làm việc của mình, nhưng hai người đều cảm thấy sự tồn tại của đối phương.

Kiểu thay đổi một cách vô tri vô giác này quả nhiên xuất hiện hiệu quả, bọn họ từng tự hỏi, từ khi vừa mới bắt đầu khôi phục tình bạn bè, không khí luôn cứng nhắc, dần dần hòa dịu xuống, cô thỉnh thoảng còn biết chủ động nói cười với cậu.

Vào nhà cô, Thạch Đan Kỳ cất cặp sách xong, chui vào trong phòng bếp chuẩn bị thức ăn. Trần Cửu Hân tự động đi về phía sau ban công, cầm một cây chổi lau nhà đi vào, giúp một tay, quét dọn nhà cửa.

Kể từ khi biết đứa con nhà mình không có việc gì luôn đến trong nhà người ta ăn cơm, mẹ Trần luôn áy náy, mỗi tháng sẽ trợ cấp cô mấy nghìn đồng tiền cơm! Thật ra thì, lí do Thạch Đan Kỳ không hề đuổi cậu nữa cũng có quan hệ trực tiếp với khoản tiền cơm này.

Bình thường Mẹ Trần đã cho nhiều, nên ngay cả tiền ăn của cô cũng trở nên dư dả.

Dù sao mỗi lúc khi trời tối, cậu đều sẽ về nhà, cô coi như khách ăn trong nhà trả tiền là được.

“Đến đây!”

Cơm nước xong, tay chân dài Trần Cửu Hân ngồi phịch ở trên sofa xem tivi, Thạch Đan Kỳ đuổi cậu đến một đầu khác của ghế, sau đó ôm bài thi của mình ra, bắt đầu ở phòng khách kiêm chức năng thư phòng để học tập.

Rõ ràng hôm nay Trần Cửu Hân rất đáng trí, TV chuyển hết một lần từ kênh thứ nhất đến kênh cuối cùng. Tâm tình của cậu lấy sang cô, cô chau mày lại nghiêng mắt nhìn qua cậu.

Ánh sáng màu trên màn hình phản chiếu trên gương mặt cậu, hiện ra ngũ quan sâu sắc nhợt nhạt, bỗng nhiên nhìn có phần thấy xa lạ.

Trong hai năm qua, không chỉ vóc dáng cậu phát triển, mà tay chân thân thể cũng dần dần trở nên rắn chắc, khuôn mặt cũng trở nên cương nghị tự tin, bắt đầu lộ ra một khí phách của người đàn ông trẻ tuổi.

Cô đột nhiên nghĩ đến, tháng sau cậu đã tròn mười bảy tuổi rồi.

Về mặt âm u thâm trầm trước kia, mấy năm gần đây càng ngày càng thu lại, mặc dù tính tình vẫn còn quái gở nhưng không hay là người gây sự như trước nữa, bộ xương cũng từ từ có máu thịt không gầy như ngày

trước cô đột nhiên phát hiện ra, thật sự thì Trần Cửu Hân có dáng dấp không tính là một đứa con trai khó coi.

Không biết được cậu đã thích học sinh nữ nào hay chưa? A, điểm này không cần suy nghĩ, từ khi cậu còn giống như một chú chó hoang đi theo sau mông cô, hiển nhiên là không có.

Lần đầu tiên, cả trường bọn họ gộp chung nam nữ vào một lớp, bộ dạng cậu lại không tồi, tính tình cũng trở nên khá hơn một chút rồi, trong lớp nhất định có học sinh nữ thầm mến cậu chứ? Nếu quả thật có là tốt. Tốt nhất cậu nhanh chóng có bạn gái, cô có thể từ tình cảnh “Chó đi lạc yêu chủ” của cậu mà được giải thoát.

Thạch Đan Kỳ càng nghĩ càng sâu, hồn nhiên không để ý tới mình đang nhìn cậu sững sờ.

“Chị đang suy nghĩ gì vậy?”

9. Chương 9

Cô hoàn hồn

“A!” Đột nhiên lui về phía sau, chẳng biết lúc nào mặt của cậu đã ngay sát trước mắt cô.

“Chị nhìn tôi chằm chằm ngăn người, khoe miệng lại còn cười trộm, là muốn đến cái gì?” Trần Cửu Hân rất thích thú hỏi.

“Tôi đang ngăn người, không phải đang nhìn cậu!” Gương mặt Thạch Đan Kỳ có chút nóng lên, vội vàng nhìn chằm chằm trên sách của mình.

Cậu nhìn chằm chằm cái tai hồng đáng yêu của cô, có chút kích động muốn tiến tới liếm một cái.

Nhưng không được, nếu như cậu còn dám lỗ mãng, tuyệt đối cô sẽ không dễ dàng tha thứ giống lần đầu tiên như vậy. Cậu âm thầm thở dài trong lòng.

“Kỳ Kỳ?”

“ ”

“Kỳ Kỳ.”

“ ”

“Kỳ Kỳ. ”

“Kêu la cái gì a?” Cô phiền đến chết.

Sợi tóc trượt ra sau tai cô, cậu không nhịn được đưa ngón tay ra cầm lấy lọn tóc vắt lại đằng sau tai cho cô, cả quá trình hoàn toàn không đụng vào gương mặt của cô.

Cậu đã từng thử thăm giới hạn cuối cùng của cô, chỉ cần bề ngoài nhìn cậu quang minh chính đại, không có ý nghĩ xấu, cô cũng sẽ không chú ý tới những động tác nhỏ này của cậu. Mà cậu, cũng chỉ có thể dựa vào giây phút ngăn người đó, trộm được chút cơ hội tiếp xúc cùng cô.

“Kỳ Kỳ. ”

“Cậu rốt cuộc muốn nói gì?” Cô trừng cậu.

Trần Cửu Hân nghiêm túc nhìn đối diện cô, “Năm nay, chị sẽ phải thi đại học rồi.”

“Ừ” Đây cũng không phải tin gì mới.

“Chị nghĩ học trường đại học nào?”

“Không biết, điểm số đạt ở chỗ nào thì đi học chỗ ấy.” Tốt nhất là đại học công lập Đài Bắc, cô có thể đi Đài Bắc tìm mẹ, đồng thời cũng có thể thoát khỏi cảnh chó con không nơi nương tựa này, một công đôi việc!

Giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, mắt của cậu híp lại, khuôn mặt thoát nhìn nghiêm túc dọa người.

“Kỳ Kỳ, trước tiên chị điền nguyện vọng vào trường đại học Đài Nam gần đây có được hay không? Nhà cô cũng ở đây nên cũng không cần phải dọn nhà nữa, mỗi ngày tôi còn có thể nhìn thấy chị.”

Cô chính là không muốn làm cho cậu mỗi ngày nhìn thấy cô a!

“Tôi không biết, hãy để cho điểm số nói chuyện thì tốt hơn.” Cô mở mắt thật to, phớt lờ dưới sự chờ đợi nghiêm túc của cậu.

“Giá cả ở Đài Bắc rất cao, tiền thuê cũng rất lớn, cuộc sống ở Đài Nam vẫn rẻ tiện nghi hơn ” Trần Cửu Hân chưa từ bỏ ý định nói.

“Bây giờ nói những lời này còn quá sớm! Tôi cũng không phải nhất định sẽ thi trường học nơi khác.” Cô cắt đứt lời cậu.

“Nhưng thành tích cô luôn rất tốt, cô nhất định sẽ đỗ được nguyện vọng trường đại học thứ nhất, đến lúc đó suy nghĩ thêm những vấn đề này đã quá muộn!” Trần Cửu Hân cố chấp nói.

“ Cho dù thi vào trường học nơi khác cũng chẳng quan trọng a, mẹ tôi đang có công việc ở Đài Bắc, vừa đúng tôi có thể đi tìm mẹ, cậu không cần phải lo lắng vấn đề sinh hoạt của tôi.” Cô bắt đầu lảng tránh tầm mắt của cậu.

Về mặt Trần Cửu Hân ngày càng lạnh lùng.

“Làm sao tôi có thể không quan tâm!” Cậu đột nhiên đập cái bàn rình một cái, Thạch Đan Kỳ bị cậu làm cho giật mình.

“Tôi hiện đang năm thứ nhất, chị lớn hơn tôi hai cấp! Nếu như chị đi đến vùng khác thì khi tôi thi đậu cùng trường đại học cũng đã là chuyện hai năm sau này rồi, hai năm có thể tạo ra bao nhiêu biến hóa chị biết không?”

“Vây. Vây.” Vây thì đó không phải là vấn đề của cô. Cô nhút nhát nói thầm trong lòng.

“Kỳ Kỳ, chị ở lại Đài Nam đi!” Trần Cửu Hân đem cô vây vào góc ghế sofa, nhẹ giọng năn nỉ nói: “Chỉ cần chị ở lại bên cạnh tôi là tốt rồi, tôi không cầu xin cái khác nữa, có được hay không?”

Nhiệt độ hừng hực trên người cậu tản ra lẫn vào mùi hương nhàn nhạt của đàn ông, cô hơi mất thăng bằng, vội vàng dời đi tầm mắt.

“Dù thế nào đi nữa, cậu cũng không thể đi theo tôi cả đời nha. Ngay kể chung trường đại học cùng tôi, tôi cũng sẽ tốt nghiệp trước, mà cậu còn phải nhập ngũ, cuối cùng chúng ta vẫn phải tách ra .”

“Sẽ không, tôi tính hết rồi! Sau khi tôi tốt nghiệp liền xin nhập ngũ, đến lúc đó vẫn có thể như kiểu người đi làm, hai chúng ta vẫn là có thể ở chung một chỗ.”

Ông trời! Ngay cả cái này cậu cũng nghĩ tốt lắm? Thạch Đan Kỳ rùng mình một cái, đột nhiên cảm thấy thật khủng khiếp.

Vốn cho là thời gian dần dần trôi đi sẽ làm khối kẹo mè xừng này tách ra khỏi cuộc sống của mình, không ngờ rốt cuộc cậu có chủ ý quyết tâm muốn dây dưa hết cuộc đời cô! Cô chỉ, chỉ là đem cậu nhặt về nhà, lại mời cậu ăn một bữa cơm mà thôi, cậu rốt cuộc là thấy chưa đủ?

Cô đột nhiên tức giận, dùng sức đẩy ra bộ ngực cậu, kêu lớn: “Nhưng tôi vĩnh viễn không muốn ở chung một chỗ cùng cậu chút nào, cậu tránh ra!”

Cậu lập tức bắt được cổ tay của cô, kéo cả người cô vào trong ngực của mình. “Tôi mới mặc kệ chị nghĩ như thế nào, tóm lại, ta chính là, dù ở xa cũng không buông ra chị!”

Cô tức giận, liều chết đấm cậu, Trần Cửu Hân ôm chặt lấy cô, khép lại hai cánh tay cô. Lực lượng của cô cậu mạnh so với cậu quả thật giống như quan hệ con ngựa và chiếc xe, không đến mấy phút cô đã thở hồng hộc, bị cậu ôm thật chặt vào trong ngực không thể động đậy.

“Cậu buông tôi ra! Buông tôi ra!” Cô kêu gọi.

“Tôi thích chị, chỉ thích một mình chị, tôi vĩnh viễn không muốn cùng chị tách ra!” Cậu rống to.

“Đó là chuyện của cậu, không có liên quan gì tới tôi!”

“Tôi mặc kệ, chị đồng ý với tôi sẽ ở lại Đài Nam, chị sẽ không đi tới những địa phương khác đi.”

“Trần Cửu Hân, cậu cho rằng cậu là ai? Tại sao nói yêu cầu như thế đối với tôi, lại còn yêu cầu tôi đồng ý cậu? Từ đầu tới cuối đều một mực theo ý cậu, tôi nhẫn nhịn cậu đã đủ lâu!”

Sự đoạn tuyệt trong mắt cô hoàn toàn làm cậu phát điên. Cậu đột nhiên giữ chặt gáy cô, in thật chặt một nụ hôn lên môi anh đào của cô.

Cậu ấn nhẫn đã quá lâu, từ thật lâu trước kia cậu liền muốn làm như vậy. Cậu bất chấp tất cả mà đem cô khóa lại trong ngực, **, đoạt lấy môi anh đào của cô. Hơi thở của cô thấm vào trong miệng của cậu, dường như ngàn năm chờ đợi loại quả trân quý, cho đến khi nếm thấy vị mặn chát trên môi, cậu mới biết cô chảy nước mắt.

Nụ hôn thô bạo từ từ trở nên dịu dàng, cậu tinh tế mà hôn từng cái, thỉnh thoảng nỉ non một chút lời nói an ủi cùng khẩn cầu. Cô không chống đỡ được trọng lượng cơ thể cậu, lui về phía sau, liền ngã xuống, cậu thuận thế tiến lên phía trước đè cô vào trong ghế sofa.

Khi hai cơ thể dính vào nhau, Trần Cửu Hân gần như vì cảm giác tuyệt vời mềm nòn dầy đà trong ngực kia mà thở dài. Vô số đêm cậu ảo tưởng chính là cảm giác này, sau đó ở trong mộng đẹp mà tự mình giải phóng.

Hiện tại cô đang ở chỗ này, đang ở dưới thân thể cậu, cậu tuyệt đối không buông cô ra, vĩnh viễn đều không buông ra cô.

“Chị là của tôi. Ai cũng không thể cướp chị đi, chị là của tôi, là của tôi.”

Không biết bao nhiêu lần cậu hôn cô, một lần một lần nỉ non.

Lời của cậu giống như thần chú, một từ một từ xuyên thấu vào trong đầu, làm cô mất phương hướng. Đến khi một đồ vật cứng rắn chống đỡ ở bụng cô giống như một cây đao, đâm thủng ý thức của cô.

Cô đang làm gì? Cô lại kệ cậu. Kệ cậu.

Cô dùng hết sức lực toàn thân của mình đẩy cậu ra, lật người lăn xuống ghế sofa, chạy thật nhanh đi đến một chỗ khác trong phòng khách.

“Trần Cửu Hân, cậu...cậu không giữ lời hứa.” Cô tức giận đến mức toàn thân run rẩy.“Chính cậu đã đồng ý tôi cái gì?”

Mặt cậu đỏ lên, cắn răng nhìn cô chằm chằm.“VẬY còn chị? Chính chị đã đồng ý lời tôi nói..., chẳng lẽ chị quên rồi sao? Chính chị nói qua, chỉ cần hành động của tôi tuân thủ quy củ, chị cũng sẽ không ngăn cản tôi ở chung một chỗ với chị, nhưng chị lại nghĩ đi đến Đài Bắc!”

“Cậu...cậu.” Cậu vậy mà kẻ ác cáo trạng trước! Thạch Đan Kỳ tức đến muốn bất tỉnh.“Cút!” Cô cầm lên tất cả những đồ vật có thể nắm bên cạnh mình, một món một món vút lên trên người cậu.“Tôi ghét t cậunhấ! Tôi vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy cậu, cậu cút cho tôi! Vĩnh viễn không nên xuất hiện nữa, tôi liền coi như mình chưa từng nhận thứ loại người như cậu!”

Sắc mặt cậu đại biến, nhìn cô hết sức chăm chú.

Ầm! Một quyền vang long trời, đấm sập đồ khay trà yếu ớt.

Trần Cửu Hân tức giận nhảy qua, sải bước lao nhanh khỏi nhà cô!

Hai năm sau

“Bạn học, mẹ tớ muốn đưa cái này cho cậu.”

Một túi xoài vừa nặng vừa to đặt “bịch” xuống mặt bàn. Thạch Đan Kỳ kinh ngạc ngẩng đầu, Trần Cửu Tương cười tủm tỉm từ cửa sổ nhảy vào.

“Thay tớ gửi lời cảm ơn đến mẹ Trần.” Thạch Đan Kỳ cười tươi nói.

“Ngọt lắm đó! Xoài này là cậu tớ trồng, mẹ tớ gửi một giỏ, còn đặc biệt dặn tớ phải mang tới cho cậu.” Trần Cửu Tương nháy mắt mấy cái.

Ai sẽ tưởng tượng được, đường đường là Bang chủ lại bị vận mệnh trêu cợt, kết làm bạn thân với học sinh giỏi của lớp.

Hai năm trước, Thạch Đan Kỳ thi đậu vào trường đại học ở Đài Bắc, không lâu sau cũng dời lên đây thuê phòng ở.

Vốn với thành tích nát bét của Trần Cửu Tương thời cấp 3 làm sao đậu được vào đại học chứ. Nhưng ai nhè cô lại gặp khắc tinh, từ đó quyết chí cải tạo bản thân, mỗi ngày đều ngồi gặm bài thi, gặm đến nỗi đậu được vào trường này.

Vẻ ngoài của Thạch Đan Kỳ cũng không thay đổi nhiều, chỉ là tóc dài hơn một chút tạo nên vẻ ngoài duyên dáng của thiếu nữ. Trần Cửu Tương thì ngược lại, tóc dài hẳn ra, nhà bọn họ vốn có khuôn mặt xinh đẹp cộng thêm mái tóc dài thì càng thêm nổi bật.

Cách hành xử của Thạch Đan Kỳ khi lên đại học cũng không khác hồi cấp 3 là mấy, vẫn là ít gây sự chú ý cho người khác. Mà Trần Cửu Tương vừa lên đại học là lại phát huy khí thế ngất trời của mình, mọi hoạt động của trường đều không thể không có cô. Năm hai đại học cô nghiêm nhiên trở thành mỹ nữ nổi tiếng nhất trường.

“Bác gái gần đây có khỏe không?” Thạch Đan Kỳ vừa cắt bịch xoài vừa hỏi.

Trần Cửu Tương nhún vai một cái: “Rất tốt! Ngoại trừ thằng em trai chết bầm của tớ ra thì mẹ tớ chả có gì phải lo lắng.” Thạch Đan Kỳ im lặng, không nói gì: “Cái thằng nhóc chết toi đó càng ngày càng đáng đánh đòn, hồi đó thì vào trường trúng ta hạng nhất mà sau hai năm thành tích thật đáng xấu hổ, ba mẹ tớ cũng rất lo lắng nó không đậu được đại học.”

“Cũng không quá khó đâu, bây giờ tỉ lệ đậu đại học rất cao, thi không đậu so với thi đậu còn khó hơn.” Thạch Đan Kỳ mỉm cười nói.

“Làm ơn đi, nếu cho cái loại đó gà rùng đó vào trường học không bằng cho đi lính còn tốt hơn.” Trần Cửu Tương ngừng lại một chút mới nói tiếp: “Mẹ tớ nói, từ khi cậu dời đến Đài Bắc, nó giống như ngựa hoang bị mất cương, không ai quản nổi. Tớ vốn cho là nó sẽ học sống học chết để đậu vào trường này với chúng ta, ai nhè nó lại làm ngược lại.”

“Lúc đó em ấy còn nhỏ. Sau lại tớ lên Đài Bắc thì khoảng cách bị kéo ra, bây giờ hẳn là đã “tĩnh” lại rồi.” Thạch Đan Kỳ không muốn nói nhiều.

“Còn nói sao! Tính tình của nó còn tệ hơn trước, cả ngày lẫn đêm đều đi chung với mấy tên côn đồ. Bây giờ tớ ở đây, trong nhà không ai đánh nó, nó tự xưng là đại vương rồi.” Trần Cửu Tương thật tiếc nuối.

“Mẹ tớ thường nói, có cậu ở đây phải tốt không, cậu làm gia sư cho nó, nói không chừng thành tích của nó còn khá hơn được một chút.”

Một cảm giác khó tả lướt qua, Thạch Đan Kỳ nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ.

“Thật ra thì tớ cũng không phải một gia sư tốt, tớ cũng không giúp được cái gì, phần lớn là do... do Trần Cửu Hân tự mình học. Chỉ cần em ấy có lòng thì có gia sư hay không cũng không quan trọng.”

“Vây cũng đúng, tên nhóc kia đúng là rất thông minh, chỉ cần chịu khó thì đại học không phải khó với nó. Nhưng mà với tình trạng hiện nay, tớ nghĩ là không có khả năng.” Nói tới nói lui cũng là em trai mình, Trần Cửu Tương không khỏi thở dài: “Được rồi, tớ cũng phải đi đây. Lát nữa tớ còn có tiết học, hôm nào rảnh cùng đi ăn cơm. Bái bai.”

“Hẹn gặp lại.”

Bóng dáng xinh đẹp vội vã rời đi.

Lên Đài Bắc hai năm, Thạch Đan Kỳ cũng có nghĩ đến Trần Cửu Hân.

Nói cho cùng, lúc đầu bọn họ chia tay nhau không vui vẻ gì, cô lại không có cách nào không nhớ đến người đó.

Thật ra thì cho tới bây giờ, cô vẫn không biết ban đầu Trần Cửu Hân coi trọng mình chỗ nào? Cô cũng không có đối xử quá tốt với em ấy, vậy mà em ấy lại trăm phương ngàn kế quẩn lấy mình.

Nhưng mà bây giờ cô có thể bình thản đối mặt với rất nhiều chuyện.

Khoảng cách hai tuổi không thể coi là nhiều. Nhưng khi còn trên ghế nhà trường, thì khoảng cách đó lại rất xa.

Là một nữ sinh cấp 3 cô không nghĩ là sẽ có chung đề tài gì để nói với một nam sinh cấp 2. Giống như bây giờ, đại học và cấp 3.

Cho nên, bây giờ cô không còn bị Trần Cửu Hân “cuốn lấy”, cảm giác “Ghét” cũng không còn. Với cô, hai người chỉ là người của hai thế giới khác nhau.

Trong hai năm qua, cái nhìn của cô về mọi thứ có khác một chút.

Nếu như bây giờ để cô gặp lại Trần Cửu Hân, cô không dám nói mình sẽ thích em ấy, nhưng là tối thiểu, vẫn có thể trở thành bạn bè.

Chỉ là, người kia tính tình trời sanh cố chấp, nghe Trần Cửu Tương nói, từ khi cô lên đài bắc thì khẳng định đã bị em ấy liệt vào hàng phản bội rồi.

Cũng tốt, dù sao khoảng cách giữa bọn họ càng xa thì càng tốt, rất nhiều chuyện không nên cưỡng cầu.

Đang lúc Thạch Đan Kỳ nghĩ ngợi lung tung thì giáo sư đi vào phòng học. Cô mở bài thừa, trở về thế giới của mình.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Thạch Đan Kỳ thuận lợi kết thúc cuộc sống sinh viên năm hai, tiến vào cuộc sống của sinh viên năm ba.

Năm ba, đến lúc bọn họ gánh vác hội học sinh rồi. Nhưng Thạch Đan Kỳ trời sinh lạnh bạc nên cũng không có quan hệ với hội học sinh, ngược lại Trần Cửu Tương xui xẻo phải làm phó hội trưởng.

10. Chương 10

“Đùa gì thế? Tổ sinh ra để hy sinh cho người khác à? Tổ là nữ vương, nữ vương thì rất bận rộn với mấy quan hệ hữu nghị, lấy đâu ra thời gian làm nô lệ cho hội học sinh chứ?” Trần Cửu Tương la lớn.

“Bình thường không phải người trong hội học sinh luôn chọn những người hợp ý với hội trưởng sao? Tổ hợp ý với hân ở chỗ nào chứ? Tổ chỉ là một người bình thường nhỏ bé tham sống sợ chết, tại sao hân ta không bỏ qua cho tổ chứ?”

Chỉ là mặc kệ cô ấy phản kháng như thế nào thì cuối cùng cũng phải ai oán nhận lấy danh hiệu phó hội trưởng do có số phiếu cao nhất.

Thạch Đan Kỳ rất muốn an ủi bạn học cũ nhưng bắt đắ dĩ chính cô cũng gặp không ít phiền phức.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng năm nay lại có một bạn lớp trưởng bị tiếng sét ái tình, thổ lộ tình cảm với cô.

Thạch Đan Kỳ vì thế mà đau đầu không thôi. Cô vẫn rất hâm mộ bạn lớp trưởng này nhưng chẳng qua chỉ là “hâm mộ” thôi.

Cô chưa bao giờ có hứng thú với chuyện tình cảm. Cô rất sợ sau khi cô từ chối thì hai người không thể trở thành bạn bè nhưng cô lại không muốn làm trái với tình cảm của mình.

Thế là cô phải đi tìm Trần Cửu Tương để hỏi ý kiến.

Không nghĩ cũng biết, thế nào cô ấy cũng khuyên cô nên đồng ý.

“Sao không thử đi?” Trần Cửu Tương nói.

“Làm sao có thể thử được chứ?”

“Làm ơn đi, mình đây bạn trai có cả tá, gần bằng cả hạm đội, cậu không thấy sao?”

“Mấy cậu bạn đó nhiều lắm thì chỉ có thể coi là bạn nhậu thôi, bạn trai chỉ có một.”

“Chắc! Cậu làm gì mà cứ lẩn quẩn thế, cứ tìm đại một người cho rồi.”

Ý kiến này!

Sau này điều cô có thể làm là trốn tránh!

Đi học tránh, tan lớp tránh, hoạt động đoàn tránh.

Tại sao? Tại sao khi còn học trung học cô trốn tránh Trần Cửu Hân, bây giờ cô lại phải tiếp tục trốn tránh người khác.

Rốt cuộc là cô đã trêu ghẹo ai chứ?

Thật may là bạn lớp trưởng này cũng sợ mất đi tình bạn hữu nên cũng không nhắc đến. Thạch Đan Kỳ thở phào nhẹ nhõm, mừng rỡ làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Rốt cuộc năm thứ ba cũng qua hơn phân nửa, vừa thi cuối kỳ xong Trần Cửu Tương hăng hái hẹn cô đi ăn mừng vì mình sắp “Sống lại làm người”! Bởi vì qua hết mùa hè này, cô ấy có thể ra khỏi hội học sinh.

Đến ngày hẹn, Thạch Đan Kỳ tới phòng trọ của Trần Cửu Tương. Vì Trần Cửu Tương phải đi mượn tập của một em lớp dưới nên Thạch Đan Kỳ phải tới trước để trừ trường hợp cô bị nhốt ở ngoài.

Phòng của Trần Cửu Tương xem như cũng sang trọng. Cái chung cư này mới xây được ba năm, an ninh tốt, thiết bị mới, có bảo vệ chặt chẽ. Mọi người đều nói nơi ở của Trần Cửu Tương là ký túc xá năm sao.

Thạch Đan Kỳ đi tới cửa, nhấn chuông điện.

Bên trong truyền đến tiếng bước chân, sau đó cửa mở ra...

“Đến đây, chúng ta nhất định phải kính Đan Kỳ một ly. Mặc dù cô ấy không phải là người của hội học sinh nhưng lại giúp chúng ta rất nhiều.” Một phó hội trưởng hội học sinh khác lớn tiếng nói.

Thạch Đan Kỳ cúi đầu nhìn thức ăn đến mắt hờn.

“Này!” Người ngồi cạnh đẩy nhẹ cô.

A, cô phục hồi tinh thần lại, phát hiện ai cũng nhìn chăm chăm mình. Mặt hơi đỏ lên vội vàng giơ ly nước trái cây lên như đáp lễ.

“Cậu sao vậy, cả buổi tối đều ngắm người?” Người bên cạnh hỏi cô.

“Không có việc gì.” Thạch Đan Kỳ cười cười.

Trần Cửu Hân.

Thật không ngờ sẽ gặp lại em ấy...

Em ấy càng lúc càng cao lớn, từ lúc học trung học đến giờ cô không cao lên được chút nào mà em ấy lại càng ngày càng cao, chắc hơn 185 cm rồi?

Bờ vai của em ấy thật rộng, mái tóc húi cua cũng dài ra, sống mũi thẳng, hai mắt sang long lanh nhưng thần sắc lại thêm phần lười biếng, càng làm cho người ta không hiểu được là em ấy đang nghĩ gì.

Đều tại Trần Cửu Tương! Nghe cô ấy nói thì cô cứ tưởng em ấy lớn lên sẽ giống một người đàn ông lực lưỡng, không ngờ lại không hề có chuyện đó.

11. Chương 11

Đến bây giờ cô vẫn nhớ đến bóng dáng ấy. Bóng dáng Trần Cửu Hân cô đơn dựa vào khung cửa, nhìn cô nở nụ cười trào phúng.

Thật may, là Trần Cửu Hân không nói gì... nếu như, nếu như em ấy cố ý nói gì đó... Trần Cửu Tương vội vàng lao ra nói “Tối trẻ tối trẻ”, sau đó kéo cô chạy...

“Này, cậu lại thất thần!” Bạn học ngồi kế bên vội vàng đẩy đẩy cô. chỉ co oooo lllqq’”“dd’”

Thạch Đan Kỳ vội vàng lấy lại tinh thần, nhìn đồng hồ.

“Sắp mười hai giờ!” Cô sợ hãi kêu: “Trần Cửu Tương đâu? Chúng tớ nên về rồi, tớ với cậu ấy cùng đi.”

“Hình như cậu ấy mới ra ngoài nói chuyện với hội trưởng? Nên bây giờ không có ở đây.” Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Sắc mặt của hội trưởng đột nhiên tái còn Trần Cửu Tương thì không thấy đâu.

“Hội trưởng, Cửu Tương đâu?” Cô vội vã tiến lên trước hỏi. truyện chi đang o ddddlllllq]]]]]dd

“... Cô ấy về trước rồi.” Hội trưởng buồn bã nói.

“Cô ấy về trước?” Thạch Đan Kỳ kinh hãi. Cô đi chung xe máy với Trần Cửu Tương, bây giờ mười hai giờ rồi mà Trần Cửu Tương lại về trước thì cô làm sao về nhà đây?

Cô vội vã đứng dậy chạy ra ngoài, nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng cừu nhỏ của Trần Cửu Tương. Thạch Đan Kỳ đứng ngây người ở đầu đường, không biết nên làm gì.

Phần lớn bạn học đều là đạp xe tới hoặc là đi nhờ xe bạn khác, dĩ nhiên là cũng sẽ về chung. Bây giờ “xe” của cô không thấy đâu, chẳng lẽ cô phải gọi xe taxi về sao?

Cô ngây ngẩn một hồi, cửa phòng ăn bị đẩy ra, một đám Học Sinh lục tục đi ra.

“Đan kỳ, chúng ta phải đi về rồi, bái bai.”

“...Bái bai.” Cô thật là khóc không ra nước mắt.

Cô cảm thấy có người đến gần, vừa quay đầu nhìn, quả nhiên là hội trưởng. Từ trước đến giờ người này không hề nổi giận, vậy mà tối nay cậu ta và Trần Cửu Tương gây gỗ, nhưng mà người bị hại tại sao lại là cô chứ?

Cô thở dài: “Hội trưởng, mặc dù Cửu Tương là người thông minh nhưng có một số chuyện cô ấy rất ngây ngô. Nếu như anh muốn cậu ấy hiểu cái gì đó, tốt nhất là trực tiếp nói với cậu ấy. Nếu như anh muốn cậu ấy tự hiểu ra thì phải chờ hơi lâu.”

Hội trưởng ừ một tiếng. Thạch Đan Kỳ cũng không để ý đến cậu ta, quay đầu lại hỏi còn có bạn nào chưa về, có thể đi nhờ xe không. ddddlilll;;;qq;d;d;d

Đáng tiếc, gần như xe nào cũng có người đi rồi, cô gần như sắp khóc lên. Không thể làm gì khác hơn là quay đầu làm phiền hội trưởng...

Đợi đã, tại sao lại không thấy hội trưởng đâu? Cô mới nói chuyện với anh ta mà.

Thạch Đan Kỳ sững sờ đứng ven đường, mặc cho gió đêm thổi vù vù...

“Đan kỳ, sao cậu còn chưa về?” Mỹ Biên ngồi trên xe bạn trai hỏi cô.

“Tớ... tớ đi taxi được rồi.” Cô đau lòng móc bóp da ra, tiền đi làm thêm tháng này sắp bay mất. Vì chỗ cô làm không cần nhiều người nên đến bây giờ vẫn chưa tìm được chỗ làm mới, mấy trăm đồng này còn phải chống đỡ đến cuối tháng.

Brừm brừm!

Hai tiếng nổ xe máy vang lên sau lưng cô, Thạch Đan Kỳ tò mò quay đầu lại vừa nhìn.

“Ai vậy?” Mấy nữ sinh còn chưa đi bắt đầu bàn tán.

“Thật là cao đó.”

“Rất đẹp trai.”

Thạch Đan Kỳ ngơ ngác nhìn vào đôi mắt đen đó.

Cậu ta... cậu ta tới đây làm gì? dd;;lll’’”q”dddd

Trần Cửu Hân dựa vào máy xe, đôi tay vòng trước ngực, không biết là đã đợi ở đây bao lâu rồi. Thân hình cậu ta to lớn cao ngạo, chiếc xe máy kể bên cứ như một chú cừu nhỏ ngoan ngoãn nằm phục tùng dưới chân. “Đan Kỳ, hình như cậu ta đang nhìn cậu, cậu ta là ai vậy? Mau giới thiệu ọi người đi.” Mấy nữ sinh bên cạnh mắt sáng rực lên.

“Cậu ta, cậu ta là em trai của Cửu Tương.” Cô do dự chốc lát, rốt cuộc, cũng phải đối mặt với thực tế, cô chậm rãi đi tới.

Trần Cửu Hân đợi cô đến gần, cũng không nói thêm gì, mặt không đổi sắc lấy ra một chiếc nón bảo hiểm từ trong thùng xe.

“Đeo lên.”

“Cám ơn.” Cô vội vàng nhận lấy: “Làm sao cậu biết...”

“Tên ngu ngốc kia gọi điện thoại gọi tôi tới đón chị.” Trần Cửu Hân bình thản nói.

Thạch Đan Kỳ thở phào nhẹ nhõm, Trần Cửu Tương rốt cuộc là có lương tâm!

Buồn phiền biến mất, cô vui vẻ gật đầu cảm tạ Trần Cửu Hân: “Cám ơn cậu”

Trần Cửu Hân quay đầu ngồi lên xe. Thì ra mấy năm nay cậu ta toàn học thói ăn chơi? Thạch Đan Kỳ trộm làm mặt quỷ ở trong lòng.

Thật ra thì trước kia Trần Cửu Hân cung rất dữ tợn, chỉ là không biết sao chỉ với cô mới mềm mỏng như thế.

Như vậy rất tốt. Chỉ có cô là độc nhất trong lòng anh, cô cùng người khác rất khác biệt.

Cô nhẹ nhàng ngồi lên phía sau xe. truyện chi đang tại dddllqqdonn

Nhưng Trần Cửu Hân tay dài chân dài, tùy tiện ăn một hạt cơm cũng có thể đi mấy trăm km, người chân ngắn tay ngắn như cô quả thật là bị làm khó.

Bình thường khi cô đi nhờ xe người khác thì người ta cũng đỡ cô lên xe, nhưng không dám nghĩ là Trần Cửu Hân lại tốt bụng như vậy. Cô ở phía sau nhấc chân mất lần cũng không lên được nên đành bắt đắ dĩ vịnh vào cánh tay Trần Cửu Hân, dùng sức để lên xe. Sau khi ngồi xuống, cô lập tức buông cẩu ta ra, không dám nắm lâu.

Xe nổ máy tiếng thảng về phía trước, cô ngồi không vững nên cả người đập vào tấm lưng kiên cố của Trần Cửu Hân. Cô vội vàng ngồi dậy, sau đó len lén nắm lấy áo sơ mi của Trần Cửu Hân.

Thật vất vả mới ngồi vững vàng, người này lại bắt đầu đập Phong Hỏa Luân, đông vọt tây chui, Nam bỏ rơi Bắc quay, không ngừng chen chúc trong màn đêm. Thạch Đan Kỳ kinh hồn bạt vía, tay bắt tri bắt giác càng nắm càng chặt, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là ôm lấy eo Trần Cửu Hân.

Cũng không biết Trần Cửu Hân cố ý hay không mà đèn xanh vừa bật là cậu ta lại phóng đi, làm cô ngã đập vào lưng cậu ta. Cuối cùng cô đành phải ôm cậu ta thật chặt, không dám buông tay.

“Chạy chậm một chút!” Cô kêu to.

Người phía trước không biết có nghe thấy hay không nhưng tốc độ xe chậm dần. Thạch Đan Kỳ thở phào nhẹ nhõm, mười mấy phút sau, rốt cuộc cũng đến nhà cô.

Lúc cô nhảy xuống xe, hai chân cứ như nhũn ra.

Bất kể Trần Cửu Hân tới Đài Bắc là có mục đích gì, cô cũng không hi vọng cậu ta chết trên đường phố Đài Bắc. Truyện chỉ đăng tại ddllqdoonnn

“Trả nón cho cậu, cảm ơn cậu đã chở tôi về.” Cô mệt lả cởi nón ra, bỏ vào trong tay Trần Cửu Hân. rrann Trần Cửu Hân giương mắt nhìn cô, mặc dù cậu ta không nói gì nhưng cô có thể đoán được cậu ta đang nghĩ gì. Cậu ta cho rằng cô sẽ ở với mẹ nhưng quanh đây chỉ là phòng thuê giá rẻ, so với căn nhà ở Đài Nam cũng không hơn bao nhiêu.

“Hẹn gặp lại.” Thạch Đan Kỳ không có ý định nhiều lời, vẫy tay chào Trần Cửu Hân rồi xoay người đi.

Ai, chủ nhà lại quên thêm dầu vào ổ khóa rồi, mở khóa càng ngày càng khó khăn. Cô dùng sức xoay chìa khóa.

Một bàn tay to đột nhiên từ phía sau lướt qua, đoạt lấy chìa khóa. Cô sửng sốt một chút, ngây ngốc quay đầu lại.

Một thân thể nóng rực ôm Thạch Đan Kỳ vào lòng, Trần Cửu Hân giận dữ găm nhẹ vào tai cô...

“Em, người phụ nữ không tim không phổi này!”

Sau đó, môi của cô liền bị Trần Cửu Hân đè lại.

12. Chương 12

“Trần Cửu Hân, đừng quá đáng như vậy!”

Bạn học vừa nghe thấy giọng nói nũng nịu thì chen ra cửa sổ, hứng thù dào dạt nhìn tới nhìn lui.

Thạch Đan Kỳ thật sự rất muốn chung sống hòa bình với Trần Cửu Hân nhưng cậu ta thật sự là khinh người quá đáng.

“Đan kỳ, hai người đang làm gì thế?” Tiểu Mỹ cười tủm tỉm chống cằm, rõ ràng là đang xem cuộc vui.

Thạch Đan Kỳ quay đầu lại nhìn, gương mặt tái mét vì giận dữ bây giờ lại đỏ ửng, thật là vô cùng đáng yêu.

“Mắc cỡ quá.” Cô phát hiện hai người đã trở thành tâm điểm của sự chú ý, gương mặt vốn chỉ hơi ửng đỏ bây giờ đã như quả táo chín.

Cô tức giận kéo bóng người cao lớn bên cạnh, đi khỏi nơi này. Trần Cửu Hân cũng không phản kháng, lười biếng tùy ý cô muốn làm gì thì làm, nét mặt hơi hột lại làm cho người ta càng tức giận hơn.

“Trần Cửu Hân, rốt cuộc cậu muốn gì?” Thạch Đan Kỳ hạ thấp giọng nói.

“Không muốn gì hết.” Trần Cửu Hân lười biếng ngả người ngồi trên lan can hóng mát, cặp chân dài làm cho người ta muốn đập một phát.

Tại sao? Tại sao phải như vậy? Thạch Đan Kỳ bi thảm nghĩ.

Quả nhiên là cơn ác mộng thời trung học lại tái diễn.

Thì ra là từ mùa hè năm ngoái cậu ta đã lên Đài Bắc, vì cậu ta muốn chuyển vào trường cô đang học. Rõ ràng là không muốn học hành gì vậy mà nói muốn thi một cái là liền đậu.

Bây giờ cậu ta đang học năm hai, lại là bạn thân của hội trưởng hội học sinh tiền nhiệm, bắt đầu từ đây cậu ta cứ cuốn lấy cô.

Không biết là bị độc hại quá nhiều hay sao mà Thạch Đan Kỳ đã thích ứng rất nhanh với sự hiện diện của Trần Cửu Hân...

“Cậu có ý gì? Tại sao hôm qua lại nói mấy câu đó trước mặt lớp trưởng hả?” Thạch Đan Kỳ tức giận nói.

“Câu nào?” Trần Cửu Hân băng quơ nói.

Thạch Đan Kỳ rất không thích cái kiểu trả lời này, cô thà rằng hấn tức giận như trước kia, đập phá mọi thứ còn hơn.

“Cậu...cậu...” Mặt cô càng lúc càng hồng: “Tại sao cậu lại nói bàn chải của cậu để quên ở nhà tôi trước mặt lớp trưởng chứ?”

“Bởi vì bàn chải của anh quả thật là quên ở nhà em mà.”

“Đó là cậu mua ở siêu thị, quên mang về.”

“Cái đó cũng không phải bàn chải đánh răng sao?” Trần Cửu Hân nhứ cặp chân mày anh tuấn.

“Cậu...” Cậu ta rõ ràng biết là cô không phải nói ý này: “Được, không nói chuyện bàn chải, vậy sao cậu...lại...”

“Lại cái gì?” Đôi chân mày kia lại càng nhướn cao hơn, rất hợp với gương mặt cười như không cười của Trần Cửu Hân, thật là làm cho người ta muốn đánh một phát.

“Tại sao lại nói bỏ quên quần áo ở nhà tôi?”

“Không phải mấy ngày trước em xin anh mấy cái áo sơ mi cũ không mặc nữa sao?”

“Đó là bởi vì tôi không muốn lúc cậu tốt nghiệp lại mặc áo sơ mi cũ như cái đùi giẻ.” Thạch Đan Kỳ tức giận nói.

“Chính là như vậy, áo cũ cũng là áo mà.”

Thạch Đan Kỳ giận đến nắm chặt hai quả đấm, dùng sức “A!” một tiếng. Tên đầu sỏ hại cô tức giận lại rất tỉnh táo, còn cười tủm tỉm nhìn cô nhảy lung lung. Cô rất ít khi vận động nên chỉ cần chạy mấy cái là đã thở hổn hển.

Thạch Đan Kỳ biết rõ là không có chuyện gì. Trần Cửu Hân chẳng qua là vì “sự kiện” hai tuần trước nên mới muốn nói ra lời nói gây hiểu lầm.

Lại nói tới buổi tối nào đó của nửa tháng trước, cô cùng mọi người trong tổ hẹn nhau cùng đi thư viện, muốn hoàn thành báo cáo cuối năm học.

Vốn là lớp trưởng nên tốt nghiệp từ năm ngoái nhưng vì muốn có nhiều thời gian chuẩn bị cho cuộc thi vào sở nghiên cứu nên cố ý ở lại, vừa đúng năm nay học cùng chuyên ngành với cô, lại cùng một tổ.

Bọn họ đang thảo luận hăng say thì laptop của lớp trưởng hết pin. Một nhóm người than trời trách đất, bắt đầu đi tìm viện binh.

Người duy nhất Thạch Đan Kỳ có thể nghĩ tới là Trần Cửu Hân.

Trần Cửu Hân cũng đã đạt tới trình độ nào đó, cậu ta vừa chạy vừa nói chuyện điện thoại, mười phút sau đã tới nơi. Một nhóm người lấy tư thế chào đón Đấng Cứu Thế để chào đón cậu ta. Vì mọi người thảo luận cả một buổi tối đã đói bụng rồi nên Thạch Đan Kỳ đề nghị muốn mua chút đồ ăn.

Lớp trưởng xung phong nhận việc chở cô đi mua đồ ăn. Lúc ấy ánh mắt lạnh băng của Trần Cửu Hân bắn tới, gần như muốn đâm xuyên qua người lớp trưởng.

“Kế bên cửa ra vào là cửa hàng tiện lợi, chắc là không cần phải chạy xe tới nơi khác chứ.”

Tất cả mọi người đều bị giọng nói của Trần Cửu Hân đông lạnh, vì anh nhận định cô chỉ có thể ngồi xe của anh.

Thạch Đan Kỳ không có ý kiến gì, lúc cô và lớp trưởng xách thức ăn về thì đột nhiên cậu ta kéo cô qua một bên, nắm tay cô thật chặt.

“Đan kỳ, anh biết lúc này nói chuyện này thì có hơi muộn nhưng anh hy vọng trước khi tốt nghiệp em có thể cho anh một câu trả lời... em có đồng ý chính thức hẹn hò với anh không?”

13. Chương 13

“Em...” Thạch Đan Kỳ ngẩn ra.

Sau đó, cô nhìn thấy thức ăn cô làm rơi trên mặt đất do quá kinh ngạc.

Không biết từ lúc nào Trần Cửu Hân đã đến gần hai người, trên tay còn cầm theo chiếc máy vi tính. Nếu như ánh mắt của anh có thể phát ra gai nhọn thì tin rằng bạn lớp trưởng này đã thành con nhím tinh.

“Cô ấy không muốn!” Trần Cửu Hân quả quyết trả lời thay cô, sau đó bước qua nắm tay cô đi về phía thư viện.

“Này, chờ một chút, cậu có ý gì?” Lớp trưởng vội vàng đuổi theo. Sự lạnh lẽo trong mắt Trần Cửu Hân càng ngày càng tăng, đột nhiên anh vươn tay ra... không ổn.

“Đó là laptop của lớp trưởng, cậu không được ném, ngàn vạn lần không được ném.” Thạch Đan Kỳ liều mạng ôm lấy cánh tay anh không chịu buông.

Nói giỡn sao, toàn bộ nội dung thảo luận của bọn họ đều nằm trong cái laptop này.

Trần Cửu Hân cười lạnh, ném laptop trong tay lên trời, Thạch Đan Kỳ gần như muốn té xỉu.

Lớp trưởng vội vàng bước một bước dài, kịp thời chụp được cái laptop. Cứu nguy thành công!hph n

Nhưng chờ khi anh quay đầu lại thì Thạch Đan Kỳ đã bị bắt đi...

Từ đó trở đi, anh biết cô có người theo đuổi. Từ đó trở đi, Thạch Đan Kỳ bị buột chặt bên Trần Cửu Hân, càng ngày càng chặt. Chỉ cần chỗ nào có lớp trưởng là chỗ đó có Trần Cửu Hân, anh tuyệt đối sẽ không để cô ở một mình với người đàn ông khác.

Kỳ quái! Tại sao đột nhiên Trần Cửu Hân lại kỳ quái như vậy? Không phải là cậu ta không đi học sao? Lần này nhất định là có chuyện.

Suy nghĩ của Thạch Đan Kỳ trở lại hiện tại, người đàn ông trước mắt không hề có một chút gì là biết sai.

“Đan kỳ!” Lớp trưởng đứng phía xa gọi cô, “Tối nay chúng ta có buổi tiệc liên hoan phải không? Cửu Hân có cùng đi không?”

“Không được, tối nay cậu ta bận rồi!” Thạch Đan Kỳ lập tức trợn mắt nói.

“Đừng nghe cô ấy nói, tôi rất rảnh.” Trần Cửu Hân thông thả ung dung nói.

“Này, cậu đừng có quá đáng, đây là buổi liên hoan tốt nghiệp của chúng tôi, cậu chạy tới làm gì?” Thạch Đan Kỳ la lên.

“Không sao, Trần Cửu Hân, cô ấy không mời cậu thì tôi mời.” Lớp trưởng cười tủm tỉm gia nhập cuộc chiến.

“Cám ơn.” hph n

“Trần Cửu Hân!” Thạch Đan Kỳ tức giận nhìn anh.

“Cửu Hân.” Anh cải chính.

“Cái gì?”

“Gọi anh là Cửu Hân là được rồi. Hoặc là giống mẹ anh kêu Tiểu Hân cũng được, anh không ngại.”

“Ai muốn thảo luận vấn đề này chứ?”

“Cửu Hân.” Trần Cửu Hân đột nhiên đứng dậy.

“Nếu như tôi không gọi thì sao?”

Trần Cửu Hân dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô, Thạch Đan Kỳ bỗng cảm thấy sợ hãi. Không được, cô quên mất người này rất là ma mãnh...

Trần Cửu Hân đuổi cánh tay ra. lllqdddnmn

Bị hôn.

Lúc cấp 3 anh chỉ dám nghĩ ở trong đầu, nếu quả thật có hôn cô thì tối thiểu cô chỉ “tức giận” anh. Nhưng bây giờ anh hoàn toàn không có gì để kiêng kỵ, anh hoàn toàn không sợ cô tức giận. Thậm chí cô càng tức thì anh càng vui.

Rốt cuộc cô cũng biết cậu ta có gì khác so với trước kia. Trước kia Trần Cửu Hân chẳng qua là miếng keo dán chó, dán một lúc sẽ rớt ra. Còn bây giờ cậu ta là kẹo mè gừng, càng kéo thì càng dính.

Cô thật sự là rất nhớ cuộc sống trước kia.

Thạch Đan Kỳ giận muốn cắn anh, môi anh khê lui về phía sau vài cm. Thừa lúc cô thở mạnh lại dính vào. Hai người chơi trò trốn tìm, rốt cuộc, cô cũng không giãy giụa nữa, ngoan ngoãn để anh chiếm đoạt...

“Ai, tuổi trẻ thật tốt.” Một bạn học lắc đầu một.“Ah, lớp học, cậu cũng tới.”

Lớp trưởng cười khỏ, ngồi lại chỗ của mình.

Thua, anh đã sớm thua...

Học chung với cô nhiều năm như vậy, anh chưa từng thấy Đan Kỳ tức giận ai. Đối với ai cũng lạnh nhạt, chỉ có Trần Cửu Hân mới có thể làm cho cô vừa tức vừa mắng, thậm chí là đánh.

Thật ra thì trong lòng cô ấy đã có Trần Cửu Hân? Chỉ là chính cô ấy cũng không biết. Chỉ khi ở chung với Trần Cửu Hân, cô mới có cảm xúc của một thiếu nữ...

Anh, đã sớm thua... truyện chỉ đăng ở dddannnlqqdoonn

Lớp trưởng cô đơn nhìn chằm chằm mặt bàn, dọn dẹp trái tim tan nát lần đầu tiên trong cuộc đời.

“Cái đó, bạn học, thật xin lỗi, nghe nói em trai chết bầm của tớ lại gây phiền phức cho cậu.” ddd...l.q..d

Cứ như vậy, Trần Cửu Tương lại một lần nữa quay lại cuộc sống “xin lỗi bạn học”.

Ô! Tại sao? Rốt cuộc là tại sao chứ? Hai nữ sinh đồng thời thở dài.

“Cậu nghe ai nói?”

“Mẹ tớ!” Trần Cửu Tương chắc chắn lưỡi.“Bình thường tên nhóc kia không cần ai chăm sóc. Từ nhỏ mẹ tớ nói gì thì nghe đó, chưa bao giờ nói láo.”

“Là lưỡi nói láo thì có!” Thạch Đan Kỳ bực mình nói.

“Không phải đâu? Khi còn bé mẹ ta thường hỏi nó có phải lại cúp cua không? Tại sao không làm bài tập? Tan học làm gì mà đánh nhau với người ta? Nó liền nói “không muốn làm” “lười viết”” hhhppp nn

“ “Tụi nó cần ăn đòn”, nghe câu này cậu có muốn đánh nó không?”

Thạch Đan Kỳ tưởng tượng tới hình ảnh đó, không nhịn được cười ra tiếng.

Trần Cửu Tương nghe cô cười, thật thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, mẹ tớ nhờ tớ đưa cho cậu thùng nho, cậu thấy chưa? Đó là do cậu tớ hái đó, rất ngọt. Lúc tớ đem tới thì cậu không có ở nhà nên không thể làm gì khác hơn là đặt ở trước cửa, dù sao mấy cái đó cũng không có ai trộm.”

“Thấy rồi, thay tớ cảm ơn dì Trần nha.” Cô làm mặt quỷ với thùng nho “Lần sau không cần đưa tớ nhiều như vậy... một mình tớ ăn không hết.”

“Thật ra thì bên trong một nửa là của tớ đấy, chẳng qua là tớ không thích ăn nho nên đưa cho cậu cả thùng luôn.”

Trần Cửu Tương hi hi ha ha nhận tội: “Tớ còn có chuyện, cậu lấy hết đi. Nếu tên nhóc kia còn gây phiền phức cho cậu thì cậu cứ đá nó một đá là xong. Dù sao thì tên nhóc đó cũng có nhiều người thích, luôn có mấy em như hoa an ủi linh hồn bị thương của nó mà. Kỳ lạ, tại sao lại có nhiều người bị tên nhóc kia lừa gạt như vậy?” hhhpppp nn

Ai, Thạch Đan Kỳ và Trần Cửu Tương thở dài, sau đó cúp điện thoại.

Thạch Đan Kỳ đi tới trước thùng nho, mùi thơm của nho bay khắp nơi. Cô cầm dao lên, tỉ mỉ rọt miếng băng keo, sau đó mở ra, trong đó có một bọc quần áo.

Cô lấy ra xem, dì Trần ghi một mảnh giấy để trên đó, muốn Trần Cửu Tương giao cho em trai.

Thạch Đan Kỳ nhìn đồng hồ đeo tay, hơn bảy giờ tối, có lẽ cậu ta đã đi dạy thêm về, vậy thì cứ gọi cậu ta đến đây lấy. Cô nghĩ đến việc Trần Cửu Hân cũng đi dạy học sinh thì cảm thấy buồn cười.

Cậu ta dạy ba nam sinh, các em ấy là con trai của giáo sư khoa điện tử, bản thân giáo sư đó cũng là một quái nhân, vừa đúng là ngư tử ngư vương với Trần Cửu Hân. Lúc ấy cô ủng hộ cậu ta nhận công việc này là vì mong cậu ta dùng thời gian cho những việc khác, không cần lúc nào cũng xuất hiện trước mặt cô.

Sự thật chứng minh! Không có gì là con người không thể làm được, không thể coi thường ý chí của một người đàn ông.

Chỉ là không biết bộ dạng của Trần Cửu Hân khi làm gia sư thì có ngầu không? Trên nguyên tắc, cậu ta đối với mọi người đều thờ ơ, chỉ có ở trước mặt cô mới mặt dày mày dạn. Học sinh của cậu ta rất có thể là bị cái khuôn mặt lạnh băng kia hù dọa

“Này? Trần Cửu Hân, chị cậu mang quần áo mà dì Trần mua cho cậu mang đến chỗ tôi, lát nữa cậu qua lấy được không?... Được, cùng ăn à, tôi chỉ tùy tiện ăn mì sợi thôi, cậu không cần mua cái khác.”

Thạch Đan Kỳ dùng di động liên lạc xong thì đi tới tủ lạnh nho nhỏ của mình, lấy thức ăn ra bỏ vào lò vi sóng. Sức ăn của Trần Cửu Hân gấp ba bốn lần cô, cho nên cô phải chuẩn bị trước.

Không đến mười phút. Chuông cửa reo lên. ddddllllqqdd...

Ah, động tác nhanh như vậy sao? Cô còn chưa tắm xong.

Thạch Đan Kỳ vội vã chạy đi mở cửa.đ...d.d...ll..d.d...q...d..

“Cậu phải chờ một chút, tôi chưa nấu gì hết...”

Cô vừa kéo cửa vừa càu nhàu. Một người phụ nữ trung niên đứng bên ngoài, dùng ánh mắt dò dẫm chăm chú nhìn cô.

“Tiểu Đan...”

14. Chương 14

“Này? Trần Cửu Hân, chị cậu mang quần áo mà dì Trần mua cho cậu mang đến chỗ tôi, lát nữa cậu qua lấy được không?”

“Được, thuận tiện lại nhà em ăn cơm.” dddlll’’qq’’ddd

“Được, cùng ăn à, tôi chỉ tùy tiện ăn mì sợi thôi, cậu không cần mua cái khác.”

“Ừ.” Trần Cửu Hân cất di động vào túi quần, quay đầu nói với học sinh, ánh mắt dịu dàng trong nháy mắt trở nên lạnh băng: “Còn không mau làm đi. Mấy đề này đã hiểu chưa?”

“Đã hiểu đã hiểu.” Học sinh Tống Thánh dùng sức gật đầu: “Thầy giáo, hôm nay thầy không ở lại ăn cơm sao?”

“Không cần. Nếu như còn gì không hiểu thì hôm sau thảo luận tiếp.” Đến giờ rồi, anh muốn đi.
dd???lll???qqdd

Tống Thánh đối với vị gia sư này vừa kính lại vừa sợ. Kính chính là vật lý, hóa học đến số học, không môn nào anh ta không biết. Sợ là vì gương mặt của anh ta rất lạnh lùng, đôi mắt như chim ưng không hề có cảm xúc gì, chỉ nhìn thôi cũng làm người ta sợ hãi, đến hai chữ “lui bước” cũng quên nó viết như thế nào.

“Nhưng thầy giáo, mẹ em nói hôm nay thầy nhất định phải ở lại ăn cơm.”

“Không được, thay tôi cảm ơn bác gái, bạn gái tôi còn chờ ở nhà.” Trần Cửu Hân hờ hững dọn dẹp ba lô của mình.

Quả nhiên là bạn gái nha! Tống Thánh cười nham nhở.

“Người cười cái gì?” Trần Cửu Hân lạnh lùng nhìn.

“Không có, không có!” Đầu Tống Thánh đầy mồ hôi lạnh: “Em chỉ đang nghĩ thầy mà cũng có bạn gái sao... Không phải. Nhất định là bạn gái của thầy rất xinh đẹp.”

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là mất mạng rồi. ddddd./l/q/dd

“Ừ.” Nói đến bạn gái, gương mặt lạnh băng của anh lại không nhịn được lộ ra nụ cười “Tôi đi trước.” Trần Cửu Hân vác ba lô lên lưng, đi xuống lầu. Vợ của giáo sư ngồi trong phòng khách nhìn thấy, ánh mắt sáng lên, lập tức nở nụ cười đi tới.

“A, Cửu Hân, cậu phải đi sao? Không phải bác đã nói thằng nhóc kia nói với con là tối nay ở lại ăn cơm sao? Hôm nay cũng có một cô bé tới đây ăn cơm.”

Người bình thường đại khái sẽ cho rằng cô bé này đáng đáp không tệ, chỉ là Trần Cửu Hân không có cảm giác gì... Trên căn bản, hẳn đối với con gái trừ Thạch Đan Kỳ thì không hề có cảm giác gì.

“Thật xin lỗi, buổi tối con còn có chút chuyện, phải đi trước.” Đến nhìn anh cũng không nhìn cô gái kia một cái, chỉ lạnh nhạt gật đầu với vợ của giáo sư rồi tiếp tục đi ra ngoài.

“Chuyện gì không thể để sau được sao? Bác muốn giới thiệu một người với con.” Bà vợ vàng gọi anh lại.

Về mặt của nữ sinh vốn đang chán nản thì vừa thấy được một anh chàng cao to đẹp trai liền lập tức thay đổi. Cô giương lên một nụ cười tươi và cao ngạo.

Trần Cửu Hân nhìn thấy, mặt mũi so với trứng gà cũng không khác biệt lắm.

“Xin lỗi, bạn gái của con vẫn đang chờ con.”

“Bạn gái?” Vợ của giáo sư và cô nữ sinh kia đều ngây ngẩn cả người.

“Bác gái, con đi trước.” Anh trực tiếp đi tới cửa.

“Cửu Hân, thật sự không thể ở lại ăn cơm sao? Cô bé này là chị họ của con bác, tên là Ngụy Khinh Doanh, cũng học đại học năm hai giống con, mặc dù không cùng trường nhưng cùng một ngành. Bác muốn cho hai người làm quen một chút, hai người nhất định có rất nhiều chủ đề chung để nói với nhau.”

“Con chào bác. Hẹn gặp lại.”

Từ đầu tới cuối, vị mỹ nữ kia không hề có cơ hội mở miệng...

Trần Cửu Hân chạy xe nhanh như điện đến nhà Thạch Đan Kỳ. Bình thường cô ấy rất ít khi chủ động tìm anh cho nên hôm nay tâm tình của anh rất tốt.

Lúc dừng đèn đỏ trên đường thì anh thấy có người bán đậu hủ lá dứa, Kỳ Kỳ thích nhất là món này. Trần Cửu Hân dừng xe kế bên người bán, vội vàng mua một bịch rồi chạy đi.

Anh dừng xe dưới lầu nhà cô, ba chân bốn cẳng chạy lên lầu, móc chìa khóa ra mở cửa.

Cái chìa khóa này, dĩ nhiên cũng là anh vừa trộm vừa lừa gạt, vừa dấm vừa xoa, đem hết các biện pháp mới lấy được. Thạch Đan Kỳ chịu không nổi sự cọ xát của anh nên mới thả ra, chỉ cần anh cố chấp dính lấy thì hàng phòng ngự của cô sẽ tiêu tan.

Anh vui vẻ mở cửa: “Anh về rồi đây, có mua món đậu hủ...”

Anh nhất thời kinh ngạc.

Người phụ nữ xa lạ đang đứng giữa phòng vì sự xuất hiện đột ngột của Trần Cửu Hân mà hết hồn. Trần Cửu Hân ở chỗ này lâu như vậy, lần đầu tiên mới gặp người phụ nữ này.

Trang phục của bà ta tương đối cao quý, mặc dù không phải là hàng hiệu cao cấp nhưng nhất định không hề rẻ.

Đây là mẹ của Kỳ Kỳ! Anh kết luận.

Về ngoài của hai mẹ con cô quá giống nhau, lúc Kỳ Kỳ hơn 40 tuổi, nhất định sẽ có bộ dáng này.

Mẹ của cô cũng để mái tóc giống cô, chỉ là hơi uốn xoắn phần đuôi, nhìn thành thực hơn nhiều. Hai người họ nhìn rất lạnh lợi, xinh xắn nhưng mà mặt của mẹ cô hơi dài còn Kỳ Kỳ thì cân xứng hơn.

Từ tâm lý yêu ai yêu cả đường đi lối về, Trần Cửu Hân nở nụ cười trước những người phụ nữ trung niên thì ngược lại, nhìn vô cùng mất tự nhiên. Bà ta tránh ánh mắt anh như sợ anh nhìn ra điều gì.

Trần Cửu Hân nhìn sang Thạch Đan Kỳ, cô đang sắp xếp món ăn trên bàn, thái độ thờ ơ. Anh cảm thấy không khí trong phòng có chút kỳ lạ.

“Tiểu Đan, thì ra đây là bạn của con, vậy... Vậy mẹ đi trước.” Người phụ nữ vội vàng móc một lá thư từ trong túi ra, bỏ vào trong tay cô. “Đây là một chút tâm ý, nếu như không đủ thì nói ẹ biết, mẹ sẽ lại nghĩ cách.”

“Không cần.” Thạch Đan Kỳ lạnh nhạt đẩy trả bì thư về: “Tự con có thể đi làm, học phí thì có trường học cho vay, cuộc sống cũng rất nhẹ nhàng.”

Trần Cửu Hân lạnh lùng nhìn đến bì thư mỏng, bên trong có thể là bốn, năm tờ tiền lớn. Anh cười trộm.

15. Chương 15

“Em...” Thạch Đan Kỳ ngẩn ra.

Sau đó, cô nhìn thấy thức ăn cô làm rơi trên mặt đất do quá kinh ngạc.

Không biết từ lúc nào Trần Cửu Hân đã đến gần hai người, trên tay còn cầm theo chiếc máy vi tính. Nếu như ánh mắt của anh có thể phát ra gai nhọn thì tin rằng bạn lớp trưởng này đã thành con nhím tinh.

“Cô ấy không muốn!” Trần Cửu Hân quả quyết trả lời thay cô, sau đó bước qua nắm tay cô đi về phía thư viện.

“Này, chờ một chút, cậu có ý gì?” Lớp trưởng vội vàng đuổi theo. Sự lạnh lẽo trong mắt Trần Cửu Hân càng ngày càng tăng, đột nhiên anh vươn tay ra... không ổn.

“Đó là laptop của lớp trưởng, cậu không được ném, ngàn vạn lần không được ném.” Thạch Đan Kỳ liều mạng ôm lấy cánh tay anh không chịu buông.

Nói giỡn sao, toàn bộ nội dung thảo luận của bọn họ đều nằm trong cái laptop này.

Trần Cửu Hân cười lạnh, ném laptop trong tay lên trời, Thạch Đan Kỳ gần như muốn té xỉu.

Lớp trưởng vội vàng bước một bước dài, kịp thời chụp được cái laptop. Cứu nguy thành công! hp nn

Nhưng chờ khi anh quay đầu lại thì Thạch Đan Kỳ đã bị bắt đi...

Từ đó trở đi, anh biết cô có người theo đuổi. Từ đó trở đi, Thạch Đan Kỳ bị buột chặt bên Trần Cửu Hân, càng ngày càng chặt. Chỉ cần chỗ nào có lớp trưởng là chỗ đó có Trần Cửu Hân, anh tuyệt đối sẽ không để cô ở một mình với người đàn ông khác.

Kỳ quái! Tại sao đột nhiên Trần Cửu Hân lại kỳ quái như vậy? Không phải là cậu ta không đi học sao? Lần này nhất định là có chuyện.

Suy nghĩ của Thạch Đan Kỳ trở lại hiện tại, người đàn ông trước mắt không hề có một chút gì là biết sai.

“Đan kỳ!” Lớp trưởng đứng phía xa gọi cô, “Tối nay chúng ta có buổi tiệc liên hoan phải không? Cửu Hân có cùng đi không?”

“Không được, tối nay cậu ta bận rồi!” Thạch Đan Kỳ lập tức trợn mắt nói.

“Đừng nghe cô ấy nói, tôi rất rảnh.” Trần Cửu Hân thông thả ung dung nói.

“Này, cậu đừng có quá đáng, đây là buổi liên hoan tốt nghiệp của chúng tôi, cậu chạy tới làm gì?” Thạch Đan Kỳ la lên.

“Không sao, Trần Cửu Hân, cô ấy không mời cậu thì tôi mời.” Lớp trưởng cười tủm tỉm gia nhập cuộc chiến.

“Cám ơn.” hhp nn

“Trần Cửu Hân!” Thạch Đan Kỳ tức giận nhìn anh.

“Cửu Hân.” Anh cải chính.

“Cái gì?”

“Gọi anh là Cửu Hân là được rồi. Hoặc là giống mẹ anh kêu Tiểu Hân cũng được, anh không ngại.”

“Ai muốn thảo luận vấn đề này chứ?”

“Cửu Hân.” Trần Cửu Hân đột nhiên đứng dậy.

“Nếu như tôi không gọi thì sao?”

Trần Cửu Hân dùng ánh mắt sắc bén nhìn cô, Thạch Đan Kỳ bỗng cảm thấy sợ hãi. Không được, cô quên mất người này rất là ma mãnh...

Trần Cửu Hân duỗi cánh tay ra. lllqddnnn

Bị hôn.

Lúc cấp 3 anh chỉ dám nghĩ ở trong đầu, nếu quả thật có hôn cô thì tối thiểu cô chỉ “tức giận” anh. Nhưng bây giờ anh hoàn toàn không có gì để kiêng kỵ, anh hoàn toàn không sợ cô tức giận. Thậm chí cô càng tức thì anh càng vui.

Rốt cuộc cô cũng biết cậu ta có gì khác so với trước kia. Trước kia Trần Cửu Hân chẳng qua là miếng keo dán chó, dán một lúc sẽ rớt ra. Còn bây giờ cậu ta là kẹo mè sợi, càng kéo thì càng dính.

Cô thật sự là rất nhớ cuộc sống trước kia.

Thạch Đan Kỳ giận muốn cắn anh, môi anh khê lui về phía sau vài cm. Thừa lúc cô thở mạnh lại dính vào. Hai người chơi trò trốn tìm, rốt cuộc, cô cũng không giãy giữa nữa, ngoan ngoãn để anh chiếm đoạt...

“Ai, tuổi trẻ thật tốt.” Một bạn học lắc đầu một.“Ah, lớp học, cậu cũng tới.”

Lớp trưởng cười khỏ, ngồi lại chỗ của mình.

Thua, anh đã sớm thua...

Học chung với cô nhiều năm như vậy, anh chưa từng thấy Đan Kỳ tức giận ai. Đối với ai cũng lạnh nhạt, chỉ có Trần Cửu Hân mới có thể làm cho cô vừa tức vừa mừng, thậm chí là đánh.

Thật ra thì trong lòng cô ấy đã có Trần Cửu Hân? Chỉ là chính cô ấy cũng không biết. Chỉ khi ở chung với Trần Cửu Hân, cô mới có cảm xúc của một thiếu nữ...

Anh, đã sớm thua... truyện chỉ đăng ở dddannnlqqdoonn

Lớp trưởng cô đơn nhìn chăm chăm mặt bàn, dọn dẹp trái tim tan nát lần đầu tiên trong cuộc đời.

“Cái đó, bạn học, thật xin lỗi, nghe nói em trai chết bầm của tớ lại gây phiền phức cho cậu.” ddd...l..q..d

Cứ như vậy, Trần Cửu Tương lại một lần nữa quay lại cuộc sống “xin lỗi bạn học”.

Ồ! Tại sao? Rốt cuộc là tại sao chứ? Hai nữ sinh đồng thời thở dài.

“Cậu nghe ai nói?”

“Mẹ tớ!” Trần Cửu Tương chắc chắn lưỡi. “Bình thường tên nhóc kia không cần ai chăm sóc. Từ nhỏ mẹ tớ nói gì thì nghe đó, chưa bao giờ nói láo.”

“Là lưỡi nói láo thì có!” Thạch Đan Kỳ bực mình nói.

“Không phải đâu? Khi còn bé mẹ ta thường hỏi nó có phải lại cúp cua không? Tại sao không làm bài tập? Ta học làm gì mà đánh nhau với người ta? Nó liền nói “không muốn làm” “lười viết”” hhhppp nn

“ “Tụi nó cần ăn đòn”, nghe câu này cậu có muốn đánh nó không?”

Thạch Đan Kỳ tưởng tượng tới hình ảnh đó, không nhịn được cười ra tiếng.

Trần Cửu Tương nghe cô cười, thật thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, mẹ tớ nhờ tớ đưa cho cậu thùng nho, cậu thấy chưa? Đó là do cậu tớ hái đó, rất ngọt. Lúc tớ đem tới thì cậu không có ở nhà nên không thể làm gì khác hơn là đặt ở trước cửa, dù sao mấy cái đó cũng không có ai trộm.”

“Thấy rồi, thay tớ cảm ơn dì Trần nha.” Cô làm mặt quỷ với thùng nho “Lần sau không cần đưa tớ nhiều như vậy... một mình tớ ăn không hết.”

“Thật ra thì bên trong một nửa là của tớ đấy, chẳng qua là tớ không thích ăn nho nên đưa cho cậu cả thùng luôn.”

Trần Cửu Tương hi hi ha ha nhận tội: “Tớ còn có chuyện, cậu lấy hết đi. Nếu tên nhóc kia còn gây phiền phức cho cậu thì cậu cứ đá nó một đá là xong. Dù sao thì tên nhóc đó cũng có nhiều người thích, luôn có mấy em như hoa an ủi linh hồn bị thương của nó mà. Kỳ lạ, tại sao lại có nhiều người bị tên nhóc kia lừa gạt như vậy?” hhhppppp nn

Ai, Thạch Đan Kỳ và Trần Cửu Tương thở dài, sau đó cúp điện thoại.

Thạch Đan Kỳ đi tới trước thùng nho, mùi thơm của nho bay khắp nơi. Cô cầm dao lên, tỉ mỉ rọt miếng băng keo, sau đó mở ra, trong đó có một bọc quần áo.

Cô lấy ra xem, dì Trần ghi một mảnh giấy để trên đó, muốn Trần Cửu Tương giao cho em trai.

Thạch Đan Kỳ nhìn đồng hồ đeo tay, hơn bảy giờ tối, có lẽ cậu ta đã đi dạy thêm về, vậy thì cứ gọi cậu ta đến đây lấy. Cô nghĩ đến việc Trần Cửu Hân cũng đi dạy học sinh thì cảm thấy buồn cười.

Cậu ta dạy ba nam sinh, các em ấy là con trai của giáo sư khoa điện tử, bản thân giáo sư đó cũng là một quái nhân, vừa đúng là ngư tử ngư tử với Trần Cửu Hân. Lúc ấy cô ủng hộ cậu ta nhận công việc này là vì mong cậu ta dùng thời gian cho những việc khác, không cần lúc nào cũng xuất hiện trước mặt cô.

Sự thật chứng minh! Không có gì là con người không thể làm được, không thể coi thường ý chí của một người đàn ông.

Chỉ là không biết bộ dạng của Trần Cửu Hân khi làm gia sư thì có ngầu không? Trên nguyên tắc, cậu ta đối với mọi người đều thờ ơ, chỉ có ở trước mặt cô mới mặt dày mày dạn. Học sinh của cậu ta rất có thể là bị cái khuôn mặt lạnh băng kia hù dọa

“Này? Trần Cửu Hãn, chị cậu mang quần áo mà dì Trần mua cho cậu mang đến chỗ tôi, lát nữa cậu qua lấy được không?... Được, cùng ăn à, tôi chỉ tùy tiện ăn mì sợi thôi, cậu không cần mua cái khác.”

Thạch Đan Kỳ dùng di động liên lạc xong thì đi tới tủ lạnh nhỏ của mình, lấy thức ăn ra bỏ vào lò vi sóng. Sức ăn của Trần Cửu Hãn gấp ba bốn lần cô, cho nên cô phải chuẩn bị trước.

Không đến mười phút. Chuông cửa reo lên. ddddlqdd....

Ah, động tác nhanh như vậy sao? Cô còn chưa tắm xong.

Thạch Đan Kỳ vội vã chạy đi mở cửa.đ...d...ll...d...q...d..

“Cậu phải chờ một chút, tôi chưa nấu gì hết...”

Cô vừa kéo cửa vừa càu nhàu. Một người phụ nữ trung niên đứng bên ngoài, dùng ánh mắt do dự chằm chằm nhìn cô.

“Tiểu Đan...”

16. Chương 16

“Này? Trần Cửu Hãn, chị cậu mang quần áo mà dì Trần mua cho cậu mang đến chỗ tôi, lát nữa cậu qua lấy được không?”

“Được, thuận tiện lại nhà em ăn cơm.” dddlll’qq’ddd

“Được, cùng ăn à, tôi chỉ tùy tiện ăn mì sợi thôi, cậu không cần mua cái khác.”

“Ừ.” Trần Cửu Hãn cất di động vào túi quần, quay đầu nói với học sinh, ánh mắt dịu dàng trong nháy mắt trở nên lạnh băng: “Còn không mau làm đi. Mấy đề này đã hiểu chưa?”

“Đã hiểu đã hiểu.” Học sinh Tống Thánh dùng sức gật đầu: “Thầy giáo, hôm nay thầy không ở lại ăn cơm sao?”

“Không cần. Nếu như còn gì không hiểu thì hôm sau thảo luận tiếp.” Đến giờ rồi, anh muốn đi. dd???lll???qqddd

Tống Thánh đối với vị gia sư này vừa kính lại vừa sợ. Kính chính là vật lý, hóa học đến số học, không môn nào anh ta không biết. Sợ là vì gương mặt của anh ta rất lạnh lùng, đôi mắt như chim ưng không hề có cảm xúc gì, chỉ nhìn thôi cũng làm người ta sợ hãi, đến hai chữ “lui bước” cũng quên nó viết như thế nào.

“Nhưng thầy giáo, mẹ em nói hôm nay thầy nhất định phải ở lại ăn cơm.”

“Không được, thay tôi cảm ơn bác gái, bạn gái tôi còn chờ ở nhà.” Trần Cửu Hãn hờ hững dọn dẹp ba lô của mình.

Quả nhiên là bạn gái nha! Tống Thánh cười nham nhở.

“Người cười cái gì?” Trần Cửu Hãn lạnh lùng nhìn.

“Không có, không có!” Đầu Tống Thánh đầy mồ hôi lạnh: “Em chỉ đang nghĩ thầy mà cũng có bạn gái sao... Không phải. Nhất định là bạn gái của thầy rất xinh đẹp.”

Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa là mất mạng rồi. ddddd./l//q//dd

“Ừ.” Nói đến bạn gái, gương mặt lạnh băng của anh lại không nhịn được lộ ra nụ cười “Tôi đi trước.” Trần Cửu Hãn vác ba lô lên lưng, đi xuống lầu. Vợ của giáo sư ngồi trong phòng khách nhìn thấy, ánh mắt sáng lên, lập tức nở nụ cười đi tới.

“A, Cửu Hãn, cậu phải đi sao? Không phải bác đã nói thằng nhóc kia nói với con là tối nay ở lại ăn cơm sao? Hôm nay cũng có một cô bé tới đây ăn cơm.”

Người bình thường đại khái sẽ cho rằng cô bé này đáng đáp không tệ, chỉ là Trần Cửu Hân không có cảm giác gì... Trên căn bản, hẳn đối với con gái trừ Thạch Đan Kỳ thì không hề có cảm giác gì.

“Thật xin lỗi, buổi tối con còn có chút chuyện, phải đi trước.” Đến nhìn anh cũng không nhìn cô gái kia một cái, chỉ lạnh nhạt gật đầu với vợ của giáo sư rồi tiếp tục đi ra ngoài.

“Chuyện gì không thể để sau được sao? Bác muốn giới thiệu một người với con.” Bà vợ vàng gọi anh lại.

Về mặt của nữ sinh vốn đang chán nản thì vừa thấy được một anh chàng cao to đẹp trai liền lập tức thay đổi. Cô giương lên một nụ cười tươi và cao ngạo.

Trần Cửu Hân nhìn thấy, mặt mũi so với trứng gà cũng không khác biệt lắm.

“Xin lỗi, bạn gái của con vẫn đang chờ con.”

“Bạn gái?” Vợ của giáo sư và cô nữ sinh kia đều ngây ngẩn cả người.

“Bác gái, con đi trước.” Anh trực tiếp đi tới cửa.

“Cửu Hân, thật sự không thể ở lại ăn cơm sao? Cô bé này là chị họ của con bác, tên là Ngụy Khinh Doanh, cũng học đại học năm hai giống con, mặc dù không cùng trường nhưng cùng một ngành. Bác muốn cho hai người làm quen một chút, hai người nhất định có rất nhiều chủ đề chung để nói với nhau.”

“Con chào bác. Hẹn gặp lại.”

Từ đầu tới cuối, vị mỹ nữ kia không hề có cơ hội mở miệng...

Trần Cửu Hân chạy xe nhanh như điện đến nhà Thạch Đan Kỳ. Bình thường cô ấy rất ít khi chủ động tìm anh cho nên hôm nay tâm tình của anh rất tốt.

Lúc dừng đèn đỏ trên đường thì anh thấy có người bán đậu hủ lá dứa, Kỳ Kỳ thích nhất là món này. Trần Cửu Hân dừng xe kế bên người bán, vợ vàng mua một bịch rồi chạy đi.

Anh dừng xe dưới lầu nhà cô, ba chân bốn cẳng chạy lên lầu, móc chìa khóa ra mở cửa.

Cái chìa khóa này, dĩ nhiên cũng là anh vừa trộm vừa lừa gạt, vừa dỗ dành vừa xoa, đem hết các biện pháp mới lấy được. Thạch Đan Kỳ chịu không nổi sự cợt xát của anh nên mới thả ra, chỉ cần anh cố chấp dính lấy thì hàng phòng ngự của cô sẽ tiêu tan.

Anh vui vẻ mở cửa: “Anh về rồi đây, có mua món đậu hủ...”

Anh nhất thời kinh ngạc.

Người phụ nữ xa lạ đang đứng giữa phòng vì sự xuất hiện đột ngột của Trần Cửu Hân mà hết hồn. Trần Cửu Hân ở chỗ này lâu như vậy, lần đầu tiên mới gặp người phụ nữ này.

Trang phục của bà ta tương đối cao quý, mặc dù không phải là hàng hiệu cao cấp nhưng nhất định không hề rẻ.

Đây là mẹ của Kỳ Kỳ! Anh kết luận.

Về ngoài của hai mẹ con cô quá giống nhau, lúc Kỳ Kỳ hơn 40 tuổi, nhất định sẽ có bộ dáng này.

Mẹ của cô cũng để mái tóc giống cô, chỉ là hơi uốn xoắn phần đuôi, nhìn thành thực hơn nhiều. Hai người họ nhìn rất lạnh lợi, xinh xắn nhưng mà mặt của mẹ cô hơi dài còn Kỳ Kỳ thì cân xứng hơn.

Từ tâm lý yêu ai yêu cả đường đi lối về, Trần Cửu Hân nở nụ cười trước nhưng người phụ nữ trung niên thì ngược lại, nhìn vô cùng mất tự nhiên. Bà ta tránh ánh mắt anh như sợ anh nhìn ra điều gì.

Trần Cửu Hân nhìn sang Thạch Đan Kỳ, cô đang sắp xếp món ăn trên bàn, thái độ thờ ơ. Anh cảm thấy không khí trong phòng có chút kỳ lạ.

“Tiểu Đan, thì ra đây là bạn của con, vậy... Vậy mẹ đi trước.” Người phụ nữ vợ vàng móc một lá thư từ trong túi ra, bỏ vào trong tay cô. “Đây là một chút tâm ý, nếu như không đủ thì nói ẹ biết, mẹ sẽ lại nghĩ cách.”

“Không cần.” Thạch Đan Kỳ lạnh nhạt đẩy trả bì thư về: “Tự con có thể đi làm, học phí thì có trường học cho vay, cuộc sống cũng rất nhẹ nhàng.”

Trần Cửu Hân lạnh lùng nhìn đến bì thư mỏng, bên trong có thể là bốn, năm tờ tiền lớn. Anh cười trộm.

17. Chương 17

Cái này cũng là làm cho có lệ, người phụ nữ ngừng một chút rồi từ từ đem bì thư thu về. Trong mắt anh thoáng qua sự lạnh khốc làm nhiệt độ trong phòng giảm xuống mấy độ.

Người phụ nữ tránh ánh mắt của hai người trẻ tuổi: “VẬY... lần sau mẹ trở lại thăm con.” Sau đó vội vã rời đi.

Cái quái gì thế này? Bà ta có tiền ăn mặc nhưng lại không có tiền cho con gái học hành, mượn phòng sao?

Ánh mắt của Thạch Đan Kỳ âm đạm. Trần Cửu Hân im lặng nhìn cô, không nói gì.

Một lúc sau, Thạch Đan Kỳ lấy lại tinh thần, nhìn anh cười: “Cậu chờ tôi một chút.” Trần Cửu Hân nhìn ra cô cười miễn cưỡng, chỉ gật đầu một cái, lấy món đậu hủ ra.

Từ chị của mình anh biết, từ khi còn đi học Thạch Đan Kỳ đã bắt đầu kiếm tiền sinh hoạt. Anh đã từng nghĩ tại sao cô đến Đài Bắc mà còn phải khổ cực như vậy, khả năng duy nhất là vì mẹ cô ấy cũng không giàu có gì. Có thể là vì muốn kiếm thêm thu nhập nên không thể ở chung với con gái.

Ai ngờ, hôm nay gặp mặt thì chuyện lại hoàn toàn không phải thế. Mẹ cô ấy có thiếu tiền thì cũng không phải do kinh tế khó khăn. Quần áo bà ta mặc trên người là quần áo của người làm vợ nhà giàu.

Ánh mắt của Trần Cửu Hân lạnh băng. Anh có thể chịu được mẹ của Thạch Đan Kỳ vì nghèo quá nên không nuôi nổi cô nhưng không thể chịu được chuyện cô bị người khác ngược đãi.

Đợi một lúc lâu, Thạch Đan Kỳ không có động tĩnh gì, anh mới quay đầu nhìn lại, lại thấy cô đang đứng trước lò vi ba, khóc.

“Ngoan, không sao.” Anh bước nhanh tới, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực.

Cô tựa vào trên bả vai của Trần Cửu Hân, đột nhiên cảm thấy rất biết ơn vì cậu ta đang ở bên cô.

“Bà ấy là mẹ tôi.” Một lúc lâu sau, cô lau nước mắt, nhẹ nhàng nói.

“Anh biết.” Anh ôm cô trở về ghế ngồi, ôm vào trong ngực mình.

“Bà ấy tới thăm tôi, thuận tiện hỏi tôi có thiếu tiền không...”

Trần Cửu Hân hừ lạnh một tiếng.

Không cần cái bì thư mỏng kia thì anh cũng nuôi nổi cô. Anh nhận công việc gia sư là cũng vì cô.

Bản thân anh cũng không tiêu nhiều tiền, ăn mặc ở đều là dùng đồ của người nhà gửi lên, cho nên tiền làm gia sư hàng tháng anh đều bỏ vào tài khoản ngân hàng, sau đó đem thẻ ATM giao cho cô.

Lúc đầu Thạch Đan Kỳ không chịu nhận tiền của anh, nhưng anh không để ý, cật lực bịt tai không để ý đến cô. Bình thường Kỳ Kỳ cũng có đi làm thêm nhưng sinh viên vừa học vừa làm thì thu nhập không ổn định, có mấy lần cô thật sự kẹt quá cũng phải dùng đến số tiền trong tài khoản.

Lần đầu tiên Trần Cửu Hân biết thật sự mình có thể “nuôi” cô thì trong lòng tràn ngập cảm giác thỏa mãn! Anh sẽ chăm sóc Kỳ Kỳ, vĩnh viễn sẽ không để cô chịu khổ.

Thạch Đan Kỳ thở dài, từ trong ngực Trần Cửu Hân ngồi dậy, cúi đầu nhìn ngón tay mình, sâu kín mở miệng.

“Tôi là đứa bé mẹ vụng trộm với người ngoài sinh ra.” đ.”ll[[[qq

”dd

Trần Cửu Hân ngẩn ra. Anh nghĩ ra rất nhiều trường hợp, bao gồm cả chuyện mẹ cô tái giá nên mới không mang cô theo, anh không nghĩ tới sự thật lại là như vậy.

“Lúc mẹ tôi kết hôn tới năm thứ ba thì tình cảm với chồng có vấn đề.” Thạch Đan Kỳ lạnh nhạt mở miệng, giống như câu chuyện mình đang kể là chuyện xưa của người không quen biết: “Có một lần chồng bà ấy phải chuyển tới Đại Lục mà không dẫn bà ấy theo nên mọi chuyện rùm beng lên, mẹ tôi tức giận chạy về nhà mẹ ở Đài Nam, thề lần này nhất định phải ly hôn với chồng.”

“Vừa lúc đó, bà ấy gặp lại mối tình đầu... mọi chuyện cứ diễn ra một cách tự nhiên.” Thạch Đan Kỳ giương khóe miệng: “Người tình của bà ấy cố gắng lấy lòng bà ấy, hơn nữa đồng ý sau khi ly hôn sẽ mang theo bà ấy đi nơi khác. Mẹ tôi chưa bao giờ đi làm, ở nhà thì dựa vào cha, cưới rồi thì dựa vào chồng, vốn là còn lo lắng cho chuyện sau khi ly hôn nên không dám nói mọi chuyện ra. Hôm nay đã có người cam kết, bà cũng an tâm mà có quan hệ với người đó.”

“Ai ngờ, lúc bà ấy phát hiện mình mang thai không lâu thì người đàn ông kia bỏ chạy. Lúc ấy bà ấy luống cuống, bởi vì phát hiện quá muộn, phá thai sẽ rất nguy hiểm. Bất đắc dĩ, chỉ có thể nhân lúc chồng đi Đại Lục, mượn cơ chạy về nhà mẹ ở Đài Nam, len lén sinh tôi ra.”

“Không lâu chồng bà ấy trở lại, bà ấy cũng vội vàng quay về, cứ như vậy, thần không biết quỷ không hay, cho tới bây giờ chồng bà ấy cũng không biết vợ đã từng ngoại tình, còn sinh ra một đứa trẻ.” dl.///q//d//

Thạch Đan Kỳ nâng gương mặt tươi cười lên nhìn chăm chú vào Trần Cửu Hân: “Bây giờ cậu đã biết phụ nữ bọn tôi thật lợi hại phải không? Đàn ông ở bên ngoài trộm sinh đứa không phải là chuyện gì lạ, phụ nữ ở bên ngoài trộm sinh đứa nhỏ, còn không bị phát hiện, đây mới gọi là có bản lĩnh!”

Miệng cô cười nhưng đáy mắt lại hiện lên vẻ bi ai. Trái tim Trần Cửu Hân đau xót, cúi đầu khẽ hôn chóp mũi của cô, cúi đầu an ủi cô.

“Mẹ tôi không biết phải làm gì nếu rời khỏi chồng nên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục lừa gạt, ném tôi cho ông ngoại bà ngoại chăm sóc. Chồng của bà ấy kiểm soát tiền rất chặt nên mỗi tháng chỉ có thể len lén đưa cho bà ngoại tôi phí nuôi dưỡng. Nhưng khi tôi được mười hai tuổi, ông bà ngoại qua đời, bà ấy cũng không thể mang tôi về nhà nên len lén mượn cho tôi một căn phòng, nuôi tôi ở bên ngoài.”dd.l..q..d”

“Lúc chồng bà ấy đi Đại Lục thì thức ăn trong nhà so với bình thường có nhiều hơn một chút, cuộc sống của tôi cũng tốt hơn một chút. Lúc ông ấy quay về thì lại phải thắt chặt chi tiêu, tiết kiệm sống qua ngày.” Cô kéo nhẹ khóe miệng: “Thật ra tôi nên cảm ơn ông ấy, coi như là ông ấy cũng nuôi tôi lớn.” ddllqqd

Cho nên cô mới không hề đề cập tới cha của mình. Cho nên cô mới không ở chung với người thân duy nhất. Cho nên nhiều năm qua anh chưa bao giờ gặp mẹ cô.

Anh nghĩ đến cô mới mười hai tuổi đã phải sống một mình thì ngực hừng hực lửa giận.

Một đứa bé nhỏ như vậy, nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì sao? Lúc bị bệnh ai chăm sóc cô? Ở trường bị bắt nạt thì làm thế nào?

18. Chương 18: Hết Chương 7

Khó trách từ nhỏ cô đã không quậy phá, cô gắng học hành trở thành học sinh giỏi, vì cô biết cô không có ai để dựa vào.

Trần Cửu Hân càng nghĩ càng tức giận. Bất luận kẻ nào cũng không thể ức hiếp Kỳ Kỳ của anh. Kể cả mẹ cô ấy cũng không được.

Trần Cửu Hân chọt ôm cô vào trong ngực, ôm thật chặt thật chặt, như muốn biến cô thành một phần của mình.

Từ nhỏ anh đã rất phá phách, nên anh biết cha mẹ phải đối phó như thế nào. Nếu như không có cha mẹ thì anh cũng còn chị gái, còn Kỳ Kỳ thì sao?

Cô cố gắng tự mình kiếm tiền nuôi bản thân. Anh thật sự thua cô nhiều lắm.

“Em còn có anh!” Trần Cửu Hân nói.

Cô cúi đầu, mờ mịt dựa trở lại bờ vai anh.

“Khi còn bé, hi vọng lớn nhất của tôi là được lên Đài Bắc tìm mẹ, bà ấy nhất định sẽ đón tôi về nhà, từ đó trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.” Giọng nói của cô nhẹ nhàng: “Thật ra thì, tôi biết rõ chuyện như vậy chắc chắn sẽ không xảy ra, nhưng trong lòng vẫn không nhịn được mà chờ mong...”

Cho đến một ngày kia khi lên Đài Bắc, giấc mộng kia, rốt cuộc cũng tỉnh.

Mẹ cô lén lén lút lút tới phòng trọ của cô, cà lăm hỏi cô sau này tính làm gì. Cô nhìn về mặt hoảng sợ của bà, cuối cùng cũng hiểu ra, bà ấy đang sợ, sợ con gái riêng của mình bị đưa ra ánh sáng, sau đó cuộc sống an ổn của bà không thể tiếp tục nữa...

Thôi, cô hiểu, mẹ cô vĩnh viễn sẽ không thừa nhận sự tồn tại của cô! Cô sinh ra đời không phải là lỗi của bà ấy, không nên bắt bà ta mang tội dang cả đời.

Từ một giây kia, Thạch Đan Kỳ không hề lấy tiền của mẹ cô nữa.

Thạch Đan Kỳ cũng nhịn không được nữa, mũi sụt sùi, vùi vào hõm vai anh khóc: “Tôi tình nguyện lúc đầu bà ấy đừng xin tôi ra...”

Nước mắt nóng bỏng của cô làm đau đốn trái tim anh. Trần Cửu Hân hôn lên mái tóc cô, ôm thật chặt, thề bắt đầu từ hôm nay anh sẽ vì cô chẵn mọi sóng gió bão táp của cuộc đời.

“Em cũng có mẹ.” Thạch Đan Kỳ hít hít chớp mũi, không hiểu gì ngược mắt nhìn anh, lông mi thật dài còn vươn nước mắt của cô.

Trần Cửu Hân nhỏ giọng nói: “Mẹ anh.”

dd..ll.q..

Thạch Đan Kỳ ngẩn ngơ.

Cô suy nghĩ một chút, hình như là như vậy cũng không sai... Cho tới lúc này, người luôn chăm sóc cô là dì Trần. Cái gì mà hai anh em Trần gia có thì cô nhất định cũng có một phần. Nóng thì có nước mát, lạnh thì có quần áo mới, sang năm mới cũng kêu Trần Cửu Tương dẫn cô về nhà ăn tết.

Tại sao dì Trần lại đối xử tốt với cô như vậy?

Là bởi vì con trai thôi sao... vì bà hiểu tâm ý của con trai mình.

Nhưng thật ra cô không có làm gì cả, lại còn lén lút đối xử xấu với Trần Cửu Hân. Kể cả tiền dạy thêm của cậu ta cô cũng xài. Vậy rốt cuộc cậu ta xem trọng cô ở điểm nào chứ?

“Tại sao?” Cô ngồi dậy từ trong lòng anh.

“Anh cũng cảm thấy rất kỳ quái, tính tình em không tốt, vừa mềm yếu lại nhát gan, ở trước mặt người khác thì giả vờ ngoan ngoãn nhưng sau lưng thì đùng đùng...”

“Cám ơn cậu nha!” Thạch Đan Kỳ giận dỗi lên chân anh.

Trần Cửu Hân cười nhẹ, ôm cô, thoải mái hôn xuống một cái.

“Bởi vì, chúng ta giống nhau.” Anh yên lặng nhìn cô: “Em cô đơn giống anh.”

Thạch Đan Kỳ thoáng chốc ngơ ngẩn.

Cô đơn?

Đúng, cô cô đơn, nhưng cậu ta cũng vậy sao? Cậu ta có một gia đình tốt, cha mẹ yêu thương, chị gái dữ dằn nhưng lại rất quan tâm đến, cái gì cậu ta cũng có, vậy thì tại sao lại cảm thấy cô đơn?

Anh không cô đơn sao?

Anh đúng là rất cô đơn.

Mặc kệ người trong nhà yêu thương anh như thế nào nhưng vẫn không thể hiểu anh, cho nên anh vẫn luôn ở bên ngoài. Sau đó, có một ngày bọn họ gặp nhau, hai người giống nhau, đều cô đơn như nhau.

Đúng vậy, bọn họ giống nhau như vậy, tại sao trước kia cô không phát hiện ra chứ? Bọn họ cũng cao ngạo khó gần, cũng luôn thích một mình. Chỉ là cô khéo léo dùng bề ngoài ngọt ngào của mình để che giấu.

Bức tường cô chống đỡ 22 năm, bây giờ đã xuất hiện vết nứt.

Tại sao trước kia cô không ngừng đẩy cậu ta ra? Là bởi vì sợ! Từ trên người cậu ta, cô nhìn thấy bản chất của mình, cao ngạo, cô độc. Cô không muốn tin mình là người như vậy, cho nên mới tìm mọi biện pháp tránh xa cậu ta.

Tại sao trước kia cô lại ngu như vậy? Thật ra thì, để cho anh đến gần, cô sẽ không bao giờ cô đơn nữa...

Thạch Đan Kỳ khe khẽ thở dài một hơi, chui về cái lồng ngực rộng rãi ấm áp.

Này, cứ như vậy đi.

“Liền thử một chút xem sao.” Một giọng nói tinh tế nhỏ xíu chui vào tai anh.

Khuôn mặt tuấn tú của Trần Cửu Hân hiện lên vẻ không tin được, đáy lòng lại bắt đầu cuồn cuộn.

Người trong ngực anh cũng khẽ mỉm cười: “Thử một chút, cho đến khi hai người chúng ta không chịu được đối phương nữa mới thôi.”

“Không thể nào!” Anh đột nhiên lật người người lại đè cô xuống, hừng hực mà cuồng nhiệt hôn khắp khuôn mặt cô.

“Mau dậy đi, anh đè em sắp chết rồi.”

“Gọi tên anh.” Cho đến giờ phút này, anh mới phát hiện mình vẫn ngừng thở.

Gương mặt trắng mịn đỏ bừng rồi, cô rũ lông mi dài xuống, không dám nhìn ánh mắt đốt người của anh.

“Trần, Trần Cửu Hân.”

“Cửu Hân!”

“...Cửu Hân.” Hai má của cô đỏ tươi gần như muốn nhỏ ra máu.

Anh thỏa mãn thở dài một tiếng: “Em đó, thật là biết dày người.”

“Em không biết.” Cô vô tội nói.

Anh hôn lên mí mắt cô: “Lúc em kiên trì muốn tới Đài Bắc, anh rất tức giận, tại sao em không chịu đợi anh chứ? Sau đó anh quyết định, nếu em không cần anh... thì anh cũng không cần em. Bất luận như thế nào anh cũng sẽ quên em. Lúc thi đại học anh cố ý chọn trường cách xa Đài Bắc nhất. Lúc ấy trong lớp cũng có rất nhiều bạn nữ yêu thích anh, nhưng anh lại cảm thấy có cái gì đó không đúng. Họ không có nụ cười ngọt ngào nhưng đôi mắt lại là tiểu ác ma...”

“Em nào có!” Cô nhỏ giọng kháng nghị.

“Em có! Em không biết bộ dạng tiểu ác ma của em rất đáng yêu sao.” Trần Cửu Hân cười: “Sau đó anh nhận ra: “Nếu có thể quên được thì cho dù ở cùng một thành phố cũng có thể quên, căn bản không cần trốn đến nơi khác. Vì vậy anh quyết định không kháng cự nữa, lập tức chuyển trường thi lên Đài Bắc.”

“Anh nói, lúc anh chuyển trường thi lên Đài Bắc anh không hề chuẩn bị gì?” Thạch Đan Kỳ bất mãn. Tại sao người này đọc sách mà cứ như ăn cơm thế?

Ánh mắt của Trần Cửu Hân giảo hoạt: “Không ngờ lúc gặp mặt rồi, em lại không nhìn đến anh. Lúc đó anh thậm chí nghĩ “người phụ nữ này căn bản còn chưa tỉnh ra” trong lòng.”

“Tại sao muốn em tỉnh lại? Anh chịu khổ là do em sao!” Thạch Đan Kỳ kháng nghị.

Trần Cửu Hân hừ nhẹ một tiếng, lòng dạ độc ác hôn lên đôi môi cô.

Thạch Đan Kỳ ôm lấy cái người cổ chấp. Cho dù có xa nhau thì anh cũng không vứt bỏ cô. Anh dùng cảm hơn cô rất nhiều.

Hai người thỏa mãn ôm lấy nhau, không ai muốn suy nghĩ đến bữa ăn tối.

Trần Cửu Hân mút lấy môi của cô, ở bên tai cô nhẹ giọng tuyên bố...

“Nếu đi theo anh thì kiếp này em đừng mong chạy thoát.”

19. Chương 19: Chương 8

Bốn năm sau

Ông trời luôn thích gây khó khăn cho con người. Rõ ràng hôm nay nắng chang chang cả ngày, thế mà cố tình đến lúc tan làm thì trời bắt đầu mưa.

Không khí tự nhiên thật lạnh lẽo. Năm nay là đông ẩm, cuối tháng mười một vẫn không tính là quá lạnh, nhưng mà đối với thân thể yếu đuối như Thạch Đan Kỳ mà nói thì cô vẫn cần một cái áo ấm thật dày cho thời tiết này.

Cô đi theo dòng người ra khỏi thang máy, đứng ở cửa công ty quan sát trời mưa.

“Đan kỳ, có muốn về với tôi không?” Đồng nghiệp bình thường vẫn về chung tàu điện ngầm với cô đi tới: “Hôm nay tôi có việc bận rồi, cô về trước đi.” Cô nhẹ nhàng cười một tiếng.

“A? Muốn hẹn hò đây!” Đồng nghiệp trêu ghẹo cô.

Thạch Đan Kỳ cười: “Không có gì, hôm nay bạn trai của tớ giải ngũ, có bạn bè giúp anh ấy làm liên hoan nên anh ấy muốn đón tớ cùng đi.”

“Là ai không hiểu chuyện thế? Ngày đầu tiên sau khi giải ngũ lại bắt cóc bạn trai của người ta. Vậy tớ đi trước, bái bai.” Đồng nghiệp cười tạm biệt cô.

Trần Cửu Hân trực tiếp đi từ nhà ga đến đây, đến cả nhà cũng không trở về, không biết được cái túi hành lý kia phải làm sao đây? Thạch Đan Kỳ nhìn xung quanh, chờ mong một cái đầu húi cua, một người lính lưng đeo theo túi quân dụng.

“A!” Một cánh tay sắt đột nhiên ôm lấy cô từ phía sau.

Cô sợ hết hồn, quay người lại thì đã nằm trong một lồng ngực bền chắc.

Mỗi lần gặp anh, anh càng ngày càng đen hơn... Không biết tại sao cô lại đỏ mặt, cô chú ý thấy xung quanh có không ít người đang mỉm cười chăm chú nhìn họ, vội vàng vỗ vỗ cánh tay anh muốn anh buông ra.

Thật sự rất lâu rất lâu hai người không được gặp nhau...

Cô từ từ ngược nhìn anh, gương mặt đen xì của anh như đang lóe sáng.

Rất nhớ anh.

Vốn là Trần Cửu Hân không muốn đi nghĩa vụ, nhưng cô biết đây là sự nghiệp quan trọng nhất trong đời người đàn ông. Trước kia sa đọa, anh muốn sống sao thì cô không có ý kiến nhưng bây giờ cô không thể không để ý, anh... là bạn trai cô. Cho nên cô hy vọng anh có thể trải nghiệm qua cuộc sống quân nhân.

Chỉ là người này vận số thật là tốt, vốn là cô còn lo lắng, với cá tính của anh thì không biết có đắc tội với tiểu đội trưởng không, đến lúc đó sẽ bị chỉnh tề thảm. Kết quả anh lại làm “binh lính thoải mái.”

Tiểu đội trưởng giao cho anh trông coi tất cả máy vi tính thiết bị internet, người ta ngày nào cũng phải ra thao trường phơi nắng, còn anh thì ngồi trong phòng vi tính có máy lạnh. Chỉ là mặt trời ở miền nam thật chói chang, một năm rưỡi, cũng khiến anh đen đi không ít.

Thạch Đan Kỳ sờ sờ mặt anh, tóc của anh lại ngắn cũn như thời còn đi học nhưng thân hình lại cao lớn, vạm vỡ, không phải ai cũng có thể sánh được.

Đường như nhận ra được mình luôn chăm chú nhìn anh thì mặt cô đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Chúng ta mau đi đi, trễ rồi.”

Trần Cửu Hân dùng ánh mắt đói khát của anh cắn nuốt mỗi một tấc da xinh đẹp của cô. Ai, ở đây nhiều người quá... Thật không nên đồng ý đi liên hoan với bạn bè hôm nay. Bây giờ anh chỉ muốn tìm một căn nhà nho nhỏ, để cho anh và cô an ổn “ở chung” một lúc.

“Đến đây đi!” Trần Cửu Hân sờ chóp mũi cô, khẽ cười khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn càng ngày càng hồng.

Sau khi chính thức trở thành bạn gái của anh thì cô ngược lại càng dễ dàng xấu hổ hơn trước. Càng ngày càng có bộ dạng của một cô gái đang yêu.

Anh nhẹ nhàng đem hành lý vác qua lưng, sau đó cầm lấy chiếc dù trên tay cô. Chiếc dù nữ tính này cầm trên tay người lính có chút buồn cười lại có chút phù hợp. Trần Cửu Hân đưa ô che trên đầu cô, còn nửa người mình thì lộ ra ngoài, anh cũng không thêm để ý vẫn che chở cô đi đón xe.

Hôm nay người giúp anh làm tiệc tẩy trần là đồng nghiệp cũ. Lúc anh học đại học năm 3 thì gặp được.

Lại nói nghỉ hè ĐH năm 3 đó, Trần Cửu Hân đi Microsoft thực tập thì gặp được ông chủ bây giờ. Lúc ấy ông ấy cũng chỉ là một trưởng phòng nhỏ nhoi, Trần Cửu Hân chính là từ cơ hội thực tập này mới có thể học hỏi được nhiều điều, khi ấy anh đã có thể làm lập trình viên. Sau đó ông chủ mới ra ngoài, thành lập công ty riêng, rất tự nhiên mà kéo Trần Cửu Hân theo và cũng được ông chia cho chút lợi nhuận.

Lúc ấy Thạch Đan Kỳ đã tốt nghiệp, đang làm một biên tập nhỏ ở một Nhà Xuất Bản. Sinh viên chính quy ngành văn học sao lại đáng thương đến thế? Tiền lương của cô cũng không qua được hai vạn, mà Trần Cửu Hân mới làm nhân viên phần mềm, chia đều một tháng cũng được 3, 4 vạn.

Đến năm 4, ông chủ trực tiếp cho Trần Cửu Hân vào biên chế công ty, trở thành Kỹ Sư chính thức.

Ông chủ này rất hào phóng, tùy theo năng lực nhân viên mà thưởng rất hậu hĩ, nhân viên trong công ty toàn là nhân tài trẻ tuổi. Trừ nhân viên hành chánh, kế toán và tổng đài viên thì mọi nhân viên khác không nhất thiết phải ở công ty, có thể giải quyết vấn đề cho khách hàng online qua máy vi tính, vì vậy ở đâu cũng có thể làm việc được.

Quy tắc này vừa vặn hợp ý với Trần Cửu Hân, anh vốn không thích ngồi làm việc trong văn phòng, quan hệ với mọi người.

Cứ như vậy, anh không cần tới công ty. Thậm chí còn có thể làm mấy việc ở ngoài cho ông chủ.

Ông chủ đối với khối ngọc thô sơ chưa mài dũa như Trần Cửu Hân rất hài lòng, anh vừa xuất ngũ là đã không thể chờ đợi nữa mà muốn bắt người. Bữa tiệc hôm nay chủ yếu là vì muốn đảm bảo anh sẽ về công ty, không cho anh có ý tưởng đi ăn máng khác.

“Lau mau lên, coi chừng bị cảm.” Thạch Đan Kỳ vừa ngồi xuống, liền móc khăn giấy ra thay Trần Cửu Hân lau đi nước mưa trên mặt.

Khăn giấy mềm mại lau qua đôi mày rậm, hốc mắt, sống mũi rồi đi tới đôi môi mỏng. Mắt của cô cũng theo tay quan sát từng bộ phận.

Sau đó, đôi môi dưới tay cô khẽ động, cô ngơ ngác nhìn lên mắt anh.

“Nơi này là xe taxi...”

Đôi môi nóng rực đã che kín xuống.

A, thật sự rất nhớ anh..

Rõ ràng mới gặp hồi một tháng trước nhưng giống như là đã qua mấy năm.

Bắt đầu từ hôm nay, anh là của cô, buổi tối anh sẽ cùng cô về nhà, không phải về đơn vị nữa...

Lòng Thạch Đan Kỳ mềm nhũn, cả người dựa vào lồng ngực cường tráng của anh. Trong mũi toàn là mùi hương nam tính, trong không gian nhỏ hẹp tràn đầy sự tồn tại của anh, cô thật hy vọng đoạn đường này có thể lâu một chút...

Trần Cửu Hân còn gấp hơn cô. Làm lính một năm rưỡi, mỗi ngày chỉ nhìn thấy một đám đàn ông hôi thối lỗ mãng, làm sao bằng Kỳ Kỳ thơm mềm đáng yêu của anh chứ. Anh dùng lưỡi của mình vẽ lên đôi môi cô, trong lúc cô mê man trong sương mù thì thuận lợi chui vào.

Mỗi một lần gặp nhau, sự tốt đẹp của cô là động lực cho anh cố gắng.

Có lúc Kỳ Kỳ đến một mình, đa số đều đến cùng cha mẹ anh. Nếu là cô tới một mình thì không có gì tốt hơn thế nữa, vừa ra khỏi đơn vị là anh lôi kéo cô đến phòng trọ gần nhất. Sau đó ngâm mình trong phòng cả ngày, trần trọc nói nhỏ, vành tai và tóc mai chạm vào nhau. Nếu như có người nhà anh cùng đi thì hơi phiền phức. Kỳ Kỳ ở phương diện này rất bảo thủ, kiên trì không thể ở trước mặt anh làm ra hành động không có phép tắc, dĩ nhiên là càng không thể cùng anh “hành động”.

Cuối cùng anh nổi giận, dứt khoát kháng nghị với mẹ mình, anh đi lính chỉ có một năm rưỡi, bọn họ không cần thường xuyên tới đây, cho Kỳ Kỳ đại diện tới là được rồi. Vì chuyện này, Trần Cửu Tương gọi điện thoại tới cười anh là tinh trùng xông não, Thạch Đan Kỳ nổi giận hai lần gặp mặt liền không đến thăm anh.

Vừa nghĩ tới ba tháng đó không được gặp cô, ngày thật là dài! Thật may là, thời gian chia lìa cuối cùng cũng kết thúc.

Anh thừa nhận anh rất vui mừng, anh là người đàn ông trẻ tuổi, thân thể khỏe mạnh bình thường. Cô là cô gái trẻ đẹp, hai người lại yêu nhau say đắm, không thể nào không có dự vọng.

Trần Cửu Hân đè cô xuống dưới ghế, cách lớp quần áo cảm thụ từng tác da mềm mại của cô. Môi cô bị anh hôn đến sưng lên, bộ dạng động tình duyên đáng làm anh thật hận muốn giải quyết cô ngay tại chỗ...

Anh thở dài, từ từ đỡ cô dậy, chỉnh sửa lại quần áo cho cô. Tài xế xe taxi hứng thú dạt dào liếc trộm họ qua gương chiếu hậu. Ánh mắt rét lạnh của Trần Cửu Hân quét qua, tài xế taxi liền nhìn chằm chằm vào mặt đường.

Thần thái mê người của Kỳ Kỳ khi bị hôn, chỉ có anh có thể thưởng thức.

“Ngày mai đi xem xe thôi.” có xe tương đối “dễ dàng” hành động hơn.

Thạch Đan Kỳ dần dần hồi hồn, vừa nghe hiểu ngụ ý của anh thì hai má không khỏi hồng lên.

Trần Cửu Hân không có khái niệm về tiền bạc, nhưng không sao, cô có là được rồi.

Từ nhỏ cô đã sống một mình, đối với khả năng tiết kiệm tiền của mình cô rất tự hào. Số tiền Trần Cửu Hân cố định đưa cho cô mỗi tháng, một phần dùng cho sinh hoạt hằng ngày, còn một phần thì đem đi gửi tiết kiệm. Tiền lương của anh không ít, gần đây nhất tiền gửi và tiền lãi đã lên tới 5, 6 vạn rồi. Ba năm nay, cô giúp anh tiền để ra tiền, lợi sinh lợi, đồng thời cuộc sống của họ cũng khởi sắc hơn. Tiền gửi ngân hàng của anh đã lên tới bảy con số, hơn nữa con số đầu tiên không phải là “1”.

Người đàn ông này sống đến hai mươi bốn tuổi, thường ngày phản nghịch phóng đảng, không biết bạn bè anh có bình thường không.

“Tối rồi tối rồi, chủ xị tối rồi!”

Bọn họ mới bước vào phòng, thì âm thanh vỗ tay liền vang lên.

“Sao nào? Có mang mấy cái bánh bao tới không?” Mấy người đàn ông cười nói.

Trần Cửu Hân dìu Thạch Đan Kỳ đi lại chiếu Tatami, nụ cười trên mặt không tính là rõ ràng nhưng cũng là vẻ mặt vui vẻ nhất từ trước đến giờ.

“Nhóc con, mau tránh ra! Nghe nói hôm nay cậu mang bạn gái tới, mau dẫn tới ấy anh xem mặt.” Một người đàn ông tròn tròn mập mập vung tay nói.

“Bên kia là Đại Mập, anh Tiểu, anh Kiệt, Chí Hoành, ở ngoài là ông chủ, ở trong cùng là chị kế toán.”

Trần Cửu Hân giới thiệu mọi người cho Thạch Đan Kỳ trước, sau đó xoay người nói một câu đơn giản: “Đây là bạn gái của em.”

Mọi người nhìn thấy bóng hình xinh đẹp lạnh lợi bên cạnh Trần Cửu Hân thì vui vẻ.

“Cửu Hân, mặt cậu già như ‘ông già’ rồi còn dám dụ dỗ trẻ vị thành niên, chuyện như vậy mà cậu cũng làm được, còn để người khác sống không chứ?” Mập mập khiển trách.

“Kỳ quái, rõ ràng cậu giống như khủng long bạo chúa, nên xứng với một khủng long cái, làm sao lại là một cô bé đáng yêu thế này?” anh Tiểu cười nói.

Thạch Đan Kỳ bị mọi người trêu đùa đến mặt đỏ cả lên. Mặc dù mọi người đều trêu chọc Trần Cửu Hân không dứt nhưng anh lại không tức giận, có thể thấy được là tình cảm giữa anh và mọi người rất tốt. hhh”

“Xin chào mọi người, em tên là Thạch Đan Kỳ, mọi người gọi em là Đan Kỳ được rồi.” Giọng nói con nít của cô vừa toát ra thì mập mập làm bộ như không thể tin được, ngã phịch xuống sàn nhà.

Trong phòng tổng cộng năm nam hai nữ, mọi người đều hơn 20 đến gần 30 tuổi. Trần Cửu Hân trẻ nhất mới hai mươi bốn tuổi, mà Thạch Đan Kỳ thấy ông chủ là người lớn tuổi nhất nhưng cũng chỉ ba mươi lăm.

“Cửu Hân, cậu thật không công bằng! Ai cậu cũng giới thiệu tên, đến tôi thì chỉ có ‘chị kế toán’ là sao?” Chị kế toán lườm Trần Cửu Hân, sau đó cười tủm tỉm với Thạch Đan Kỳ: “Chị tên là Văn Nhã, mọi người gọi chị là chị Nhã, bởi vì chị trông nom tiền lương của mọi người nên dù lớn hơn hay nhỏ hơn chị cũng không dám bỏ chữ ‘chị’, chỉ là đan kỳ, em thích gọi chị như thế nào cũng được.”

“Chị Nhã.” Thạch Đan Kỳ đương nhiên là rất biết nghe lời.

Ngoại hình của cô vốn dễ nhìn, chỉ nói mấy câu là lập tức thân quen với mọi người.

Thạch Đan Kỳ chú ý thấy bên cạnh ông chủ có một cô gái không được giới thiệu tới. Cô ấy rất trẻ, chắc bằng tuổi với Trần Cửu Hân, hơn nữa lại rất xinh đẹp, mái tóc xõa sau lưng, da thịt trắng hồng không tì vết, đường cong lưng linh mê người. Lúc mọi người cười đùa ha hả, cô ấy cũng không tham gia, ánh mắt chỉ lưu luyến trên Trần Cửu Hân.

“Đan Kỳ, hai người tới đây ngồi.” Văn Nhã gọi bọn họ.

Trần Cửu Hân dắt tay Thạch Đan Kỳ ngồi xuống. Cô ngồi xuống trước sau đó Trần Cửu Hân lại bảo cô đổi chỗ với anh.hhpp”vv//n/n

Chờ tất cả mọi người ngồi vào chỗ của mình, Trần Cửu Hân mới kéo cao cổ áo sơ mi lên một chút. Lúc này Văn Nhã mới phát hiện chỗ đó đón gió máy lạnh nên tương đối lạnh hơn mấy nơi khác.

Phục vụ lập tức mang bát đĩa lên, đồ ăn truyền tới Trần Cửu Hân thì anh vẫn như cũ giúp cô gấp thức ăn, sau đó mới gấp ình.

Ông chủ là người tương đối chừng chặc, ông chỉ âm thầm cười một tiếng. Không nghĩ tới tên nhóc này bình thường tính khí bộc trực lại rất chăm sóc cho bạn gái.

“Đan kỳ, em có biết tên nhóc này rất cứng đầu không!” Thạch Đan Kỳ và Trần Cửu Hân vừa ngồi xuống thì Mập Mập liền không nhịn được oán trách: “Nghề của bọn anh, khó trách phải ra ngoài giao tiếp, trên danh thiếp của mọi người đều có tên tiếng Anh, anh liền hỏi nó: Tên tiếng Anh của cậu là gì?”

“Tên nhóc này làm mặt ngẫu với anh nói: Không có. Anh nói: vậy cậu liền nghĩ ra một cái tên cho tôi.”

“Nó trả lời: Q-hang!”

“Anh mắng nó: chú tâm một chút có được không?”

“Nó thế mà chưng ra bản mặt thối, nói là đã rất chú tâm suy nghĩ rồi. Anh nói: công ty chúng ta có không ít khách hàng là người nước ngoài, cậu không có tên tiếng Anh thì làm sao xưng hô?”

“Em biết nó trả lời anh thế nào không? Nó nói: kêu bọn họ đi học tiếng Trung đi.”

“Anh giận đến nỗi nói chị Nhã ghi đằng sau danh thiếp của nó chữ QChen, cho nó làm bác sĩ Q là được rồi.”

Mọi người nhất thời cười ầm lên.

Thạch Đan Kỳ vừa bực mình vừa buồn cười. Cô đã từng xem qua danh thiếp của anh, tên tiếng Anh thật sự là QChen. Cô còn tưởng anh lười suy nghĩ nên tùy tiện tìm một cái tên, không ngờ mọi chuyện là thế.

“Thật xin lỗi, anh ấy hơi khó tính, gây phiền toái ọi người rồi.” Cô xấu hổ không thôi, gật đầu liên tục bồi tội.

“Như vậy không được, em phải quở trách nó mấy câu cho bọn anh nghe mới đúng chứ, bọn anh rất mong em giúp bọn anh hả giận.” Anh Kiệt cười nói.

Mọi người cười ồ lên, cuối cùng ông chủ vỗ tay nói.

“Cửu Hân, đây là nhân viên mới của chúng ta, Ngụy Khinh Doanh.” Ông chủ chỉ chỉ mỹ nhân bên cạnh, giới thiệu: “Khinh Doanh cùng và cậu học cùng một trường lại cùng một khoa, hai người làm quen với nhau đi.”

“Xin chào.” Trần Cửu Hân giơ ly rượu lên rồi lại để xuống, lời ít ý nhiều.

“Lời của Cửu Hân là vàng ngọc, không cần thiết thì không dễ dàng mở miệng, đây là thói quen mà cũng là tính cách của cậu ấy.”

Ông chủ cười nói với Ngụy Khinh Doanh.

“Em đã biết lâu rồi.” Ngụy Khinh Doanh giơ ly rượu lên, dí dỏm cười nói.

“Hả? Hai người trước kia có quen nhau sao?” Anh Kiệt nhướn mày.

Cả Thạch Đan Kỳ cũng cảm thấy tò mò, chỉ có Trần Cửu Hân là thản nhiên, giống như chuyện này không liên quan gì tới anh.

“Lúc em học năm 2 có gặp qua anh ấy..” Ngụy Khinh Doanh có ý khác cười, “Anh ấy là gia sư của em họ em, có một lần em đến nhà đi chơi thì có gặp anh ấy, không biết Cửu Hân có nhớ không?”

“Tên nhóc này quả nhiên là có phúc, chỉ gặp một lần mà làm cho người đẹp nhớ mãi không thôi.” Chí Hoành ngồi kế bên đám anh một cái.

Trần Cửu Hân tiếp tục uống một hớp rượu, dáng vẻ không hề quan tâm đến. Thạch Đan Kỳ biết, căn bản là anh không nhớ gì cả.

“Thật ra thì lúc đó ấn tượng của dì em với Cửu Hân rất tốt, vốn tính giới thiệu hai người chúng em với nhau, không ngờ lúc đó anh ấy đã có bạn gái nên hai chung em liền bỏ lỡ nhau.” Giọng nói của Ngụy Khinh Doanh thanh thúy trái ngược với giọng nói con nít của Thạch Đan Kỳ.

“Bạn gái lúc đó và bây giờ chỉ có một người.” Trần Cửu Hân lạnh nhạt trả lời.

“Hai người quen nhau lâu vậy sao? Nhìn không ra đó!” Văn Nhã kinh ngạc cười nói.

“Không ngờ Cửu Hân rất chung tình, hai người quen nhau chắc cũng được năm năm rồi phải không?” Anh Kiệt tò mò hỏi.

“Chính thức quen nhau là lúc anh ấy học năm 2, em học năm 4 nhưng chúng em đã biết nhau trước đó rồi. Lần đầu tiên em gặp anh ấy, anh ấy mới học cấp 2, thân hình nhỏ nhắn, thật không nhìn ra là lớn lên lại cao to như bây giờ.” Thạch Đan Kỳ cười nói.

“Ai nha, mới là học sinh là đã lên kế hoạch rồi à.” Mập mập lại bắt đầu quạu phá.

Mọi người cười rộ lên, Thạch Đan Kỳ không chịu yếu thế, lập tức ọi người biết thời kỳ bi thảm của mình, nhất thời cô chiếm được cảm tình của mọi người còn Trần Cửu Hân thành công được một tiếng “Cầm thú”

Cả quá trình vẽ mặt của Trần Cửu Hân rất lạnh nhạt nhưng mọi người đều có thể thấy được biểu tình của anh. Lúc Thạch Đan Kỳ nói đến đoạn thú vị, anh sẽ đưa tay sờ sờ tóc cô, vẽ mặt rất dịu dàng.

“Chị Đan Kỳ, bây giờ chị đang làm việc ở đâu?” Lúc mọi người đang cười đùa thì Ngụy Khinh Doanh mỉm cười hỏi.

“Gọi tôi Đan Kỳ là được rồi, tôi chỉ quản tiền của anh ấy chứ không có quản tiền của người khác nên không cần thêm chữ “chị” đâu.” Mọi người cười rộ lên, Thạch Đan Kỳ nhìn nụ cười của Ngụy Khinh Doanh, cảm giác cô ta không được thân thiện như bề ngoài: “Tôi vốn làm việc ở Nhà Xuất Bản, mới đổi qua làm ở công ty tư nhân được mấy tháng, bây giờ đang làm ở bộ phận PR.”

“Thật sao? Vậy chị Đan Kỳ đi làm được 4 năm rồi à.” Ngụy Khinh Doanh cố tình nhấn mạnh chữ “chị”, cô ta cười ai oán nhìn ông chủ nói: “Đàn ông mấy người thật sướng, sau khi tốt nghiệp đại học còn đi nghỉ vụ một năm rưỡi, còn phụ nữ chúng ta phải đi làm liền, suy nghĩ cũng già hơn hai tuổi so với số tuổi thật tế. Giống như chị Đan Kỳ và Cửu Hân, trên thực tế kém nhau tới bốn tuổi! Khó trách đàn ông càng lớn tuổi càng hấp dẫn, còn phụ nữ càng già càng héo úa.”

Ông chủ và anh Kiệt là người trưởng thành chỉ nhếch miệng cười, không nói gì. Mập mập thì ngẩn ra một lúc sau đó cười ha hả.

Trần Cửu Hân rút cuộc nhìn thẳng vào Ngụy Khinh Doanh... ánh mắt vừa sắc lại vừa lạnh... Ánh mắt của anh có chút dọa người, Ngụy Khinh Doanh nhất thời không dám nhìn anh.

Dưới bàn, Thạch Đan Kỳ dè chân anh trấn an. Đôi mày rậm của Trần Cửu Hân hơi nhíu lại, cầm tay cô, trong mắt thoáng qua tia chán ghét.

Ai kêu anh đào hoa như thế, còn liên lụy em làm trò cười cho người ta. Cô mỉm môi cười thầm.

“Tôi lại cảm thấy, tính ra đàn ông xui xẻo, bởi vì phụ nữ chúng ta có nhiều hơn họ hai năm kinh nghiệm.”

Thạch Đan Kỳ mỉm cười nói.

“Đúng vậy đúng vậy! Đan Kỳ nói đúng.” Mập mập ồn ào lên, sau đó chuyển sang đề tài khác.

Chỉ là Trần Cửu Hân, đối với người anh chán ghét chỉ có một chiêu... Đó là hoàn toàn không để ý đến.

Sau đó, Ngụy Khinh Doanh biết mình hơi quá trốn nên muốn lôi kéo Trần Cửu Hân nói sang đề tài khác nhưng anh lười để ý.

Trần Cửu Hân cũng lười cho người ta một bậc thang. Ngược lại Thạch Đan Kỳ thấy nụ cười của Ngụy Khinh Doanh càng ngày càng miễn cưỡng thì không đành lòng, uyển chuyển nói vài câu với cô ta, không khí lại tốt như lúc đầu.

Như vậy so sánh, Thạch Đan Kỳ hiền lành lại để lại ấn tượng trong lòng mọi người.

Xem ra, tổ hợp bạo long với cô gái nhỏ cũng không tệ lắm.

20. Chương 20: Chương 9

“Mẹ nói này, mẹ chờ mòn chờ mỏi, chờ thật nhiều năm, hai người bọn con rốt cuộc muốn kéo dài tới lúc nào hả?”

Lời oán trách của Mẹ Trần cũng không gây ảnh hưởng gì quá lớn.

Con trai bà vẫn điềm nhiên ngồi trên ghế sa lon, lật xem quyển tạp chí về máy vi tính. Người duy nhất để ý đến bà là con dâu thì lại đang gọt trái cây trong bếp, phục vụ cho con trai bà.

“Cửu Hân, tuổi thanh xuân của phụ nữ có hạn. Con đã xuất ngũ hai năm rồi, Đan Kỳ cũng gần 28 rồi, con cho rằng phụ nữ có mấy cái hai mươi tám năm để lãng phí hả?” Trần Cửu Hân miễn cưỡng cầm ống tai nghe để tiếng của mẹ mình vang vọng khắp từng góc ngách trong nhà.

Thạch Đan Kỳ bưng một đĩa ổi từ trong phòng bếp đi ra, xiên một miếng đưa tới bên miệng Trần Cửu Hân. Anh cũng không quay đầu qua mà há miệng chờ cô đưa miếng ổi vào. Sau đó cô đặt đĩa ổi xuống cầm một tờ báo khác lên xem.

Khó được chủ nhật nào mà hai người không cần làm thêm giờ, cho nên hai người không muốn đi đâu hết chỉ muốn lẳng lẳng hưởng thụ cuộc sống an nhàn.

Sự thật chứng minh, Trần Cửu Hân có tình cảm rất tốt với mẹ mình. Nếu như đổi lại là người khác thì anh đã sớm trở mặt. Thật vất vả mới có thể ở cùng một chỗ với người yêu thế mà còn phải nghe đối phương cầu nài.

“Trần Cửu Hân, lời mẹ nói con có nghe hay không?” Mẹ Trần hét lớn.

“Nghe được!” Anh không nhịn được lật trang kế tiếp: “Có kết hôn hay không thì có gì khác nhau, ít bầy chuyện phiền phức đi.”

“Cái gì gọi là không có gì khác nhau? Tên nhóc thối tha, tuổi xuân của con gái có phải để cho con đùa giỡn đâu hả?”

Mẹ Trần thở hắt vì kinh ngạc.

Thạch Đan Kỳ mím môi cười trộm: “Di Trần, ý của Cửu Hân là...”

Mẹ Trần lập tức nói chen vào: “Kỳ Kỳ, con cũng nên đổi cách xưng hô đi, con có thể gọi là mẹ mà.”

Mặt cô đỏ lên, có chút ngại ngùng nói: “Mẹ, ý của Cửu Hân là bọn con so với kết hôn cũng không khác nhau là mấy, chỉ thiếu có một tờ giấy thôi.”

“Đã như vậy, sao hai con còn làm gì không nhanh cầm “tờ giấy” kia về?” Mẹ Trần nổi giận dưng dưng nói: “Đan kỳ, con không nên nuông chiều nó quá, Cửu Tương nói không sai, tên nhóc này chính là thiếu sự dạy dỗ của con!”

“Con cũng thường nhắc nhở anh ấy, nhưng anh ấy lại không sợ con... con cũng không còn cách nào.” Thạch Đan Kỳ làm bộ đáng thương, chỉ có Trần Cửu Hân là thấy nụ cười tinh quái của cô. Anh liếc cô một cái, một giây kế tiếp giọng nói vang dội của mẹ Trần quả nhiên vang lên.

“Cửu Hân, không phải là mẹ thích nói con, Đan Kỳ bị con quán mấy chục năm rồi, con còn muốn gì nữa. Làm sao mà mẹ có thể sinh ra một người con trai như con chứ?”

Trần Cửu Hân hừ nhẹ một tiếng, đem tạp chí ném qua một bên, đứng dậy ngồi xuống bên cạnh cô, đẩy đẩy cô.

Làm gì? Thạch Đan Kỳ ngoan ngoãn đứng dậy, anh liền ngồi xuống chỗ cô, sau đó lôi cô ngã vào trong ngực mình, hung tợn “Trừng phạt”.

Cô bị hôn mà thở hồng hộc, vội vàng chụp cánh tay anh, muốn anh cẩn thận kéo bị bên kia nghe thấy

Trần Cửu Hân mới không để ý tới cô, tiếp tục trừng phạt.

“Các con cũng đã mua nhà rồi, ở với nhau cũng hơn nửa năm. Mẹ vốn mong hai con kết hôn sớm thế mà lại kéo dài đến bây giờ.” Người bên kia điện thoại vẫn tiếp tục cầu nài: “Nếu như nói về sự nghiệp thì Cửu Hân cũng có rồi, tiền lương mỗi tháng 10-20 vạn, chẳng lẽ không nuôi nổi vợ và con sao?”

Đôi tay nóng bỏng trườn bò dưới lớp y phục của Thạch Đan Kỳ, cô bị nhột mà bật cười: “Đan kỳ, con nói gì đó?” “Không có, không có.” Cô dùng sức bắt lấy tay anh, cảnh cáo anh không được làm vậy.

“Tuổi của con cũng không còn nhỏ, nên sớm kết hôn đi...” Mẹ Trần tiếp tục nói.

Không được quây! Thạch Đan Kỳ ở trong tư thế ái muội cố gắng bày ra vẻ mặt nghiêm trọng nhất.

Người đàn ông đang bị tình dục chỉ phối thì làm sao để ý tới, một bộ phận nào đó đang phình ra chống đỡ dưới mông cô.

Môi của anh lại dán tới đây, cô cắn hấn môi anh như muốn trừng phạt. Trần Cửu Hân hôn ngược lại cô, không khí trong phòng nóng lên.

Rất cuộc Thạch Đan Kỳ cũng không đấu lại dã thú, cô không thể làm gì khác hơn là mềm mại dưới thân anh, hoàn toàn khuất phục.

Người đàn ông làm sao có thể bỏ qua cơ hội này chứ, anh đặt cô xuống tấm thảm dày., trêu chọc quần của cô, kéo khóa xuống, nâng mông cô lên, làm cho cặp đùi thon dài kia quần lầy hông anh.

“Ừ...”

Anh vừa tiến vào thì cô đã nhẹ nhàng rên rỉ. Anh cười nhẹ, tiếp tục giầy vò cô. Cô không nhịn được cắn lấy tay mình, không được... Sắp không nhịn nổi rồi...

“A...” Lại một âm thanh ám muội truyền ra ngoài.

“...Này! Này? Mẹ đang nói chuyện hai đứa có nghe không vậy? Này?” Mẹ Trần nói nửa ngày, cuối cùng cũng phát hiện ra mình đang đọc thoại một mình.

Đợi chút, tiếng động này, còn có âm thanh đó...

Muốn chết! Hai đứa tiểu quỷ này. Mình đang nói chuyện với tụi nó vậy mà dám hành động à, hại bà cũng muốn khởi xuân. Tức chết người, cái này là đang khoe khoang tuổi trẻ đây mà, nhớ lúc đó bà cũng còn trẻ.

Mẹ Trần đỏ mặt nói: “Thôi, hôm nay bỏ qua cho hai đứa. Bữa nào rảnh nói tiếp.”

Kích tỉnh cả một buổi trưa, hơi thở dục vọng tràn ngập khắp phòng.

21. Chương 21: Chương 10

“Đan Kỳ, Tiểu Hân! Rốt cuộc hai con cũng trở lại!”

Mẹ Trần nhiệt tình kéo cửa ra, tranh thủ kéo bóng dáng nho nhỏ phía sau con trai vào nhà.

“Ai nha, Đan Kỳ, con gầy đi, có phải Cửu Hân không cho con ăn cơm không?” Bà đau lòng sờ sờ mặt Đan Kỳ rồi nói: “Mau vào, mẹ phải bồi dưỡng cho con mới được ai nha!”

“Cái người này sao còn đứng lý ở đây làm gì? Muốn làm Môn Thần sao? Còn không mau đem hành lý lên lầu!”

Hoàn toàn bên nặng bên nhẹ, chỉ là người được xem “nặng” là bà xã của mình nên Trần Cửu Hân không có ý kiến, chỉ là mặt thôi khi phải làm công nhân bốc vác.

Mẹ Trần hưng phấn lôi kéo cô vào phòng khách: “Đan Kỳ, tháng trước mẹ có đi Thái Lan chơi mua cho con cái váy hoa này. Loại váy này vừa nhẹ vừa mỏng, rất thích hợp mặc vào mùa hè, lúc đi làm mặc cũng được, con xem thử nào

“Mẹ, mẹ đừng phí tiền vì con.”

“Tại sao lại phí?” Mẹ Trần trách cứ: “Trần Cửu Tương, cái con nhóc đó từ nhỏ đã như khỉ hoang, mẹ có muốn mua váy xinh đẹp cho nó nó cũng không mặc, chỉ có con là tốt.”

Thì ra là xem cô thành baby rồi, Thạch Đan Kỳ cười.

So với người kia thì mẹ Trần còn giống mẹ của cô hơn.

“Đúng rồi, ba và Cửu Tương đâu ạ?” Cô thấy trong phòng khách không có ai.

“Ba đi mua một ít trái cây, lập tức sẽ về ngay. Con nhóc Cửu Tương kia tính về đây nhưng bạn trai nó bị ngộ độc thức ăn, phải vào bệnh viện truyền nước biển, con bé phải vào bệnh viện chăm sóc nên lần này không về được.”

“Thật? Có nghiêm trọng không?” Cô phải gọi điện an ủi mới được.

”Nghe nói là không sao, nằm hai ngày là được rồi. Lúc hai con trở về giúp mẹ mang gà hầm nhân sâm cho nó là được.

Nói xong, mẹ Trần hào hứng bưng bưng lôi kéo cô vào phòng thử váy.

Thời gian trước mẹ Trần có gọi điện nói chuyện với con trai. Bà biết nếu không nói trước thì còn lâu bà mới có cháu để bông.

Ai ngờ, Cửu Hân lại chủ động nói với mẹ về chuyện của Đan Kỳ.

Mẹ Trần nghe được Đan Kỳ phải sống một mình từ khi mười hai tuổi, một cô bé phải tự nấu cơm giặt quần áo thì thương tiếc không thôi. Đối với mẹ ruột của Đan Kỳ thì cảm phần đến tận xương tủy.

Mặc dù người kia cũng tiếp tế cho con bé nhưng dù sao con bé cũng là con ruột của bà ta, tại sao mỗi tháng chỉ đưa có vài đồng? Mẹ Trần cùng chồng nuôi dạy con mấy chục năm thật không thể tưởng tượng được lại có người mẹ bỏ rơi con mình.

“Bà ta làm sao lại ác như vậy? Sao không đem Đan Kỳ cho họ hàng nuôi dưỡng. Một đứa bé nhỏ như vậy, khi ngã bệnh ai chăm sóc chứ? Xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sao? Lúc đi học bị tai nạn, bị người ta bắt nạt thì sao?”

Trần Cửu Hân chỉ hừ lạnh.

“Khó trách Đan Kỳ từ nhỏ đã không quây phá, không muốn gây phiền toái. Từ đó đến giờ con bé không hề nói gì, nếu không chúng ta đã sớm đón nó về nhà nuôi rồi.” Mẹ Trần đau lòng nói.

Sau đó lại hỏi mấy câu về người kia, Cửu Hân nói là vẫn giữ được hôn nhân.

Thì ra người tình kia cũng không phải đèn cạn dầu, ở bên đó cũng có qua lại với một đại gia, đứa bé là con của ông ta. Vậy mà nhà đại gia kia có một bà chằn nên cô ta phải bám lấy ông Ngụy.

Ai ngờ bà chằn kia đột nhiên bị bệnh qua đời, cuối cùng cô ta cũng nói ra chân tướng, bỏ họ Ngụy, trở về với đại gia. đ/ll/q/d/d/d/

Ông Ngụy biết mình là phao cứu sinh, vừa mắc cỡ vừa hận, đương nhiên là phải quay về khép nép van xin vợ, hứa hẹn sẽ không tái phạm nữa.

“Còn Đan Kỳ thì sao? Bây giờ con gái cũng lớn rồi, bà ta muốn làm sao?” Mẹ Trần hỏi.

“Có thể có gì chứ? Tất cả như cũ.” Trần Cửu Hân ghét bỏ thảo luận vấn đề này cứ như ghét vi khuẩn.

Nếu tất cả đã trở về như ban đầu thì bà ta làm sao dám nói với chồng là mình cũng phản bội chứ, thân phận của Đan Kỳ vẫn là điều bí mật.

Trần Cửu Hân từ rất căm ghét cái nhà kia.

“Mặc dù bà ta không tốt nhưng Đan Kỳ rất mềm lòng, lúc bà ta tới khóc lóc kể lể thì con phải ở bên cạnh. Mẹ thấy con phải cẩn thận, nếu không quan trọng thì đừng cho con bé dính líu đến họ.” Mẹ Trần nói.

“Con nói là không cho cô ấy qua lại với nhà kia. Đối phương có gọi tới thì phải nói cho con biết họ muốn gì.” Anh không nói ẹ biết vị em gái cùng mẹ khác cha kia có ý đồ với anh.

Nghiêm chỉnh mà nói, Ngụy Kinh Doanh đã không tính là đồng nghiệp của anh. Sự kiện kia đi qua không lâu thì cô ta cũng từ chức. dd/ll/q/d//đ/

Còn Giang Lan và Lâm Chính Hồng cũng đi với nhau mấy chục năm.

Năm ngoài hai người kết hôn, Trần Cửu Hân còn mang Thạch Đan Kỳ đi uống rượu mừng. Lâm Chính Hồng là một trong những bạn bè cũ anh còn liên lạc

“Ai!” Mẹ Trần càng nghĩ càng đau lòng, tình thương của người mẹ lập tức phát huy, hận không thể giữ chặt Đan Kỳ bên người để yêu thương.

“Mẹ, mẹ sao vậy?” Thạch Đan Kỳ thay xong váy ra ngoài, buồn bực nhìn thấy bà thở dài thở ngắn.

“Không có việc gì, chỉ tại thằng nhóc chết toi này.” Mẹ Trần nói: “Tên nhóc này không biết cái gì gọi là dịu dàng, lúc quan trọng cũng không biết chăm sóc che chở cho con. Hai con cũng không thể kéo dài như vậy. Nó 26 còn con 28 rêu, đảo mắt một cái là 30, cha mẹ già con còn nhỏ thì làm sao đây?”

Về mặt của bà rất khoa trương làm Thạch Đan Kỳ phớt cười một tiếng.

“Thật ra thì có tiệc cưới hay không cũng không sao, con và anh ấy không quan trọng mấy cái này, dù sao hai chúng con đã công chứng... Ừm.”

Thạch Đan Kỳ che miệng, hoảng sợ trợn to mắt. Xong rồi, xong rồi xong rồi, lỗ miệng rồi!

“Con nói gì?” Lỗi tai của mẹ Trần chưa bao giờ thính như vậydd//ll/q/q/d//d/d

“Ách... Thật ra thì... Cũng không có gì...” Cô hốt hoảng nhìn chung quanh, mắt bò mới lo làm chuông. Làm sao đây?

Trần Cửu Hân, anh mau xuống đi, bà ấy là mẹ anh, anh mau giải quyết đi.

Mẹ Trần gian trá híp mắt: “Hai con đã làm gì? Đã công chứng rồi hả? Công, chứng phải không?”dddd'll/q/d/d//d

“Con... đúng vậy.” Lúc này không còn đạo nghĩa gì nữa, tánh mạng là quan trọng nhất

Con thỏ nhỏ dưới miệng sói quyết định thật nhanh, trong nháy mắt đôi mắt liền ửng hồng, hốc mắt cũng ửng hồng. Cô khẽ cắn môi, ngón tay khẽ run chỉ chỉ trên lầu.

“Tất cả, đều là... Ý tứ của anh ấy.”

“Trần Cửu Hân!” Một giọng nói kinh thiên động địa phá vỡ bầu trời Đài Nam: “Tên nhóc chết tiệt kia, mau xuống đây ẹ.”

“Sao vậy? Tụi con không cần phải chào khách sao.”

Thạch Đan Kỳ đi ra ngoài, trong lòng nhấp nhổm không yên.

“Đưa khách cái gì!” Trần Cửu Hân bây giờ rất vinh dự được đứng đầu trong thập đại ác nhân

Thạch Đan Kỳ len lén lè lưỡi.dd//’’llqlqlldldlld

Từ xế chiều đến giờ, mẹ Trần lúc nào cũng cầu nhàu không ngừng. Đối tượng dĩ nhiên là đứa con trai bất hiếu. bởi vì mẹ Trần rất tin tưởng Thạch Đan Kỳ là do Trần Cửu Hân dạy hư.

“Hai đứa không biết mẹ trông mong hai đứa kết hôn bao nhiêu năm rồi không? Cửu Tương kéo dài một năm rồi lại một năm, mẹ trông cậy vào hết cả con. Con đây đưa người ta đến bây giờ đã hai mươi tám tuổi. Con chỉ đi công chứng qua loa. Con có biết hôn lễ đối với người phụ nữ rất quan trọng không?”

Mẹ Trần nói tới nói lui, cuối cùng câu đầu tiên được nghe đến lại là “Chừng nào thì tổ chức?” Mẹ Trần xúc động, tiếp tục kể lể với người lớn trong nhà.

Một đám người lớn tuổi nghe chưa làm hôn lễ đã đi công chứng kết hôn thì đều biến sắc. Phải biết, nơi này chính là Đài Nam! Toàn bộ Đài Loan nơi chú trọng hôn lễ nhất là Đài Nam! Công chứng kết hôn là chuyện chỉ có thể làm sau khi đã tổ chức hôn lễ.

“Làm sao con có thể kéo theo con gái nhà người ta bỏ trốn? Con đúng là phụ lòng liệt tổ liệt tông? Bảo người nhà họ Trần chúng ta sau này làm sao ra ngoài gặp người ta chứ?”

Quan niệm ở thế hệ trước chính là, không có sính lễ, cưới hỏi đảng hoàng chính là bỏ trốn. Vì vậy một nhóm người vây quanh Trần Cửu Hân, hăng hái nói Trần Cửu Hân còn Thạch Đan Kỳ thì giả bộ rất tốt, nước mắt lã chã, mọi người bảo đảm sẽ giúp cô đòi lại công đạo. dll//q/q/d/d/d/d/

Họ hàng nhà họ Trần rất đông, hôm nay chỉ là mời vùng phụ cận mà đã là năm bàn. Đôi vợ chồng son bị bắt phải đi uống rượu bồi tội với mọi người. Trần Cửu Hân càng nghe sắc mặt càng đen lại nhưng mà anh tự biết mình đuối lí nên không thể làm gì khác hơn là đi một bàn rồi lại một bàn.

Đây chỉ là khúc dạo đầu thôi, cha mẹ Trần hứa hẹn tương lai sẽ làm lại một hôn lễ thoả đáng. đ//ll/q/q/d//d/d/

Trần Cửu Hân vừa nghe, cái gì? Còn muốn làm lần nữa? Anh muốn lật bàn ngay tại chỗ nhưng Thạch Đan Kỳ đã nắm chặt lấy tay anh, không cho anh làm bậy.

Rốt cuộc khi món ăn đầu tiên được mang lên, anh đã không chịu nổi nữa, nắm tay bà xã bỏ lại một câu: “Bọn con ra ngoài đi dạo một chút!” Anh mặc kệ ánh mắt bất mãn của mọi người, kéo cô ra ngoài.

Thạch Đan Kỳ thoải mái đuổi người một cái. Nhìn bộ dạng của Trần Cửu Hân cảm thấy rất thú vị.

“Chờ một chút, anh có nhận ra nơi này không?” Thạch Đan Kỳ níu tay Trần Cửu Hân, đứng trước một con hẻm.

Đây là nơi đó? Nơi lần đầu tiên hai người gặp nhau “Ừ.” Cả một buổi tối, nét mặt của anh cuối cùng cũng dịu xuống.đ/ll/q/d//d/d

“Lần đầu tiên gặp em, anh có cảm nghĩ gì?” Cô tò mò hỏi.

“Nghĩ tại sao Trần Cửu Tương lại mang theo học sinh tiểu học đi xung quanh.” Về mặt anh không có biểu hiện gì nhưng khóe miệng lại nhẹ giương lên.

“Tiểu học?” Cô kêu lên.đ/ll/q/d//d/d/

“Từ nhỏ em đã có bộ dạng đáng yêu rồi, em nghĩ mình có thể lớn bao nhiêu?” Cho dù bây giờ không thay đổi nhiều nhưng cứ nghĩ đến cảnh mấy người lớn trong nhà vây quanh anh, anh không thể không rên rỉ: “Từ nhỏ đã không biết lừa biết bao nhiêu người, làm sao anh có thể trốn khỏi chứ?”

“Em lừa anh. Là em lừa anh sao? Là ai không có chuyện gì đêm khuya chạy đến nhà em đòi ăn chứ?” Cô cất cao giọng.

“Là chính em cho anh ăn .” Đáy mắt anh càng hiện rõ ý kiến.

“Khó trách Trần Cửu Tương nói anh giống chó lang thang, ai cho ăn thì nhận người ấy là chủ nhận!” Cô phần nộ nói.

Đột nhiên Trần Cửu Hân duỗi tay ra, kéo cô vào lòng, vẻ mặt hung ác nhìn cô: “ Anh là chó lang thang, vậy em gả cho chó lang thang thì tính sao đây?”

“Đương nhiên là em phải phục vụ chó lang thang rồi.” Chóp mũi của anh và cô chạm vào nhau, cười khanh khách. Trần Cửu Hân cười nhẹ, ôm nhẹ cô lên, hôn lên đôi môi mềm mại của cô. Cô nâng hai tay lên, ôm chặt lấy người anh.

Lúc đầu không nghĩ rằng, tên nhóc xấu xa này sẽ là bạn đời của cô.đ/ll/q/d//d/d/

“Móa! Có cần xui xẻo vậy không?”

Một tiếng chữ thề vang lên. Trần Cửu Hân đẩy cô về phía sau, tiến tới trước.

A, chuyện này... Hôm nay là ngày gì vậy? Chẳng những cô và Trần Cửu Hân thăm lại chốn xưa, cũng gặp lại nhóm côn đồ năm đó. Thạch Đan Kỳ vừa lo lắng vừa buồn cười.

“Mấy người muốn làm cái gì?” Người đàn ông của cô che chở cho cô.

Một tên lưu manh muốn tiến lên thì bị người khác ngăn lại.

“Mày đánh với tụi tao từ cấp 2 đến khi mày đi học đại học, như vậy cũng đủ rồi chứ?” Tên côn đồ cười cười nói

Thạch Đan Kỳ không khỏi bật cười.

“Mọi người khỏe.” Cô từ phía sau anh đi ra, chào hỏi với “mấy người bạn” cũ.

“Đây là vợ mày à, không tệ!” Tên côn đồ cười nói.ddd/ll//q/d//d/d/

Trần Cửu Hân bấu môi, ngược lại Thạch Đan Kỳ tương đối nhiệt tình.

“Cám ơn. Mọi người đều làm việc ở Đài Nam sao?” Cô ngọt ngào nói

“Chỉ có một mình tôi vẫn còn ở Đài Nam. Amine, A Chí ở Đài Bắc học sửa xe, lão Trịnh dời đến Đài Trung, hôm nay mọi người làm tiệc chia tay, hai người thì sao?”

“Chúng tôi cũng vậy, đang làm tiệc chia tay ở nhà Cửu Hân.” Thạch Đan Kỳ cười nói. Cô cũng không có nhắc tới chuyện cô và anh đang ở đâu, để tránh phiền toái.

Bốn người nói mấy câu rồi tách ra.

Thạch Đan Kỳ tò mò nhìn bọn họ, rồi quay lại nhìn Trần Cửu Hân: “Sau khi tốt nghiệp cấp 3 anh cũng còn đánh nhau sao? Em tưởng lúc đó anh ít đánh nhau chứ?”

Trần Cửu Hân hừ một tiếng, xoay người đi, sắc mặt thay đổi. Thạch Đan Kỳ hiểu rất rõ anh, mỗi lần anh cảm thấy lúng túng thì sẽ hừ một tiếng rồi đi mất.

“Nói đi! Sau khi tốt nghiệp mà anh còn đánh nhau sao?” Thạch Đan Kỳ náo anh.

“Chính em không nhớ gì sao?” Anh mất hứng nói

“Nhớ cái gì?”

“Bọn họ bắt nạt em!” Anh hung tợn trừng.đ/ll/q/d/d//d

Cô ngẩn ra. “Nào có?”

“Buổi tối đầu tiên em dẫn anh về nhà, không phải là bị bọn họ thấy, sau đó lại tìm em muốn đánh em sao?”

Có sao? Cô xác định tối hôm đó có một mình anh thôi mà.

“Ai nói với anh?” Cô buồn bực hỏi.

“Em sợ phiền phức nên không dám nói với anh, tự mình giải quyết. Kết quả là chị anh tự mình nói cho anh biết?” Khi nghĩ tới chuyện này anh vẫn còn giận tái mặt.

“Trần Cửu Tương nói?” Cô kinh ngạc nói. “Cho nên anh liền kiểm chuyện với họ cả ngày lẫn đêm?”

Anh lại hừ một tiếng ngó mặt đi chỗ khác, gương mặt càng biến sắc.

Thì ra là năm đó cô khuyên anh đừng đánh nhau, anh muốn nói lại thôi chính là vì chuyện này. Làm hại mẹ Trần vẫn nói, kể từ sau khi cô đi, không ai quản anh, anh cứ ra ngoài gây sự.

Thạch Đan Kỳ đột nhiên nở nụ cười.dd/ll/q/d/d//d

“Cười cái gì?” Anh hung dữ nói

“Em... em cười...” Cô càng cười lớn hơn, cười đến phải khom lưng xuống: “Em cười anh bị Trần Cửu Tương lừa, ngốc ngếch!”

“Có ý gì?” Trần Cửu Hân nhìn cô chằm chằm.

“Em không có bị ai bắt nạt hết. Cô ấy biết nếu nói thật với anh thì anh sẽ không giúp cô ấy cho nên mới lừa anh đấy.”

Thạch Đan Kỳ cười đến không đứng lên được.

Tên kia thế nhưng dám giả truyền thánh chỉ nhưng cũng đạt được mục đích của mình. Kể từ khi Trần Cửu Hân tìm đám người kia gây phiền phức thì bọn họ cũng không đi tìm người khác gây phiền phức nữa.

Mặt của Trần Cửu Hân đầy vạch đen.

“Mẹ nó, đừng để cho anh gặp lại Trần Cửu Tương.”

Cô cười một lúc lâu, cố gắng ngừng lại, ôm lấy hông anh, an ủi lòng tự ái của anh.

“Em rất cảm động!”

Cô phải dỗ anh một lúc anh mới chịu.

Người đàn ông này, mặc dù là bao nhiêu tuổi nhưng trước mặt cô vẫn như trẻ con.

Cánh tay của Trần Cửu Hân quàng qua, ôm cô vào lòng.

Anh nhìn ánh trăng, sau đó nhìn sâu vào ánh mắt cô, trịnh trọng nói: “Anh yêu em, vẫn luôn yêu em và sẽ mãi mãi yêu em.

Nụ cười của nàng cô biến mất, si ngốc nhìn ánh mắt nồng nàn của anh.

“Em cũng yêu anh.” Cuối cùng, cô than nhẹ một tiếng, vùi vào ngực anh.

Cô biết Trần Cửu Hân vẫn cho rằng cô là ngu hiếu. Thật ra thì anh không biết, nếu như không có bà ấy, không có kỉ niệm đau buồn thời thơ ấu thì cô sẽ không gặp được anh.

Vì thế, cô rất cảm ơn mẹ mình

Mười sáu tuổi năm ấy, lần đầu tiên gặp được anh. Hai mươi tám tuổi, hạnh phúc bên nhau trọn đời.

Có anh, cuộc đời này của cô, không còn gì để tiếc nuối.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-su-vo-trach-nhiem>